

Марія БОЄЧКО

ПІД КРИЛОМ АНГЕЛА



“Лисаний Камінь”

Косів
2024

УДК 821.161.2'06
Б 76

Боєчко М.І.

Б 76 **Під крилом ангела**/Боєчко – Косів: Писаний Камінь, 2024 – 236 с. 8 кол.

ISBN 978-617-7436-38-5

«ПІД КРИЛОМ АНГЕЛА» – книжка поезій, пісень і коротких коментарів Марії Боєчко про різні життєві ситуації в особистому житті, в житті її родичів та друзів, села, рідного краю і України. В доступній формі і незамулено, а від щирої душі авторка говорить про основні принципи і цінності, необхідні для нормального життя кожної людини, зокрема, та громадянського суспільства в цілому. Книжка розрахована на широке коло читачів.

УДК 821.161.2'06

© М.І. Боєчко,
вірші, проза 2024

© Видавництво
«Писаний Камінь», 2024

ISBN 978-617-7436-38-5

СЛОВО АВТОРКИ

Благовіщення Пресвятої Богородиці – 2024...
Не можу пояснити чому, але саме нині у мене виникло бажання розпочати свою нову книжку. Адже все життя я відчуваю Божий захист і Божу любов наді мною. Які би важкі моменти не випадали на мою долю, Сила Божа і любов мене завжди рятувала. І це був, безперечно, мій Ангел-Охоронець... Як у Пресвятої Діви Марії Богородиці...

Вона не злякалася Божої звістки і народився Спаситель світу. Явлення благодаті, відвідування нас Богом – це завжди крок у незвідане і часто небезпечне. Але коли Бог веде нас, Він серед найстрашнішої бурі здатний підтримати та зміцнити...

Під крилом Божого Ангела пройшли мої дитячі роки, коли ми з братом Миколою залишалися сам-на-сам, бо мама мусила заробляти на хліб і до хліба для нас трьох без будь-якої допомоги збоку... Коли самотужки вчилася в школі, педучилищі, університеті... Коли засівалася моя вчительська нива... Коли починалося подружнє життя, якому вже понад 50 років... А разом з ними пролягала і видавничо-творча дорога...

Та, найголовніше, усі ці роки супроводжувалися моєю тяжкою невиліковною хворобою (міопатія Ерба), яка вимагала надзвичайних фізичних зусиль йти в ногу з часом... Без Бога, без Його Ангела-Охоронця я би не змогла пройти свій 71-річний життєвий шлях. І без добрих людей, які стали моїми земними ангелами з ласки Божої. Їх було багато колись і є тепер.

Всіх назвати просто неможливо, та сьогодні, коли я стала безповоротно не ходячою, моїм незмінним ангелом життя став шлюбний чоловік Іван Бочко. Звичайно, що йому допомагає наша рідна донечка Людмила, сестра Оленка Пашник

та Галина Лесів і Марія Ярославцева, сусіди Марійка Комищук і Михайло Веклюк, доброчинці Петро Білінський і Петро Дмитрук, друзі по перу, видавці з «Писаного каменя» Михайло Павлюк і Віталій Стефурак, односельці та багато інших. Мій низький уклін цим добрим земним ангелам. Світ дійсно не без добрих людей. Саме завдяки їм Ви тримаєте в руках нову мою книжку-сповідь «ПІД КРИЛОМ АНГЕЛА».

**Щиро Ваша
Марія Боєчко з Ковалівки**



ПІД КРИЛОМ АНГЕЛА

ВІРШІ – МОЄ ЖИТТЯ

Усі мої вірші – це є моє життя...
По-всякому булО: щаслива...й нещаслива...
Ніщо не добавляла, ніщо й не відняла,
Бувало, що й раділа...і гірко сльози лила...

Дитинство без отця, бабусь і дідусів...
Не гралася ляльками, ніколи їх не мала...
Варила в ямці з глини обід для їжачків,
Повидло з порічок для них я готувала...

З солодкої малини цукерочки робила,
Щоб кожен з нас по черзі ці солодощі брав...
Я гралась з їжачками, такими ж ще малими...
І світ навколо мене, як сонечко, сіяв...

Зате у школі вчилась сумлінно і завзято,
Ніхто мені ніколи нічим не помагав...
Я знала й розуміла, що в мене нема тата,
Який завжди і всюди мене б оберігав...

Лише одна матуся про мене турбувалась,
Хоча на роботах була цілими днями...
Ми з братом наодинці вдома залишались,
І тільки Бог Всевишній піклувався нами...

Усе моє майбутнє булО в моїх руках,
Сама все здобувала, сама його творила...
Освіта і робота, сім'я і весь мій шлях –
Це дар мені від Бога, від Нього моя сила...

Отак я з Богом йду усе своє життя,
Під Ангела крилом, що посланий для нас...
Виходить з-під пера історія моя,
Правдива і щемка, без всяких в ній прикрас.

01.12.2023

ЖІНКА – ВЕЛИКЕ ЧУДО

Цікавий випадок... Я починаю не тільки нову книжку, але й новий щоденник, вже десь тридцятий по рахунку. А почала його вести ще в грудні 1987 року. І до сьогодні. Правда, записи роблю вже не щодня, а раз на тиждень або й ще рідше... Не багато розпишешся, сидячи в ліжку щодня зранку й до ночі... І все ж, відкриваю новий записник, а там читаю такий вислів: «**Жінка – це не загадка, яку треба розгадувати, а велике чудо, яким треба втішатися**». І моя думка відразу склалася в коротенький вірш...

* * *

Кожна жінка – не загадка,
А велике в світі чудо,
Яким треба милуватись,
Шанувати завжди й всюди!

Кожна жінка – наче квітка,
Тільки ти її люби!
Без любові вона гине,
Наче квітка без води...

Кожна жінка – Берегиня,
Рід продовжує, життя,...
І матуся, й господиня,
Вірна подруга, сестра...

Українки – справжнє диво,
Їх у світі пізнають,
Вони мудрі і вродливі,
І в житті не підведуть...

06.12.2023

СПОГАД ПРО ХУСТКУ

*Дню української хустки
присвячується*

Українська хустка є незамінним елементом одягу кожної українки. Вона супроводжує нас протягом всього життя. Народжується дитинка і її вповивають у крижму (біле полотно), а голівку — у білу хусточку, принаймні, так робили наші бабусі. Виходить дівчина заміж — її завивають у хустину. Помирає жінка, і їй на голову обов'язково зав'язують хустину. А скільки є обрядів, пов'язаних з цим жіночим головним убором!

Отже хустка для жінок — це один з найбільш поширених елементів їхнього одягу, і кожна жінка у хустці просто неймовірна красуня! Так що використовуйте хустку не лише в День її свята, а кожної днини!

* * *

Накинула хустку на плечі
І рідну матусю згадала:
Колись, у роки вже далекі,
Матуся мене завивала...
До церкви в Різдво, на Великдень,
На свята...також щонеділі...
Вона мені хустку в'язала...
В хрестини...і на весіллі...

Та хустка була дорога —
В ній мама до шлюбу ставала,
Любила її, берегла...
У церкві Престол накривала...
Літ двадцять хустка служила
Для церкви в ріднім селі,
Але своє вже віджила
Хустки ж бо з'явилися нові...

Хустку хотіли спалити,
Ненька її врятувала,
Служителя стала просити
Й додому хустку забрала...
На хустці — сльози з свічок,
Тороки знищені зблікли,
Але узори з квіток,
Наче живі, не поникли.

Всі торічки замінила,
Аж тиждень їх я в'язала,
Праскою віск розтопила,
Хустка новою мов стала!
Я нею дуже пишалась,
На свято тільки вбирала...
Як мама у вічність подалась,
Я хустку матусі віддала...

07.12.2023

УНІКАЛЬНА ЛЮДИНА

В інтернеті діє телерадіопроект «**Унікальна людина**», ведучим якого є журналіст Володимир Олександрович Ісаєв з міста Рівне. Він запрошує взяти участь у передачі талановитих творчих людей з усіх куточків України. Запросив і мене. Ми спілкувалися в прямому ефірі майже годину. Мені було цікаво і приємно. Понад 5,5 тисяч людей нас дивилися і слухали. Як завжди, враження від нашого спілкування залишили свій слід у вірші...

* * *

Сьогодні булА передача —
Проект «Унікальна людина».
Й мені посміхнулась удача,
Й для мене булА в ній година.

ІСАЄВ – ведучий програми,
Питання мені задавав,
Крутими про мене словами
Багато про що розказав.

Програма ця є унікальна,
Для підтримки духу людей,
Україна – універсальна –
Повна талантів, ідей...
Поети – володарі слова,
Художники – пензля митці,
Пісенної Музи основа –
Музиканти і піснярі...

В програмі багато талантів
Уміння творчі трансюють...
Всі разом – мистецтва атланти,
На фронті культурнім воюють.
ІСАЄВ – Герой унікальний,
Унікальну програму створив,
В цікавий ефір, незвичайний,
Унікальних людей запросив.

08.12.2023

РІЗДВО – 2023

Цього року віруючі УГКЦ і ПЦУ вперше будуть святкувати Різдво Христове у грудні разом з цілим світом. Попри нелегкі воєнні події в Україні люди, все-таки, готуються до цього величного свята... Хоча й не з таким розмахом і радістю, як до війни, але життя триває... Одне тішить нас усіх, що будемо святкувати Різдво не в один день разом з нашими запеклими ворогами... Давно треба було це зробити...

* * *

Який же грудень цей веселий,
Бо зустрічаємо Різдво!
В містах, що вільні, і у селах
Все ялинками розцвіло...
Колядки линуть, дзвонять дзвони —
Всі славлять Божеє Дитя,
А десь гудуть ворожі дрони,
В ракетних вибухах земля...

Пів України веселиться,
Хоча у когось біль і сльози...
А пів на смерть за волю б'ється
У заметілях і в морози...
Але Ісусове Різдво
Надію нам усім дарує,
Що Перемоги торжество
До України вже прямує!

Молися, рідна Україно,
Бо ти в Рожденного руках.
Вкраїнська націє, родино,
Щаслива будь в нових віках!
Хай більш не знають горя діти,
Хай не повториться війна,
Щоб ми могли всі вільно жити
На мирні многії літа!

09.12.2023

НЕДІЛЬНИЙ СОН

Дуже часто мені сняться чудові сні. Інколи здається, що то не просто відображення моєї вразливої підсвідомості, а справді віщі сні. Мабуть трудно в це повірити, але в сні я бачила живого Ісуса Христа, який ішов мені назустріч і навіть торкнув-

ся своєю ніжною рукою мого обличчя... Я бачила рай...і пекло... Бог дав мені можливість вибрати, якою дорогою йти у житті — легкою, гладенькою, чи кам'яною і тернистою...Та найбільше мені сниться, що я ходжу сама, без будь-чиєї допомоги...

* * *

Як же я нині ходила!
Із топірцем у руках...
Здавалось, наче на крилах,
Не йшла — летіла, як птах!
Навкруг зелена трава,
А поруч друг мій ішов...
Я з ним під руку ішла...
Мені б пройтися так знов!
Але я вмить пробудилась,
Сніжний пейзаж за вікном...
Мовчки душа просльозилась...
Щастя було лише сном...

Звертаюсь, Боже, до Тебе,
Дай мені сили хоч встати!
Мрію, як пташка у небі,
Вільно землю ступати...
Звільни мене від хвороби,
Торкнись святою рукою,
Зціли слабі мої ноги...
Боже! Будь поруч зі мною!

10.12.2024. Неділя

СУМНА КАЛИНА

Стоїть сумна калинонька —
Гілочки безлисті...
Зате, немов дівчинонька,
В червонім намисті...

Висять зверху аж донизу
Красні намистини...
Для пташок смачні сюрпризи
На холодну зиму...

Злетілися вони зранку,
Дружно повсідались...
Всіх їх бачу крізь фіранку...
Я б з ними подалась...
Та не вмію я літати,
Лиш в думках літаю,
І привіти крізь віконце
Пташкам посилаю...

Сонце сріблом освітило
Небесні скрижалі...
А я думки відпустила
З мріями у далі...
Летіть, мої дорогенькі,
Світ такий чудовий!
Повертайтеся в ніч темненьку
В сни мої казкові.

12.12.2023

ЗУСТРІЧ З ПОДРУГОЮ

Душа радіє і співає,
І сльози втіхи на очах,
Подругу вірну зустрічаю,
Що нині в мене у гостях.
Про «Дзвони» наші говорили,
Про суть життя і примхи долі,
Обидві висновок зробили:
Всього було у нас доволі...
Життя, мов чорно-біла смуга,
Добро зі злом у боротьбі,

Плече надійної подруги
Тримає, наче на крилі...
Минувся час, немов стрілою,
Він надто швидко пролетів,
Ми наситилися снагою...
Момент прощатися наспів!
Цю зустріч будемо пам'ятати,
Вона лишилась на світліні...
Як добре вірних друзів мати —
У щасті...і в лихій годині.

13.12.2023

P. S. В гостях була Надія Манжуєва
з Нижнього Березова, учасниця
альманаху «Джерельні дзвони».

ВІТАННЯ АНДРІАНЦІ

*5-річчю правнучки Андріанки
з любов'ю присвячую*

* * *

Наше ясне сонечко,
Квіточко кохана,
У твоє віконечко
Ювілей заглянув...
Як і ти, маленький,
Зовсім невеличкий,
Внученько рідненька,
Підрости ще трішки!

З першим ювілеєм
Ми тебе вітаєм,
У цей день веселий
Міцно обіймаєм!
Дідусі й бабусі
Нині з України
Шлють тобі цілунки
Власні й від родини...

Дороге внучатко,
Люба наша Квітко,
З мамкою і татком
Многії Вам літа.
Проживайте в мирі,
Злагоді й любові,
Будьте всі щасливі,
Й головне – здорові!

13.12.2023

РІЗДВЯНИЙ ДАРУНОК

Перший різдвяний дарунок
В моїх руках засіяв...
Наче небесний цілунок,
Душу мою обійняв...
Кулька з узором українським
Милує й радує око...
Гідно займе на ялинці
Місце найкраще – високо!

Витвір оцей пречудовий
Подружка подарувала,
Символ український народний
Руки її вишивали...
Таланти твої, Україно,
Уміють дивинки творити...
Дай, Боже, всім нам у мирі
Різдво Сина Бога зустріти.

14.12.2023

P.S. Мирослава Ганишевська з Сопова подарувала мені ялинкову кульку з власноруч вишитим українським орнаментом від її рідної сестри Галини, яка передала для мене з Італії, де живе і працює.

В ОЧІКУВАННІ ДІВА

Земля в очікуванні Діва —
Вже наближається Різдво...
Колись давно Пречиста Діва
Шукала з Йосипом житло...
Царі рушали у дорогу...
І пастухи ягняток гнали...
А ми поклонимося Богу,
Що Дня Різдвяного діждали...

Вертепи всюди у свічках...
В містах ялиночки сумні...
Різдво сьогодні у сльозах —
Сини українські на війні...
Та коляда цей сум розвіє,
Любов Всевишній нам зішле...
Немов туман, убивць розсіє,
До миру всіх нас приведе.

Коли б цей день якнайскоріше
Приніс Україні Перемогу!
Різдво в нас буде веселіше!
Складім за все подяку Богу.
Щоб тиха ніч була свята,
А за столом уся родина...
Кутя смачна... І коляда...
На честь і славу Бога-Сина.

20.12.2023

ЗІЙШЛО РІЗДВО

Зійшло Різдво святе на землю,
Прийшло і в рідну Україну,
Й мою осяяло оселю,
Розвеселило всю родину...
Чекаєм першої зорі,
Молитва щира у вустах,
Дванадцять страв вже на столі,
Прослава Богу в колядках...

Ялинка вогниками сяє...
В сім'ї святкова атмосфера...
Розмова щира всіх єднає —
Тепла родинного всім треба.
Господнє Слово воплотила
Марія — Діва Пресвята,
Дитятко Боже народила
Для миру, щастя і добра.

Та хто не вірує у Бога,
Нещасна є ота людина,
І їй Різдво — не допомога,
Спасає віра нас єдина!
Ісусик родиться щороку,
Щоби у вірі нас єднати
І від гріховного пороку
Людей до Бога навертати.

Різдво шануймо, поважаймо,
Любім всім серцем і душею,
У Божі руки все віддаймо —
Бог править світом і землею!
Молімся щиро, люди, Богу,
За все подяку вознесім,
Щоб спокій, мир і Перемогу
Приніс для нас у кожний дім!

25.12.2023. Різдво Христове

ПЕРЕДНОВОРІЧНЕ

Кілька днів ще залишилось
До Нового уже року...
Все, що було, мов наснилось,
До останнього в нім кроку,
Тож хороше забираймо
Із собою в Новий рік,
А погане залишаймо,
Не впускаймо на поріг.

Хоч у кожного з нас доля
Все якось переплела,
Чи була на те в нас воля,
Не питалася вона.
На шляху життєвім квіти
То цвіли, а то всихали...
То раділи ми, як діти,
То, як діти, і ридали...

Щось долали перший раз,
А до чогось вже привикли...
Щоб усе було гаразд,
Слали Господу молитви...
Пролетів цей рік миттєво,
Як і всі роки колишні,
Лише мрії, пожиттєво,
Нам для серця є потішні...

Мріємо про щастя, гроші...
Про кохання і добро...
Про людей в житті хороших...
І війни щоб не було...
Нехай, друзі, Вам всі мрії
Здійсняться в Новому році,
Всі бажання, всі надії —
Кожен день! На кожному кроці!

29.12.2023

НОВОРІЧНЕ ПРИВІТАННЯ

Любов я лелію,
Любов я плекаю...
Як жити без неї?
Не вмію! Не знаю!
Любов я шаную,
Любов я дарую
Всім рідним і друзям,
Бо всіх я ціную!

Учімся любити,
Учімся кохати,
Щоби свою долю
У щасті купати...
Ніхто з нас не знає,
Кого що чекає,
Та щастя усім
Я щиро бажаю!

Любіть і кохайте,
Добра наживайте,
Здорові всі будьте,
На Бога вповайте!
Хай всяка біда
Ваш дім обмина,
Сім'ю і родину,
Усю Україну!
Хай мир процвітає,
Як сад навесні,
Життя плоди має
Багаті, рясні...

30.12.2023

КОЛЯДА

Різдво Христове надворі,
Вертепи ходять, колядують...
В родині кожній на селі
Народження Христа святкують...
А в Криворівні — диво з див,
Щороку дійство неймовірне:
Голос трембіт повсюди плив,
Скликав до церкви люд добірний...

Зібрались ґазди з топірцями,
В гуцульських строях, як один,
Гуртом дзвінкими голосами
Колядку шлють аж до вершин...
І трембітають, в скрипки грають,
Танцюють в ритм нога у ногу...
А гості дійство споглядають
І всі возносять хвалу Богу!

Така феєрія різдвяна
Ведеться здавна в Криворівні,
Багатолюдна, незрівняна —
На славу Богу й Україні.
А в ріднім Мишині ЗВІЗДА
Від хати ходить і до хати...
Летить до неба КОЛЯДА —
На честь Ісусика Дитяти.

26.12.2023

ВАЛЬС НА ВСЕ ЖИТТЯ

Казкова Новорічна ніч
Знов до нас завітала...
Під куполом зоряних свіч
Першу зустріч нам нагадала...
У розпалі балмаскарад:
Скрізь музика, танці, розваги...
Веселитись кожний був рад,
Танцювати аж до упаду...

Звучав вальс «На сопках Маньчжурії»,
Круг ялинки пари кружляли...
Дівчата літали, як фурії...
А я під стіною стояла.
І раптом вродливий юнак
Через зал весь до мене іде
І, як справжній лицар-мастак,
За руку до танцю веде...

А потім провів аж додому:
У Мишин, до рідної хати...
Я вдячна за танець той Богу –
Він зміг нас навек поєднати...
Минуло п'ятдесят п'ять літ,
А вальс той у серці лунає,
Хоч танцю скінчився політ,
Ми й досі його пам'ятаєм...

Не один ми вальс відкружляли,
Та цей у житті був найкращий,
Круті ми дороги долали,
Усі лабіринти найважчі...
Та вальс наш не забувала –
Його неможливо забути,
В піснях, віршах прославляла,
Змогла з ним щасливою бути!

30.12.1968 - 30.12.2023

ВІЗИТ ДРУЗІВ

Нині друзі завітали
На відвідини до мене,
З радістю на них чекала,
Бо цей час завжди веселий.
Вміють вони жартувати
І серйозно говорити,
Про новини розказати,
Від душі розвеселити.

Тут сестра моя Оленка,
І Любочка з Коломиї,
І Марійка чорнявенька —
Поетеси мої милі...
Ми близькі душею й серцем,
Муза щиро нас єднає...
Наше слово й добре, й з перцем,
Кожна свій характер має...

Але всі ми, як родина,
Це для нас найважливіше,
А для мене — лік єдиний
В дні сумні і найскладніші.
Зустріч вийшла в нас на славу
І колядка від душі,
Був і тортик, була й кава,
Бо ці гості — дорогі!

Ось такі мені сюрпризи
Доля інколи дарує,
І лихі її капризи
Зустріч з друзями гальмує.
Я живу заради них
І заради них пишУ,
Мій запал ще не притих,
Бо всіх друзів я люблю!

28.12.2023

ГЛАДІОЛУСИ

Старий рік підійшов до кінця,
Я ж вишивку нову починаю...
Гладіолусів вічна краса
Мене в світ кольорів закликає...
Гладіолуси пишні, стрункі,
Наче принци в квітковому царстві!
Малинові, жовті, голубі...
Під вікном найкращі у грядці.

А на картині, наче живі,
Так і просять, щоб їх вишивати...
Такі милі, величні...й прості...
Вміють око зачарувати...
Хто любить квіти — вміє й кохати,
У нього серце добре й душа...
Той не буде красу руйнувати,
Як це робить нині орда...

Краса людей робить добрішими,
Але тих, хто її розуміє...
Життя, думки, вчинки світлішими,
І світ від краси благоговіє..
А я лиш маленьку частинку
На картині нитками розшию
І в будь-яку життєву хвилинку
Свою душу красою обмію...

28.12.2023

КРИВАВА НІЧ

Смертний удар вночі
Знов «сусідка» завдавала...
Жертви, вогонь, плачі...
Землю кров поливала...

Київ, Львів і Дніпро,
Харків, Одеса, Сміла...
Що ж ти твориш, пуйло?!
Стогне і Запоріжжя...

Двадцять дев'ять — убито!
Сто п'ятдесят — у ранах!
Скільки домів розбито!
Кате! Далі, що в планах?!
Спокій дай Україні,
Вбивства, смерть припини!
Трон твій весь у руїні —
В рай закрив вже мости!

Як тобі далі жити?
Другим іродом став!
За українців убитих
В пекло шлях свій проклав...
Будеш горіти у ньому,
Так, як горить Україна...
Крапку постав, а не кому,
Клятій війні і руїнам!

Рік Новий на порозі —
Людям тільки б радіти...
Траур всюди і сльози...
«Кача» і мертві квіти...
Смертні ескорти пливуть...
Люди сумні на колінах...
Сльози болем течуть...
Знов міста у руїнах...

Боже! Зглянься над нами,
Вся на Тебе Надія!
Стань у бій з ворогами,
Й наша здійсниться мрія!
Мрія — це Перемога

Над убивцями й катом!
Воля — наша дорога,
Тільки не з руським «братом»!

29.12.2023

P. S. Вночі на 29 грудня цього року Росія завдала одного з найбільш масованих ракетних ударів по найвизначніших містах України. Було випущено 110 ракет і 70 «шахедів». 30.12.2023 стало відомо, що після нічної атаки агресора постраждали близько 120 міст і сіл, сотні цивільних і культурних об'єктів, атака забрала 39 мирних людей і 159 постраждалих...

* * *

Червоне небо новорічне
Яскравим полум'ям горить...
Ракети смерть несуть трагічну,
Знов Україну гном бомбить...
На Київ, Харків і Житомир,
Тернопіль, Вінницю, Черкаси...
Гатить убивця без втоми...
Хтось, може, скаже: «Не на часі»?
На часі, друже, ой на часі!
Поки земля ще нині наша!!!

31.12.2023

З НОВИМ 2024 РОКОМ!

Останній день Старого року,
А в серці дивне відчуття...
Приходить все до свого строку,
В нове ступаєм майбуття...
Вже завтра буде день новий,
Кому і що він подарує?...
А рік в заобріях Старий
Вже шлях в історію торує...

Для кожного він різним був:
Комусь щасливим і багатим...
Хтось успіхи значні здобув...
Все найцінніше хтось утратив...

Полита кров'ю і сльозами
Земля родюча України...
В скорботі діти, вдови, мами...
Багатотисячні родини...
А час на місці не стоїть
І рік Новий вже під порогом...
Бажаю всім його зустріть
З любов'ю в серці, миром й Богом.
Нехай розвіється все лихо,
Яке віки нас всіх руйнує,
Хай в небі буде мирно й тихо,
Землею щастя хай крокує...

Нехай в Новому році, друзі,
З очей не впаде ні сльозини,
І, як калина цвіте в лузі,
Хай квітнуть Ваші всі родини...
Багато нині в нас бажань,
У серці кожного вони,
Всім ранків мирних і світань
Щодень із рідними людьми...
З Новим я роком всіх вітаю,
Хай кращим буде, як торік...
І Перемоги в нім бажаю,
Добра та миру з року в рік!

31.12.2023

ВІТАННЯ ДРУЗЬМ ПО ПЕРУ

Хай Новий рік Вам принесе
Добро і мир у кожна хату,
Любов, достаток і усе,
Що б Ви хотіли в житті мати...
Щасливі будьте у родині,
Кохання вірного і друзів,
Хай благодать свою Вам нині
Господь зішле в домашнім крузі.

Хай Муза Вам щодень диктує
Вірші нові, пісні, новели...
Душа ніколи не сумує,
Дарує зустрічі веселі...
Тепер в нас горе і війна —
Дай, Боже, все нам подолати
Й за рік нового вже Різдва
У мирі разом всім діждати!

У ніч сьогодні новорічну
До Вас я думкою полину...
На зустріч ждатиму щорічну...
Щасливі будьте в кожна днину!
У Ковалівці Вас чекаю
Зі щирим серцем і душею,
У Новім році всім бажаю
На творчій ниві епогею.

31.12.2023

ЗИМОВІ ЛАБІРИНТИ

З НОВИМ РОКОМ! З ВАСИЛІЄМ!

Слава Богу! Новий рік
По землі уже ступає,
Сотні він пройшов доріг...
Увесь світ його вітає...
Засівальники-хлоп'ята,
Мов Ангелики малі,
Йдуть від хати і до хати,
Сіють зерна золоті...
А у кожній насініні
Новорічні побажання:
Рідній Неньці-Україні
Переможного світання...

Щоб у Києві і Львові...
У Житомирі, Дніпрі...
В Запоріжжі і Херсоні...
В кожному місті і селі...
Святі зерна проросли
І народу сили дали,
Щоби щезли вороги,
Нашу землю не терзали...
Щоб добро було у хаті...
Мирне небо з голубами...
Щоб щасливі і багаті
Всі ми, друзі, були з Вами...
Перший день Нового року...
В Божі руки все віддаймо...
І всі разом крок за кроком
Перемогу найближаймо.

А Василій допоможе
І усі Небесні Сили...
Україну спаси, Боже,
Тебе молимо всі щиро!
Василям бажаю нині
Миру, щастя і добра,
Хай любов живе в родині
В Божій ласці літ до ста!

01.01.2024.

Я ЩИРО ВІРЮ У ЛЮБОВ

Я щиро вірю у Любов,
Яка нам світ цей сотворила,
Щоб кожен з нас землею йшов...
Добро для ближнього творили...

Я щиро вірю у Любов,
Святу, родинну, незамінну...
Дай, Боже, щоб її знайшов
В житті з нас кожний неодмінно...

Я щиро вірю у Любов,
Яку дарують мені друзі,
Без всяких послуг і умов,
А просто вірять, як подрузі...
Я щиро вірю у Любов,
Яка веде до ПЕРЕМОГИ,
Народ мій звільнить від оков,
Відкриє в світ усі дороги...

Я щиро вірю у Любов,
Яка нам щастя принесе,
Немов весна, розквітне знов,
До миру всіх нас приведе!

Я щиро вірю у Любов,
Тоді закінчиться війна...
Не буде ворог бити знов...
Без неї зла його душа...

Я щиро вірю у Любов,
Народну, вірну, не зрадливу!
Тоді побачимо ми знов
Вкраїну вільну і єдину!

01.01.2024

ПОВЕРНЕННЯ

Нині двісті полонених
Повернулись в Україну...
Зблідлих, зморених, страждених...
В сім'ю рідну і любиму...
Погляд змучений...в сльозах...
Але сильні і незламні!
Ледь стоїть хтось на ногах...
Такі рідні і кохані...
Я вдивляюся в їх лица,
Серед них шукаю брата —
З Ковалівки, бійця Гриця,
Бо не вірю в його втрату...
Та не бачу, серце рветься...
І така я не одна...
Не в одній сльоза ллється...
Будь проклята ця війна!
Україна вся в могилах,
У руїнах і в вогні...
Скільки воїнів на крилах
Вже в небесній вишині!
Боже милий! Світе правий!
Припиніть це божевілля!
Нехай ворог наш кривавий
Сам загине в цім свавіллі!

03.01.2024

ВОДОХРЕСТЯ – 2024

Сьогодні Йордана,
А завтра – Івана,
Усім, любі друзі,
Щире вітання:
Хай свята водичка
Душу очищає,
Від біди і лиха
Всіх оберігає...
Святий дух Господній
Завжди з Вами буде,
А Христос – Син Божий
З Вами йде повсюди...
Миру і здоров'я
На многая літ,
Щоби всі діждали
Від тепер за рік!
Рідній Україні
Миру й Перемоги,
Всім бійцям додому
Щасливої дороги.
Тримаймося, друзі,
В любові живім!
Ісусику в серці
Молитви несім.

06.01.2024

ЛИСТ СОБІ

Ось, пишу я листа...
Не про мене думки...
Не про те, що пройшла,
А про дні, що пройшли...
Вже минуло Різдво,
Новий рік і Йордан,

А всі свята закрив
Предтеча Іван!
Ще й коли відходив,
Сніжком землю покрив,
Все кругом... Всю природу...
Напустив ще й морозу!
Бо яка ж то зима,
Коли снігу нема?
Якщо сонечко світить
І цвітуть, навіть, квіти!
А тепер все, як треба —
Снігове сіре небо,
Сніжна всюди перина,
Ніч з морозом і днина...
Лиш одна є біда:
Не для фронту зима!
На морозі, в снігах...
День і ніч на ногах...
Наші доні й сини
Б'ють орду сатани...
Бо що мої проблеми
Проти вічної теми:
Добро б'ється зі злом...
Бій скінчиться добром!
Бог допоможе нам, знаю,
Він нас всіх захищає!
Збереже й Україну —
Рідну землю, любиму!

08.01.2024

ПЕРОМ ІСТИНИ

Мій Ісусе дорогий,
Ти прийди до мене в сні,
Забери від мене біль
І недугу прожени...

Угамуй усі тривоги,
Що у серці так нуртують,
Зціли мої слабі ноги,
Хай ще трішки потупцюють...
Здійсни, прошу, мої мрії,
Щоби встати і ходити,
Скріпи віру і надії,
Щоб могла я ще любити...
Ти прости мені, Ісусе,
Що багато так благаю,
За гріхи мої, спокуси,
Які душу спокушають...
Ти пробач мені, мій Боже,
Але я проста людина,
Прагну бути мила й гожа,
Бо я жінка...і дружина...
До закінчення підходить
В моїй книзі епілог...
В небі підсумки підводить
Пером істини сам Бог.
Він все чує...і все бачить,
Як ми жили на землі,
Він нас любить, все пробачить,
Лиш покаймося усі!

10.01.2024

СУМНИЙ СПОГАД

Пишуть друзі про минуле,
Про дитинство, дні веселі...
І про зиму не забули,
Сани, лижні каруселі...
Мені ж сани тільки снились...
І душа моя стискалась,
Як на друзів я дивилась,
Що з гори униз катались...

Так хотілось мені з ними
З гірки раз хоча б злетіти...
Та думками лиш гіркими
Вміла душу сумну гріти...
Ось таке моє дитинство
Було «світле» й «золоте»...
Слава Богу, все минуло...
Та чомусь болить, пече...

11.01.2024

ЩАСЛИВА ЗУСТРІЧ

Безсонну ніч, яка залишила на згадку попередній вірш-молитву, згладили нинішні несподівані для мене гості. Завжди приємно спілкуватися з людьми, які тебе розуміють, щиро підтримують, допомагають та ще й творчо співпрацюють...

Таких друзів у мене багато, але з більшістю ми спілкуємося по телефону, в інтернеті. А сьогодні в мій дім з різдвяними дарунками завітали Оленка Пашник, моя дорога сестричка і найперша помічниця в будь-яких ситуаціях; Любка Дутчак зі Скопівки (село біля Отинії), талановита поетеса і дуже добра жінка; Марія Стримбіцька (село Красна з Надвірнянщини), також поетеса, вчителька християнської етики, що говорить про основний напрямок її творчості. Всі вони є учасницями альманаху «Джерельні дзвони», які нас і зріднили. Зустріч була надзвичайно теплою, щирою, радісною... Ця подія не могла залишитися без моїх віршованих вражень...

* * *

Чудесну світлу днину
Ангелики зіслали...
До мене на гостину
Подружки завітали!

Ця зустріч така щира,
Приємна, від душі,
У кожному слові мила —
Щасливі були всі!
Колядка і розмова
У серці залишились,
Дай, Боже, щоби скоро
Ці миті повторились!
Нічого у житті
Без Бога не буває,
І всі щасливі дні,
Що з друзями єднають...
Нехай би в нашій долі
Було цих днів побільше,
Щоб в мирі і любові
Нам жити веселіше!

10.01.2024

ПЕРОМ ДУШІ

Здається, недавно писала
Про щастя своє і кохання,
Мов пташка, у мріях літала,
Таємні ховала бажання...
Хотіла взаємність відчути
Від того, кого так любила,
Кого не зуміла забути,
З ким доля мене розлучила...
І кожен пішов своїм шляхом,
І в кожного своя сім'я...
Я згадую в спогадах часом
Ту мить, що пішла в небуття...
Не сталося так, як хотілось,
Десятки вже літ проминуло...
Кохання у серці зболілось...
Нічого душа не забула...

Лягає кохання в рядочки,
Любов виливаю палку
На внучоклюбимих і дочку,
На щастя, яким я живу...
Кохання перше й останнє,
Як раннє і пізнє вино...
Щасливі ті пари в коханні,
Що звінчані в небі давно...

10.01.2024

ЗИМА І ВІЙНА

Вже вкотре зима відступає,
А сонце теплом нас дивує...
Лиш ворог щодня наступає,
Міста наші й села плюндрує...
Наш Київ величний – столицю,
І Харків могутній, Дніпро...
Одесу – курортів станицю...
Щоночі б'є з неба пуйло!
Ракет уже тих не злічити,
І орків, немов саранчі...
Дай, Боже, нам сили зломити
Хід вражий у цій боротьбі!
Україна – вільна, незламна,
Оплот миру у світі й добра,
А русня – свавільна, захланна,
Розсадник агресії й зла!
Хіба світ оцього не бачить?!
Чому він і досі мовчить?!
Пів світу сміється... Пів – плаче...
А в ненечок серце болить...
Природа лиш нам співчуває:
То снігом мете, то пригріє...
Бог з неба усе споглядає,
Кріпить дух наш, віру, надії...

Ми віримо всі в Перемогу
Наших мужніх захисників...
І щоденно молимося Богу,
Щоб до миру світ цей привів!

11.01.2024

СПОГАДИ... СПОГАДИ...

Зимове сонце яскраво сіяє...
Святу Неділю з неба вітає...
До мене ж спогади завітали,
Про щасливі миті нагадали...
І життя наше, як одна мить,
Щодня все далі від нас летить...
Вклонімся Богу в щирій молитві
За те, що маєм, за світлі миті...
Бо тільки з Богом зло переможем,
Здобути щастя на землі зможем...
І буде Сонце Миру світити,
В Любові Божій будемо жити!
Щасливі миті будуть щодня,
Родина мила... Рідна сім'я...

14.01.2024

ПОДАРУНОК З ВЕРХОВИНИ

Подарунки люблять всі:
І дорослі, й діти,
А якщо ще й до душі,
То цей дар, як квіти!
Квіти ваблять наші очі,
Добра книжка – серце,
Чи удень, чи серед ночі
Зве в своє озерце...
В тім озерці, як вода,

Чиста і цілюща,
Авторів жива душа,
Людська доля суцця...
Цей дарунок з Верховини
Вже в моїх руках
Від прекрасної людини –
Марійки Грушак!
Щиро вдячна за дарунки,
Буду їх читати,
І, як ніжні поцілунки,
Їх слова сприймати...

17.01.2024

БУДЬ ПРОКЛЯТА, ВІЙНА!

*Світлій пам'яті загиблого воїна з Ковалівки
Морозюка Миколи Миколайовича*

* * *

Сумна зимова днина...
Дме вітер...дощ...і сніг...
І люди на колінах
Уздовж сільських доріг...
Сумна і Ковалівка...
І Мишин... Молодятин...
І Вербіж... Королівка...
Березів... І Стопчатів...
Вертаються у сЕла
Герої «на щиті»...
Знов «Кача» невесела
Звучить в моїм селі...

У сніговім полоні
Село кортеж чекає...
І в низькому поклоні
Героя зустрічає...

Останній раз по колу
Об'їхав центр села...
Останній раз додому...
Будь проклята, війна!

19.01.2024

ОДНЕ КОХАННЯ

Буває, що на тлі горя інших людей ти починаєш розуміти і цінувати все те, що в тебе є сьогодні: сім'ю, друзів, роботу і все-все, що називається твоїм життям. А найбільше людей, які завжди поруч з тобою, піклуються про тебе, люблять тебе і проживають з тобою всі радощі чи горе, а особливо в найтяжчі моменти твоєї долі... Ці люди і є твоїми земними Ангелами, дякуй за них Господу Богу...

* * *

Срібний місяць за вікном...
Перша зіронька зійшла...
Як же добре нам обом!
Ми — як місяць і зоря!
Ми з тобою закохались
У зимову ясну ніч
І в любові поєднались
Під небесним пледом свіч...
Не одна зимова нічка
Промайнула за вікном...
В'ється щастя, наче річка
Долі нашої руслом...
Човник вірної любові
В море радості пливе...
В нім щасливі ми обое,
Бо кохання в нас одне.

20.01.2024

БОЖЕ-СПАСЕ!

Для людей Ти народився,
Тебе знаєм все життя,
Тобі світ весь поклонився,
Поклоняюсь Тобі й я.
В Тебе стільки є любові,
Ти усім її даруєш,
Чи у радості, чи в горі —
З нами всюди Ти крокуєш...
Нам з Тобою все під силу,
У Тобі спасіння наше...
Україну рідну, милу
Збережи нам, Боже-Спасе!

20.01.2024

КВІТИ ЛЮБОВІ

Квіти любові ніжні, тендітні,
Щиро дарую друзям усім,
Щоби серця і душі зігріти
В січні холоднім і сніговім.

Ніжні троянди, мов почуття,
Від нелюбові швидко вмирають...
Тож бережімо квіти й серця,
В коханих руках хай розквітають...

Все нам розкажуть квіти любові —
В кольорі кожнім їх таємниця...
У квітах коди душі чудові
І променів щастя криниця!

Квіти дарую і обіймаю
Усіх Вас, друзі, знаних, незнаних.
Промені щастя всім посылаю
І море квітів Вам від коханих!

21.01.2024. День обіймів.

СВІТЛІЙ ПАМ'ЯТІ ГЕРОІВ КОВАЛІВКИ

*Загиблим Володимиру Стражникові,
Миколі Огли, Миколі Морозюку і
безвісти пропалому Григорію Процишину
ПРИСВЯЧУЄТЬСЯ*

* * *

Володя, Гриць і два Миколи –
Герої рідного села,
Життя віддали, щоб ніколи
У край наш не прийшла орда.
Щоби забрались моск@лі
Та все отруйне їх насіння
Із української землі
На всі майбутні покоління.
А нашим мужнім землякам
Низький уклін і пам'ять щира,
Довіку не забути нам
Їх подвиг ради нас і миру.
Вже більш ніколи не пройдуться
Стежками рідного села...
У ріднім колі не зберуться
Навкруг святкового стола...
Вже їх душа в небеснім колі
В розмові з Богом і святими,
Щоб освятили шлях до волі,
Яким ідуть їх побратими...
Щоб Перемогу Україна
Здобула на віки віків...
Щоби воскресла із руїни,
Позбулась клятих ворогів.
Зимове сонце посилає
Прощальні струмені свої,
В останню путь Вас проводжає,
Герої наші дорогі...

21.01.2024

ДЕНЬ СОБОРНОСТІ УКРАЇНИ

День Соборності сьогодні
Україна відзначає
І усі вона народи
В боротьбі за мир єднає!
Щоб не було більш війни
Ані в нас, ані в Європі,
Всі щоб в злагоді жили,
А не гинули в окопах...
Щоб ракети не летіли
На садочки і на школи...
Матері щоб не сивіли
Над убитими ніколи...
Щоб вернулися додому
Всі живі Герої наші,
Щоб за волю більш нікому
Не грозили вбивці раші!
Щоб розквітла Перемога
У Соборній Україні,
Навернімся всі до Бога
За мир в рідній Батьківщині!

22.01.2024

ДРУГИЙ РІК ВІЙНИ

Я нагороди зберігаю
На згадку про свої вірші...
Можливо хтось мене згадає,
Що я писала для душі...
Щоб серце трішки відпочило
Від суєти життя земного...
Щоб келих щастя всім налило
Із кожного вірша і слова.
А за вікном зима холодна
І другий рік іде війна...

Немов зміюка підколодна,
Щодень «кусає» нас орда!
Але вона сама й загине
І захлинеться у крові,
Яку пролили побратими
За мир у рідній стороні.
То ж маю я про що писати,
Бо я – частинка України,
Вона мені, як рідна мати,
Що в серці кожної дитини.

24.01.2024

700 ДНІВ ВІЙНИ

700 ракетних днів війни,
Вогнем обпалених ночей,
Руками злісної орди
Жінок убитих і дітей...
І тисячі захисників –
Відважних хлопців і дівчат,
А поруч них батьків, дідів
Загнав у землю «старший брат»...
Усе це бачить світ й чекає,
Коли закінчиться війна...
Ніхто розрухи не бажає,
Яку несе держава зла...
І Україна 700 днів
Втрачає свій найкращий цвіт!
А кат, немов оскаженів,
Не припиняє смертний хід!
Допоки, Боже, жах цей буде?
Скажи, Всевишній, поможи!
Допоки гинутимуть люди
Від озвірілої орди?!!

24.01.2024

МЕТА

У кожного своя мета,
Яка дає наснаги жити...
Яка б дорога не була,
Старається її здійснити.
Всі прагнем щастя у житті,
Були б здорові діти, внуки...
Був мир і спокій на землі
І не літали чорні круки...
І кожний здійснює мету,
Яка всю душу полонила,
Несе в життя — і добру, й злу...
В ній таємниця вся і сила.
Всі добрі наміри від Бога,
Від нелюдів — біда і зло...
У нас сьогодні є нагода
В меті пізнати хто є хто.
Моя ж мета така проста:
Добро творити на землі,
Беруся вдячно до пера,
Хай линуть в світ мої вірші...
Добро хай славлять і любов,
У мирі й злагоді всім жити,
Щоб кожен зло в душі зборов,
Мету щасливу міг здійснити.

26.01.2024

ПРОМЕНИ ЩАСТЯ

Промені щастя сонечко лле
Тільки на милій рідній землі,
Де калина у лузі цвіте...
Де звучать солов'їні пісні...

Промені щастя світять в душі,
Коли поруч кохана людина,
На все життя потрібна тобі...
І ти для неї одна-єдина.

Промені щастя в сім'ї, родині,
У мирнім небі над головою,
Коли живеш у вільній країні,
Якій ніхто не грозить війною...

Де мова рідна всюди звучить,
У вишиванках люди щасливі...
Де пісня народна в небо летить
І всі живуть у злагоді й мирі...

Хай би промені ці чарівні
Україну щодня зігрівали,
Щоб ніколи на рідній землі
Біди і горя люди не знали.

29.01.2024

ПРИЙДЕ КВІТУЧА ВЕСНА

Підійшов вже січень до кінця,
І Різдво, як сон, промайнуло,
Половину зими вже нема,
Мов вітрами холодними здуло...

Де ж ти, зимо, сніги всі поділа?
Де казковий мороз заховала?
Бо без тебе земля почорніла,
Річка без льоду засумувала...

Зате вдячні солдати тобі,
Що не морозиш їх під час бою...
Ще би пропали, як сніг, оркарі,
Бо від них ні добра, ні спокою...

А як прийде квітуча весна,
Принесе Україні свободу,
Синьо-жовто розквітне вона
У подячних молитвах народу.

І тоді славний стяг України
Майорітиме в світі повсюди,
Закликати до миру країни:
Досить війни! Схаменіться, люди!

29.01.2024

МІСІЯ НАША ЗЕМНА

Подружили снігур і калина,
Мов від щастя, червоні обое,
Не страшна їм зима й хуртовини,
Покривал білосніжних сувої...

Своє серце калина дарує
У зернятах пернатому другу
І від голоду пташку рятує...
Має в серці українську натуру.

Помагати усім, рятувати,
Щоб любов, як калина цвіла,
Людські душі любов'ю зціляти —
Така місія наша земна.

Маєм приклад чудовий в природі,
Яка наче рай на землі,
Вчить нас жити в мирі й гармонії,
Всім незгодам сказати: «Ні!»

29.01.2024

МАЙБУТНЬОМУ ОНУКОВІ

Ти ще дуже маленький —
У матусі під серцем,
Та для всіх вже любенький
У родинній осельці...
Ми з любов'ю чекаєм
День народження твого
І у Бога благаєм
Тобі щастя земного...
Щоб здоровим вродився,
Добрим був і вродливим,
В роботах знадобився,
У талантах кмітливим...
Щоб завжди у душі
Щиро Бога любив,
Гідно жив на землі,
Всім добро приносив...
Ти ще дуже маленький —
Тебе жде вся родина...
Мій правнучку рідненький,
Будь щаслива людина!

30.01.2024

КЛЮЧ ІСТИНИ

Щоб мудрості древо пізнати,
Знайти ключ до знань і життя,
Сотні книг прийшлося здолати,
Щоб дійти до Книги Буття.
Нелегкою є ця дорога,
Щоб все зрозуміти в житті,
Круті всі стежини до Бога,
Неначе у шахматній грі...

Мільйони книжок наймудріших
Не замінять Слово Святе,
Бо в Нім від питань найпростіших
Ключ істини кожний знайдЕ.
Цей ключ відкриває нам душу
Для віри, любові, надії...
Неправди шляхи усі крушить,
До щастя веде і до мрії...
Я шлях цей стараюсь долати...
Ось-ось доберусь до вершини...
Щоб ключик від серця дістати...
Хай Божа любов у світ лине...

02.02.2024

КОД ЗЕМНОГО ІСНУВАННЯ

І знову лютий надворі...
Знов рік стрілою пролетів...
А надворі, як навесні,
Ідуть дощі замість снігів...
І знов світлини, як дощі,
У серці згадками спливають,
Несуть у ті далекі дні,
Які в уяві оживають...
Бо це історія прадавня,
Яку потрібно пам'ятати,
Щоб звичаї батьківські славні
Своїм нащадкам передати.
Нові в усьому нині зміни,
Нові обряди, святкування,
Та давні звичаї родини,
Як код земного існування...

04.02.2024

МАЛЮНОК З УЯВИ

З уяви хатину малюю
І лину до неї думками,
Стежками дитинства мандрую,
Що вже заросли споришами...
В старому садочку гуляю,
Який нам так рясно родив...
Грушки соковиті збираю,
І яблука, й пригорщі слив...
А в травах пахучих щоранку
Біжу босоніж по росі...
Все бачу у снах крізь фіранку
Віконця моєї душі...
На призьбі бабуся сиділа,
Маленьких курчат годувала...
Кулеша в печі ледь-ледь пріла,
Що з братом нам так смакувала...
Минали роки за роками...
Не зчулись, як юність прийшла...
А хата старішала з нами,
Хоч було нових пів села...
І сад наш старів помаленьку...
Бабусі давно вже нема...
Лишились ми з братом і ненька...
Життєва текла в даль ріка...
Пригадую: вітер зламав
Гілляку старої рубчїнки,
На неї коханий сідав,
Чекав наші милі хвилинки...
Музики троїсті там грали,
Весільні лунали пісні...
І щастя, і горя зазнали
Ми з братом у стінах її...
Немає ні мами, ні брата...
Усе, наче сон, відлітає...
Немає і рідної хати,

Лиш серце її пам'ятає...
Хотіла би все передати
На скромній єдиній картинці,
Та тільки змогла написати
Про біль свій сама наодинці...

04.02.2024

ТВІЙ ПОГЛЯД

Вірш-квартет

Автори:

Марія Боєчко

Марія Грушак

Любов Дутчак

Марія Гуменюк

* * *

Очима Ти сказав мені: «Люблю»,
Від щастя я була на сьомім небі,
Твій погляд в серці й нині бережу,
Для мене Ти – коханий вірний лебідь.

Для мене Ти, як сонечко ясне,
Зігрієш навіть у дощову днину,
Тебе кохаю, Ти для мене все,
Без Тебе, як лебідка, я загину.

З Тобою хочу по життю плисти,
А інколи здійматися у небо,
Буду кохання в серденьку нести
І зігрівати душу при потребі.

Очима Ти сказав мені: «Люблю»,
А я давно Тебе вже покохала,
Чи будем плисти, чи летіти – ми в раю,
Бо доля нас навіки поєднала.

05.02.2024

ВЖЕ РІК МИНУВ...

Вже рік минув... Так блискавично!
Немов листок з календаря...
Життя іде собі привично,
То напрямки, то навмання...
Й не знаєш, що тебе чекає,
Які сюрпризи день несе...
Хоч плани кожний з нас складає,
А буде так, як Бог дає...
І я у мріях вся літала,
Здавалось, все в моїх руках...
Але не думала й не знала,
Що стану, мов підбитий птах...
Моє крило вже надломилось,
Не зможу більше я літати,
І лиш твоє крило лишилось,
Щоби в житті нас двох тримати...
Бо так ніхто не вмів кохати,
Як ми кохали у житті...
Любов уміли цінувати,
Удвох пройшли шляхи круті...
Хоча і сиві наші скроні
І «золото» вже в даль пливе,
Ще човник нашої любові
По морю щастя нас несе...

12.02.2024

МОЯ ВЕСНА

Прекрасна осінь золотиста,
Її пейзажі неповторні...
Яскраві барви променисті...
В душі емоції мажорні...

Жоржини, айстри, чорнобривці...
Багряно-жовті всі ліси,
Між них смереки і ялиці
Вічно зеленої краси...

Зима по-своєму красива,
В пухнасту шубку світ вдягає...
Буває й тепла, й норавлива,
Мороз на волю випускає...
Тоді мереживо на склі
Майстерно пензлем він виводить...
Сніжинки тчуть вуаль вгорі,
Яка серпанком з неба сходить...

А літо лагідне, привітне
Теплом своїм усіх чарує,
Земля, немов в віночку, квітне,
Красу і радість всім дарує...
Духмяні пахощі несуться
П'янкх суниць і чебреців...
Гілки черешень, вишень гнуться
Від їх коралових плодів...

Але в душі моїй весна,
Її найкращий ніжний цвіт,
Бо навесні родилась я
І вперше глянула на світ...
Весна в очах моїх цвіте
Зеленим кольором трави...
Стежками з Музою веде
У миті кожної пори...

12.02.2024

КАЖУТЬ ЛЮДИ...

*Друзям по перу Любочці Досінчук і
Любці Дутчак присвячується*

* * *

Як день почнеться, кажуть люди,
Таким і буде до кінця...
А в мене тиждень увесь буде
В палких емоціях щодня!

Цей позитив у мене влили
Мої подружки дорогі,
На мить тривоги приглушили
І я забула всі жалі...

Які веселі ті хвилини,
Що разом з ними провела,
Пісні, поезії, світлини...
Усе, про що так мрію я.

Дай, Боже, друзів усім людям:
Веселих, вірних, добрих, щирих...
Нехай любов між ними буде
І безліч днів таких щасливих..

12.02.2024

ПОДЯКА ДРУЗЯМ

Гірка буває людська доля,
Хто самотній сам живе...
Немов Шевченкова тополя,
Яку додолу вітер гне...
А ті дерева, що в лісах,
Їх сила спільна всіх єднає,
Їм не страшний стихійний жах
І буревій їх не ламає...

Я вдячна Господу за друзів,
Які за мене вболівають
І у моїй життєвій долі
На світі Божому тримають.
Їх щире слово душу гріє,
Хоча і поруч їх нема...
Не помирає і надія,
Що в світі більше є ДОБРА.

13.02.2024

ЛЮБОВ УСЕ ПЕРЕМАГАЄ!

У цьому році весна рання,
Такі чудові світлі дні!
Надія, навіть вже остання,
Враз оживає у мені...
Я твердо вірю, ні – я знаю!
Що скоро скінчиться війна,
І небо мирне та безкрає
Накриє край наш, мов весна...
А ще в любов безмежну вірю,
У Божу милість, доброту...
Душею за усіх болю,
За Україну дорогу...
Так боляче новини чути –
Такі невтішні і сумні...
Чому не можуть люди бути
Лише хорошими в житті?!
Чому на світі є жорстокі,
Яким усього завжди мало?!
Допоки, Господи, допоки
Терпіти нам це дике стадо?!
Думки, думки... А за вікном
Весна закоханих вітає...
І світ наповниться добром –
Любов усе перемагає!

14.02.2024

КОД МОГО СЕРЦЯ

КОД мого серця – любов,
З нею гори можна звалити...
У які б ти двері не йшов,
Допоможе тобі їх відкрити...
Бог код цей усім нам дарує
І в кожному серці тримає,
Але тільки, хто Його чує,
Той в серці любов відкриває...
Йому не страшні буревії,
Які часто віють в житті...
Й оживають мрії, надії,
Немов первоцвіт навесні.

15.02.2024

ЄДНАЙМОСЬ, УКРАЇНЦІ

Соборна Мати Україно,
Ну скільки ще Тобі страждати?
Чому не можем всі єдино
Тебе любити й захищати?
Чому одних синів і донь
На фронті нині убивають,
А інших захищає бронь –
У клубах й барах п'ють, гуляють?!
Чому, скажи мені, рідненька,
Така неправда й недовіра?
Ти ж для усіх, як рідна Ненька,
Тебе любити – це офіра!!!
Це наш закон святий, народе,
Бо ми усі – одна родина!
І тільки єдність нам допоможе,
Щоб стала вільна Україна.
ЄДНАЙМОСЬ, любі українці,
Щоб Україну зберегти,

Щоби повіки всі чужинці
До нас з війною більш не йшли!
Забудьте все погане, чвари,
Любов і єдність нам pomoже.
Кому потрібні яничари?!
Дай мудрості усім нам, Боже!
16.02.2024. День єдності України

УКРАЇНСЬКЕ СЕЛО

Я щаслива, що я українка,
В українськiм родилась селі,
Що й матуся моя – сільська жінка,
Й люба доня, онучки, зяті...
Вся родина моя – українці,
Усі друзі, сусіди...земля,
А ми діти – її ми пагінці,
Українська велика сім'я!
І коріння наше – село –
Мови, пісень, культури криниця,
Україну воно зберегло:
Обряди, звичаї, традиції...
Село – всіх наших основ основа,
Віками цвіт вкраїнський родило,
Духовності й віри Покрова,
Душа України стосила.
А скільки відомих людей
Всьому світу дало село!
Тут родилося безліч ідей,
Бо тут сходить Боже зерно.
Село городян годувало...
Невтомні давало їм руки...
Населяло міста, будувало,
Помагало в години розрухи...
Українське село – невмируще,
Це основа козацького роду.

Україна – вічноживуща:
Українському роду нема переводу!

17.02.2024

ТАК НІХТО НЕ КОХАВ

Так ніхто не кохав, не любив,
Як я Тебе, милий, кохаю...
Ти серце моє полонив,
З Тобою в житті все долаю...
Кораблик кохання пливе,
Його вЄсла в наших руках...
Любов поміж нами цвіте,
Немов первоцвіт у лугах...
У коханні немає «Я»,
Немає у ньому і «Ти»,
На хвилях у морі життя
Завжди нероздільні є «МИ».
Кохання – це єдність сердець,
Як сонце, в обіймах всіх гріє,
Закохані йдуть під вінець,
Любов їх з роками міцніє...
Бо кохання віку не має
І ціни на нього нема.
Хто кохав, той істину знає:
У коханні стимул життя.

18.02.2024.

КОХАЮ, ВІРЮ І ПРОЩАЮ

Кохання ніжні почуття
Тримають нас усіх в полоні,
І ми впродовж всього життя
На все за нього йти готові.
В житті по-всякому буває,

Як і любов буває різна...
Хтось серцем назавжди кохає—
Від юних літ й до літ вже пізніх.
Таке кохання — дар від Бога,
Хто-хто, а я це добре знаю,
Плече в плече моя дорога
Із тим, кого весь вік кохаю...
Кохаю, вірю і прощаю —
Помилки робимо ми всі...
Свій біль сердечний відпускаю
Для щастя з милим у житті.
Мене хтось може осудити,
Мовляв, не можна все прощати...
Якщо уміємо любити,
То й зможем все життя кохати.

20.02.2024.

НЕБЕСНА СОТНЯ

*10-річчю Майдану і
Небесній Сотні
Присвячується*

* * *

Вже скільки «Сотень» відлетіло
За десять років в небеса!
А лють ще більше клекотіла —
Жорстока грянула війна!
В ній гине цвіт наш український
За землю рідну і свободу,
А кат звіріє — гад кремлівський,
Бо сатанинського він роду!
Небесна Сотне! Всі Герої!
Ви нас в молитвах захищайте,
Для України дорогої
Ми будем жити, так і знайте!
Не вбити вільну Україну,

Не вбити націю, народ,
Стояти будем до загину,
Врятуєм неньку від заброд!
Хоча великою ціною,
Та ми здобудем Перемогу!
Уклін наш кожному Герою,
За душі їх молимся Богу.
Небесній Сотні – вічна пам'ять,
Живим Героям – сили й духу,
Щоб не лишився навіть камінь
Від орка клятого – й ні пуху!

20.02.2024.

ХТО СКАЗАВ, ЩО МОВА НЕ НА ЧАСІ?

Хто сказав, що МОВА не на часі?
Та ж вона на часі завжди буде!
Інші можна мати у запасі,
А любити рідну – в свята й будні!

Це престижно знати чужі мови,
Та найкраща рідна – українська,
Бо вона, як пісня колискова,
Як любов безмежна материнська...

Скільки слів про мову вже сказали!
Трудно, мабуть, їх би полічити...
Ще б на мові рідній розмовляли
Всі, хто хоче в Україні жити!

Бо ніхто не чув таке, не бачив,
Щоби вражу мову шанували,
А в державах інших не пробачив,
Щоби рідну мову зневажали!

Всі ми хочем у Європі бути,
Тож уміймо рідне поважати,
Щоб повагу світову здобути,
Треба й мову рідну цінувати!

21.02.2024.

ДВА РОКИ ВІЙНИ

Два роки страшної війни...
Два роки глибокого смутку...
Два роки руїн і біди,
Пожарищ, утрат і грабунку...
Два роки! Два роки! Ще скільки
Розрух і смертей, домовин?..
Вдовиць і сиріт вже без ліку...
А ворог не чує провин!
І в світі йому потурають:
Дає хтось шахеди і дрони...
Зерно на асфальт висипають...
Не знає ні в чім заборони!
Допоки ще буде цей жах?!
Ще скільки Героїв ховати?!
Європа забула про страх,
Якого теж може зазнати!
Хто друг, пізнаємо у горі,
Його намір, плани, надії...
Вже ворог панує на морі...
На суші Україну хтось ділить...
Яке нас майбутнє чекає?
До чого цей глум приведе?
Війна ворожнечу плекає
І смерть за собою веде!
А нам треба жити, кохати,
Прекрасний цей світ берегти...
Нащадкам любов передати,
Щоб більше не було війни!

Та ніхто не каже, не чує,
Немовби усі зацімліли...
А ворог Україну руйнує...
І безліч душ в небо злетіли...

24.02.2024.

ДВАДЦЯТЬ ЧОТИРИ...

24 — чорна дата,
Початок підлої війни,
Яка прийшла у кожен хату
З нашестям дикої орди!
24 — не забути
Зловісний лютого світанок,
Як в Україні дим окутав
Зими білесенький серпанок...
24 — сум і біль
У серці мирного народу,
Якого карлик звідусіль
Щодня наносить за свободу!
І так два роки Україна
Горить в запеклому бою,
В сирих окопах і руїнах
За волю бореться своєю...
Та кату це не зрозуміти,
Любов ніколи не пізнати,
Він світом хоче володіти,
В кайдани волю закувати!
Нічого в нім нема святого —
Холодне серце і душа,
Його захланність (вища Бога!)
Веде у прірву — аж до дна!
Та рани неньки України
Катюзі-вбивці не минуться,
Її всі жертви і руїни
В стократ московії вернуться!

24.02.2024.

ЄВРОПА МОВЧАЛА

Європа мовчала...
І далі мовчить...
Бо їй Україна –
Чужа! Не болить!
Бо землю плюндрують
Чужу – не її!
Кордони блокують
Вгорі й на землі!
Невинне зерно
Із фур висипають...
Про долю його
Чомусь забувають...
Бояться війни:
Авось промине!
За крок від біди,
Що світом іде!
Вже годі мовчати!
Невже ВИ німі?!
Пора гуртом стати
За мир на ЗЕМЛІ!

25.02.2024.

МУЗИ УКРАЇНСЬКОЇ ЦВІТ!

Лесі Українці
присвячується

Я знаю, як це терпіти біль,
Як крізь сльози вміти сміятись,
Як вдихати красу звідусіль,
За життя у Слові триматись...
Як любити свою Україну,
Рідну мову, звичаї, людей...
Цінувати друзів, родину...
Не зрікатись високих ідей...

Бо я маю у кого навчатись
В силі духу, терпінні, журбі...
І, як Леся, не піддаватись
Всім негодам в нелегкім житті.
Як життя вона сильно любила!
Як на крилах любові трималась!
Хоча тілом була геть безсила,
Та душею вона не здавалась.
Понад сотню вже літ, як живе
В нашій пам'яті, в рідному Слові,
Її Муза ніколи не вмере,
Повна ніжності, сили, любові!
Недарма Лесю звать Українка,
Вона нею була з юних літ,
Як діячка, поетка, як жінка...
Вічний Музи української цвіт!

25.02.2024.



ВЕСНЯНІ МОТИВИ

ПЕРШИЙ ДЕНЬ ВЕСНИ

Перший день весни... П'ятниця.

Хоча весна давно вже почала свій чарівний похід у природі... І в наших душах... З весною ми пов'язуємо свої найпотаємніші мрії, надії, сподівання...

Кажуть, який буде перший день місяця, тижня... таким буде і твоє життя... Неправда. Все залежить від нас самих... І від Бога...

А мій день сьогодні був гарним, бо я прийняла Святе причастя, відбулася щира розмова з моїм духовним наставником і другом по перу отцем Русланом Надвірнянським. Завітала до мене і вірна подруга та сестричка Оленка Пашник. Філіжанка запашної кави тільки доповнила наше жіноче спілкування...

Була і творча робота. З технічним редактором видавництва "Писаний камінь" Віталієм Стефураком уточнили деякі питання про друге видання поетичної збірки воїна-десантника Ростислава Іванчука «Слово, обпалене війною», яка незабаром побачить світ.

Завітав на хвилинку і мій творчий колега – художник і поет Богдан Книжко. Привіз мені з Коломиї «Подяку» за видані книжки в минулому 2023 році з нагоди Міжнародного дня письменників. В Коломийській міській публічній бібліотеці відбулися урочистості для письменників нашого регіону у зв'язку з цією подією. Також він передав мені нову книжку від Заслуженого діяча культури України шановного Богдана Клапчука «Коломийка» про гуцульські фестивалі в Коломиї в 1989-2000 роках.

Цікаво! В деяких я теж брала участь у складі народного хорového колективу Ковалівського БК «Промисвіта».

Трохи приділила увагу вишиванню картини «Гладіолуси», адже цей вид мистецтва – одне з найважливіших моїх захоплень. Одночасно переглянула чергові серії романтичного серіалу... Ох жінки, жінки... Як нам хочеться чогось приємного, ніжнього, душевного... незалежно від віку.

Не обійшлося і без перегляду новин, інтернету, відгуків на публікацію отця Руслана про моє набуття членства НСЖУ і НСКУ, телефонної розмови з дочкою, онучками та багато ще чого... Але все це не зняло мій тягар з душі... От, пройтися б мені хоч по кімнаті кілька кроків, не те що надворі, моїй радості не було б меж...

Ось так захотілося нині коротко описати перший день весни... Вірш не склався... Десь моя Муза заховалася в похмурому небі за хмарами... Хоча й були позитивні емоції... Та не ті, коли душа співає...

Отож, цінують, дорогі друзі, те, що маєте... Будьте здорові і щасливі... Мої щирі вітання з початком весни! Хай вона принесе нам мир і Перемогу!

* * *

Скалу до світла я лупаю
Усе своє земне життя...
Всі біди з вірою долаю,
Хоч в цвяхах болю спина вся...
Та віра й слово помагають
Долати труднощі в житті,
Бо молот правди я тримаю
В руках любові і душі.

01.03.2024.

ТАКА, ЯК ВЕСНА...

Весною дихає земля,
Вінок із квітів одягнула...
Весніє і моя душа,
Про прикрощі давно забула...
Весну чекала з дня у день,
Вона для мене особлива:
Під солов'їний звук пісень
Мене матуся народила...
І я така, немов ВЕСНА,
Мрійлива... ніжна... І завзята...
Вразлива... Інколи сумна...
Безсила, болями зім'ята..
Така, як є, з маленьких літ
Душею зовсім не змінилась...
Були падіння... І політ...
Та я такою ж залишилась...
Така, як є, була і буду –
Довірлива, немов дитина,
Закохана, мов юнка, люба,
Бабуся, мама і дружина...
Ціную чесність, доброту
І за багатством не женуся,
Сім'ю, людей, життя люблю
І Україною горджуся.

01.03.2024.

ІСТОРІЯ ОДНОГО ДНЯ

Субота. Вихідний день. Мабуть, багато людей, які працюють в державних установах, чекають цього дня. Колись і я з нетерпінням чекала суботи... Праця у школі, хоч і була моєю улюбленою справою, все-таки, вимагала відпочинку...

40 безперервних років на педагогічній ниві сьогодні мені здаються сном...

Тепер дні мої всі однакові, мов близнюки... Ранок, молитва, коротенька фізкультхвилинка (зарядкою її не можу назвати, скоріше, розминкою), гігієнічні процедури, легкий сніданок. І так кожен день... При абсолютній допомозі чоловіка. Весь цей ранковий ритуал закінчується в 11-й годині. А далі все залежить від обставин...

Сьогоднішній день був менше насичений, ніж вчорашній. Багато часу в мене забрав інтернет. Хотіла подякувати всім друзям за багаточисленні коментарі на мої дописи і все одно не змогла, тому щиро дякую тепер. Хай всі Ваші побажання повернуться до Вас сторицею. Підтримка друзів додає мені наснаги й бажання брати в руки перо і писати...

Години дві продовжувала вишивати картину. Одночасно слухала новини. Нічні ракетні удари ворогів по Одесі і Харкову болючим щемом відгукнулися в моїй душі... А що мають відчувати люди, які втратили рідних у цій складній ситуації?! Трудно уявити... Не знаходжу слів, щоби висловити своє співчуття потерпілим і гнів агресорам!

Трохи розвела душу під час слухання по Радіо-Дзвони віршів відомого літератора з Коршева, справжнього віртуоза поетичного слова — Івана Війтенка, автора 18-ти книжок. Так, ця людина поцілована Богом. Мені приємно, що талановитий митець не тільки Коломийщини, але всього Прикарпаття, є учасником альманаху «Джерельні дзвони». Також розумію, що йому наше видання зовсім не потрібне. Зате потрібне читачам...

На хвилинку до мене знову завітав Богдан Книжко. Він повертався з чергового зібрання учасників Спільки літераторів Коломії «Суцвіття», які збираються в Коломії останньої суботи щомісяця. Відрадно те, що половина суцвітян друкуються в «ДЖЕРЕЛЬНИХ ДЗВОНАХ». Творча дружба у нас на

висоті, хоча дзвонарі збираються в Ковалівці тільки раз на рік: 28 липня, в день народження альманаху (2001). Любочка Досінчук вислала мені у месенджер понад десяток світлин нинішньої зустрічі колег по перу і я ніби сама побувала у їх дружньому колі. З великим задоволенням спілкувалася з Любочою Дутчак і дорогими онучками по телефону...

І, наостанок, я взяла участь в одноденному поетичному конкурсі за картинкою, на якій зображено дві свічки... Вірш написала експромтом. Ось так і проминув ще один день весни, яку я бачу лише в інтернеті...

* * *

Душа людини, наче свічка,
Горить, палає...потім гасне...
Життя, немов бурхлива річка,
Хоч і в порогах, та прекрасне...
Тече, бурлить, усе долає,
Як і ЛЮДИНА у житті,
І хоч, як свічечка згасає,
Свій слід лишає на землі...
Вогонь душі передаваймо,
Як свічка свічці в темний час,
На все життя запам'ятаймо:
Воно дається нам лиш раз.

02.03.2024.

ДЕНЬ ПИСЬМЕННИКА

Неділя. Божий день. Вже ввійшла в моє життя одна важлива подія – щонеділі брати онлайн-участь у Божественній Літургії, яку транслює «Живе телебачення» з Патріаршого Собору греко-католицької церкви з Києва. Так було і сьогодні... І так вже понад десять років... Бог мені допомагає

долати всі труднощі та проблеми, посилає вірних друзів і людей, які, наче добрі ангели, завжди поруч зі мною у нелегкі для мене часи...

Після Богослужіння відкрила інтернет. Привітання друзів по перу та шанувальників поетичного слова з Днем письменника приємно вразили мою душу. Щиро-щиро всім дякую! Натомість написала і своє скромне привітання. Чомусь нині Муза не була прихильною до мене... Прочитала так багато віршованих вітань, що своє вже не склалося... Нічого, головне, щоби слова йшли від душі, і немає значення, в якій формі вони написані.

Приємно було бачити «ПОДЯКУ» за участь в конкурсі «ВЕСНЯНІ АКВАРЕЛІ». Щиро дякую адміністрації і читачам поетичної групи «Поезія запалює серця». Інколи такі конкурси підказують тему для чергового вірша, а також знайомлять з новими друзями по духу і перу.

Звичайно, я з радістю відсвяткувала нинішній День письменника. До мене завітала Оленка Пашник. Вона не тільки моя подруга, родичка, але і колега по перу, учасниця кількох випусків альманаху «Джерельні дзвони». З-під її пера народилися біографічні нариси про видатних людей нашої рідної Ковалівки, які дійсно заслужили своєю працею на те, щоби ввійти в історію села.

До речі, і Олена Миколаївна вартує того, щоби про неї сказати добре слово. В минулому – заступниця директора школи з виховної роботи, сумлінна вчителька біології; учасниця учнівського фольклорного гурту «Берегиня», який діяв при школі майже 30 років; активна учасниця народного хорошого колективу «Просвіта» Ковалівського БК, який зачаровував своїм чудовим співом вдячних глядачів понад 20 років. На жаль, все вже у минулому... Спочатку COVID, потім війна... Та й вік вже дався взнаки... Але Пані Оленка не здається. Тепер вона

керує церковним хором ковалівських вірян УГКЦ. Настоятелем храму є отець Руслан Надвірнянський, який ще є і нашим другом по перу в ДД.

Прийшлося нині трішки і попрацювати. Ще раз вичитала сигнальний примірник книжки воїна 80-ї десантно-штурмової бригади ЗСУ Ростислава Іванчука «СЛОВО, ОБПАЛЕНЕ ВІЙНОЮ». Книжка готова до друку. Завтра подзвоню в Косів у видавництво «Писаний камінь». Література Коломийщини поповниться ще одною доброю книжкою.

Ось найголовніші моменти нинішнього дня. Знаю, не всі сприймають таку сповідь про ще один прожитий мною день. Я, навіть, прочитала це в одному із віршів у фейсбуці... Не знаю, що й сказати... Але мені стало легше на душі... Кожний живе і поступає так, як вважає за потрібне...

І, все-таки, вірш народився...

* * *

Так хочеться мені багато
Сказати друзям по перу
І привітати всіх зі святом
Родину творчу – дорогу.
Нас Муза в Слові поєднала,
Перо у руки нам вручила...
Хтось пише мудро, сильно, вдало,
А хтось, як може, але щиро.
Усі ми любимо Україну
І Перемоги їй бажаємо,
А мову рідну, солов'їну
Віршами в світі прославляємо...
Бо в серці кожного вона
Закарбувалася з колиски,
У нашій творчості жива,
Як навесні квітки барвисті.
Бажаю миру всім, натхнення,
Пера невтомного, міцного...

Письменник — це високе ймення,
Тож будьмо гідні ЗВАННЯ цього!

03.03.2024. 24.15 год ночі.

САДОК ВИШНЕВИЙ КОЛО ХАТИ

*Вірш-переспів на вірш Тараса Шевченка
«Садок вишневий коло хати»*

* * *

Садок вишневий коло хати
Колись давно так рясно цвів...
Була живою моя мати...
І рій хрущів в саду бринів...
Плугатарі ішли з плугами,
До ночі в полі працювали...
Гуртом дівчата із піснями
З ланів додому повертали...

Вечірня зіронька сіяла,
І соловейко не стихав...
Вечерю мати готувала...
Садок тихенько засинав...
Було так мирно, благодатно...
Сім'я збиралась у саду...
Нема вже мами, садка, хати...
До них у гості в снах іду...

А нині Мати Україна
Горить у полум'ї війни,
Але настане світла днина,
Цвістимуть в мирі всі сади!
В них соловейки заспівають,
Хрущі веселі загудуть...
Вкраїнці ворога здолають,
До Перемоги з Богом йдуть.

05.03.2024.

КОБЗАРЕВІ – 210 РОКІВ

Т – Тарас за Україну страждав все життя,
А – А як ненавидів її ворогів!
Р – Розбити кайдани неволі Він звав,
А – А царську сваволю віршами долав,
С – Свободу і волю всім нам заповів!

Ш – Шевченко – сподвижник, бунтар, оберіг,
Е – Енергія духу, життя, боротьби –
В – Української нації мову зберіг,
Ч – Чарівну, як мрії, веселка, казки...
Е – Елейну любов до народу, землі
Н – Навічно поет у віршах оспівав.
К – Кобзар свої думи і болі душі
О – Офірував нам, «Заповіт» передав!

ВСТАНЬ, ТАРАСЕ! ПОДИВИСЯ
НА СВОЮ УКРАЇНУ...
МОСКАЛЬ ЛЮТИЙ І ПРОКЛЯТИЙ
ВИРИВ СКРІЗЬ РУЇНУ!
ГИНУТЬ ДІТИ! ГИНУТЬ ЛЮДИ!
КРОВ РІКОЮ ЛЛЄТЬСЯ...
ТА УКРАЇНА Є!!! І БУДЕ!!!
ГЕРОЇЧНО Б'ЄТЬСЯ!!!
ЗАХИЩАЄ СВОЮ ЗЕМЛЮ,
ВІРУ І СВОБОДУ...
СЛАВА В СВІТІ НЕСКІНЧЕННА
УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДУ!

09.03.2024.

«БОРІТЕСЯ – ПОБОРЕТЕ»

Вже двісті десять літ минуло
З Шевченка давньої пори,
Та Україна не забула
Кобзарський клич до боротьби.
«Борітеся – поборете» –
Звучить до кожного із нас,
Щоб ворога знешкодити,
Давно прийшов цей слухний час!
З Шевченка словом на вустах
І з Богом в серці та в душі
Зітремо ворога в пух-прах
На рідній батьківській землі.
Тарасе, батьку, твоє СЛОВО,
Як промінь світла з темноти,
За волю битись ми готові,
Щоб Україну зберегти!

10.03.2024.

ПЕРШИЙ ОСКАР УКРАЇНИ

Україна отримала перший «Оскар» в історії. Картина «20 днів у Маріуполі» перемогла у категорії «Найкращий повнометражний документальний фільм»

Після вручення «Оскара» Мстислав Чернов сказав: «Для нас велика честь представляти Україну на церемонії вручення Оскару. Ця статуетка, ця перемога для українців, для маріупольців. Я вдячний всім, хто боронить нашу країну та бореться за нашу свободу».

«Я хотів би ніколи не робити цей фільм, не виходити на цю сцену, і хотів би, щоб росія ніколи не нападала на Україну. Якби я міг обміняти нагороду на те, щоб росія не окупувала наші міста. Я б від-

дав цю нагороду за те, щоб росія не вбивала моїх земляків, звільнила всіх українських військових і цивільних, які зараз в тюрмах та знаходяться в заручниках», – сказав режисер картини Мстислав Чернов під час нагородження.

Авторами стрічки «20 днів у Маріуполі» є режисер Мстислав Чернов, фотограф Євген Малолетка та продюсерка Василіса Степаненко. Вони були останніми журналістами, які залишалися в Маріуполі на початку повномасштабного вторгнення росії в Україну, і зафіксували те, що відбувалося в Маріуполі в перші три тижні повномасштабного вторгнення.

* * *

А зима змагається з весною:
То мороз зішле нам уночі,
То дощем, то сніжною крупною
Стукотить по шибці у вікні...
Темно-сірі хмари небо вкрили,
Напустили холод і вітри...
Не здолати їм Господні сили,
Що квітками всюди розцвіли...

Хід природи їм не зупинити,
Все іде по звичному вже колу,
Неможливо сонця схід закрити,
Як не вбити волю і свободу!
Україна рідна, як весна,
Із руїн воскресне і повстане!
Вже за села та нові міста
Вона в Каннах Оскара дістане...

11.03.2024.

ЗНОВУ РІК ПРОМАЙНУВ...

Знову рік промайнув, наче мить,
Та душа моя не змінилась...
І весна, як завжди, вдаль летить,
Тільки клята війна не скінчилась...
І не білий прапор — синьо-жовтий
Над нами буде завше зиватись,
І не буде сусід наш жорстокий
Вже ніколи над нами знущатись!
Бо ми люди вільні, як орли,
Для нас воля за все головніша,
Ми позбудемось злої орди,
Яка з націй усіх найгниліша!

Хоч нелегко українцям сьогодні —
За Вітчизну життя віддають...
Та на все путі є Господні,
І вони наш народ збережуть...
А я в книгах залишу сліди
Про ці дні України тужливі,
Хай ідуть поміж люди вони...
І хай будуть всі люди щасливі!

13.03.2024.

А ЖИТТЯ ТРИВАЄ...

Сьогодні минає півтора року, як я не встаю з ліжка і не ходжу... Трудно описати не так мій стан здоров'я, як стан душі... Надворі прекрасна весна... Цьогоріч вона дуже рання, тепла, квітуча... Але я милуюся чистою голубизною небес через єдине вікно у кімнаті... Вдихаю свіже повітря через квартиру у вікні, відчинену круглодобово... Радію маленькому пучечку перших весняних квітів, зірваних для мене сестрою Оленкою в її саду... А життя триває...

* * *

Чому зло, таке ненависне,
Як тільки все добре іде,
Вривається, наче навмисне,
І горе усім лиш несе?!
І коли ж воно перестане
Стояти добру на дорозі?
Чому, як туман, не розтане,
Не зникне на людським порозі?
Воно й мій поріг не минуло
І підніжку миттю підклало...
Про безпеку чомусь я забула...
Й назавжди калікою стала...
Та в душі любов домінує,
Добро множить, як тільки може,
А Господь все бачить і чує,
І зло побороти pomoже...

13.03.2024.

ДВА КОЛЬОРИ

Я з того краю, що й Павличко,
Де скрипка і цимбали грають,
Й «Два кольори» звучать велично...
Цю пісню всі краяни знають.
Бо всім прийшлося пережити
Червоне й чорне у житті,
Любити палко...і тужити...
Також долати чорні дні...
Два кольори повсюди з нами
З часів прадавніх щохвилини
Ідуть життєвими шляхами
У долі кожної людини...
В червоному – любов, добро...
А чорний сльози гіркі лле,
Приносить людям траур, зло,

Життя смертельним градом б'є...
Але любов палка, гаряча,
Яку в нас Господь засіває,
Лише від щастя в душі плаче,
Журбу і горе проганяє...
Вона іскриться, наче маки
На чорній спаленій ріллі...
Не буде зло в нас панувати —
Любов цвістиме на землі!

17.03.2024.

ПОЕЗІЯ — ЦЕ НЕПОВТОРНІСТЬ

«Поезія — це неповторність»,
Та болі у нас ті ж самі,
І віра, й любов... навіть совість
В поетів однака в душі...
Лиш кожний по-своєму творить —
Відтінки різняться в словах...
Про мрії душевні говорить,
Шифрує думки у віршах.
Думки ті, неначе близнята,
Про маму, кохання, про друзів,
Батьківський поріг, рідну хату,
Червону калину у лузі...
Філософські є...і простенькі,
Доступні старому й малому,
Мов пісня в саду соловейків,
Чарівна для серця народу.
Квіток розмаїття вражає,
Та всі незрівнянні в красі...
Красу і Поезія має...
«Якийсь безсмертний дотик душі»...
І дотик цей кожен відчує,
В чиїм серці Муза живе,
Мов вихор, у душах вирує,

І в царство ПОЕЗІЇ зве.
«Поезія — це неповторність»,
Духовності вічна краса,
Любов, доброта...й непоборність...
Позиція наша людська.

18.03.2024.

ЛІНІ КОСТЕНКО

*94-й річниці поетеси
присвячується*

* * *

Березень ніжний і ясний
Сонцем всю землю обняв...
День такий милий, прекрасний
Бог нам усім дарував!
Небо розлилось блакиттю....
Всюди така благодать!
Співи пташині щомиті
В синь стоголосо летять...
Березень мрію вселяє:
Все буде добре! І Мир!
Мрія в душі оживає,
Лине в поезії вир...
В день цей весняний чудесний
Ліну вітає ввесь світ!
Легенду-жінку, поетесу,
Української нації цвіт!
Нині мільйони вітань
Шле Вам уся Україна,
Світлих і щирих бажань,
Рідна Ви наша, єдина!
Ваше життя і талант —
Приклад незламності всім,
Музи сестра... Атлант!
Вам наш дозємний уклін!

19.03.2024.

ДЕНЬ ЩАСТЯ

Ми щастя в душі відчуваєм,
Коли поруч друзі, сім'я,
Коли щиро і вірно кохаєм,
А навколо мирна земля...
Коли діти й онуки в хаті,
Мов квіти в садочку, ростуть,
Любов'ю всі щедрі, багаті —
Земного життя у ній суть...
Коли люди тебе поважають
За працю твою і за вчинки,
Коли за помилки прощають,
З тобою в нелегкі хвилинки...
Коли злагода в домі панує,
А Божі закони в пошані,
Коли правда землею крокує,
Свобода і мир нездоланні...
Слово «щастя» в мові коротке,
Та зміст його мірок не має,
Для всіх нас жадане й солодке —
В житті його кожний бажає...
Тож будьте щасливі усі
Не день і не два — все життя!
І щастя творіть на землі,
Хай квітне воно, як весна!

20.03.2024.

ДЕНЬ ПОЕЗІЇ

День поезії й натхнення —
Свято серця і душі,
Слова рідного знамення
Нині знов в календарі...
Безліч квітів і вітань,
Добрих відгуків поетам,

Щирих слів і побажань
В творчих задумах і злетах...
Муза в коло всіх єднає,
Добрі зерна в душах сіє,
Мудрий слід перо лишає,
Плід здоровий в ньому зріє..
Кожний штрих, рядок і слово —
Крик душі і біль митця,
Дар безцінний їм від БОГА
На усе земне життя...
Хай перо невтомним буде,
Муза всіх нас окриляє...
Словом правду завжди будить,
На добро благословляє!
З Днем Поезії вітаю —
Святом серця і душі,
Музи вічної бажаю
Всім Вам, друзі дорогі!

21.03.2024

ВОЛОДАРЯМ ПЕРА

День Поезії святкують
Нині всі Поети
І вірші свої дарують
Людям в інтернеті...
Різні теми і думки,
Мов весни суцвіття,
А слова, як в ніч зірки,
Сяють розмаїттям...
Світ Поезії багатий,
Як піску у морі,
В ній політ душі крилатий
В кожному ріднім слові.
В них кохання, мир, любов...
Рідній мові слава,

Україна без оков –
Вільна нація, держава...
Це від Бога подарунок,
Стан душі і серця,
Як небесний поцілунок,
Духовне озерце...
Слів найкращих підібрати
Хочу для Вас, друзі,
Щоб зі святом привітати
Щиро, по заслугі.
Що душа Ваша бажає,
Божа ласка хай дарує,
Мрії, плани всі здійсняє,
Золотим Пером вінчує...
Зброю Словом щоб кували,
Хай почує цілий світ,
Україну прославляли
І її незламний рід!

21.03.2024

АДАМАНТ

Наче денниця яскрава,
Вигилярний адамант,
Всім поетам Муза-пава
В длань вложила свій талант.
На папір, як обрус білий,
Перевеслом, як снопи,
У вірші слова в'язала
І складала у рядки.
Кожне слово, наче гривна,
Облямоване красою,
З читачем дешкетувало,
Наче березень з весною.

21.03.2024

P. S.

ДЕННИЦЯ – ранішня зоря

ВИГИЛЯРНИЙ – гарний

АДАМАНТ – діамант

ДЛАНЬ – долоня

ОБРУС – скатерть

ГРИВНА – прикраса на шию

ДЕШКЕТУВАТИ – розмовляти

ОБЛЯМОВКА – обкантовка

КРАСА ДУШІ

Ніч на сьогодні була надто неспокійною... Не спалося... Ближче до опівночі вила сирена і своїм пронизливим ревом розривала мирну сільську тишу ночі... В голові роїлися тисячі думок, блискавично змінюючи одна одну... І серед них повторювалася одна й та ж: людина доброї душі не влаштувала би такий армагеддон навіть своєму ворогу... І слово за словом склався вірш...

А вранці читаю повідомлення про черговий флешмоб про душу... Цікаве співпадання... Ось і подаю на Ваш суд нічний витвір моєї душі... Щасливих і мирних вихідних Вам, дорогі друзі!

* * *

Всім я душу свою відкриваю
І її тепло усім дарую,
А чужу я по очах читаю,
Її серця біоструми чую...
Може зникнути краса тілесна,
Та краса душевна не зникає,
Бо вона, немов весна чудесна,
Яка з кожним днем лиш розквітає...
І теплішою стає, ніжнішою,
І красу цю людям віддає...
І її віддача є пліднішою –
Лиш добро у світ нектаром лле...

Пізнаєм людину по очах,
Адже очі — дзеркало душі,
Їхню сутність бачимо в слідах,
Що лишають люди на землі...
Думайте про душу свою, люди,
Робіть іспит строгий їй щодня,
Хай навколо Вас лиш радість буде
І красою повниться земля...

23.03.2024. Субота.

ОКСАНІ ГРИГОРЧАК

Привітний березень сьогодні
Яскраве сонце розливає,
Щедроти й ласки всі Господні
У День народин посилає.
І я вітаю від душі
Тебе, моя подружко мила,
Будь юною, як бриндуші,
Здорова, гарна і щаслива...
Нехай життя твоє вирує,
Немов джерела у Карпатах,
І, наче писанку, малює
Добро і щастя в твоїй хаті...
Хай кращі пензлі, олівці,
Фарби, фломастери і пера
Майстерні будуть у руці,
Немов казкова атмосфера...
Хай стелиться твоя дорога,
Як бісер стелиш у ґердАнах,
Як стрічка ніжна веселкова,
Для жінки кожної жадана...
Люби, кохай, твори красу
І будь щаслива, як весна,
Вітаю щиро, мов сестру,
Всіх благ на многії літа!

27.03.2024

ЗАВЗЯТТЯ...

Завзяття – риса не проста
І у житті важлива дуже,
Якщо у тебе є мета
І ти до неї не байдужий.

Ти всі зусилля прикладеш,
Щоби мету свою здійснити,
Далеко в світ тоді підеш
Й не марно будеш в ньому жити.

Тільки б мета була хороша
І людям щастя приносила,
Не пагубна щоб, не порочна,
У добрих справах – міць і сила!

28.03.2024

ПОЕТАМ З ІНТЕРНЕТУ

Ох поети мої милі,
Як то гарно все у Вас!
А від мене цієї ночі
Заховався десь Пегас...
Лише думка появилась,
Щось на вухо нашептала...
Я за ручку ухопилась,
А вона кудись пропала...
Якась вночі чудасія
Завжди діється зі мною.
Когут зранку ще й не піє,
А я наче з перепою...
Хоч не виспана від втоми,
Ніби всю ніч танцювала,
Мов творила аж два тОми...
А я вірш лише писала...

Зате інколи буває —
Вмить складаються рядки,
Їх для Вас я викладаю
В інтернеті залюбки.
А бувають такі теми,
Що встидаюся писати,
Аби люди не казали:
Треба клепку в мізку мати!
Починаю про одне,
Аж спина, бува, мокріє,
А закінчую вже те,
Що й сама не розумію...
Але з Вами, любі друзі,
Я завжди на творчій ниві,
Тож на наших віршокрузі
Будьмо дружні всі й щасливі!

29.03.2024

ДЕНЬ СМІХУ

*Конкурс жартів в інтернеті на тему:
#в_огороді_бузина_а_в_Києві_дядько*

* * *

Не умію, любі друзі,
Гуморески я писати...
Не той час... Душа в напрузі...
Та і настрій треба мати...
А його у мене нині
Стільки лиш, як кіт наплакав...
Брати участь в гуморині
Нема сміху ані краплі...
Хоч би чарочку маленьку
Жартів хтось мені налив,
На закусточку смачненьку
Анекдот би покришив...

Тоді серце би всміхнулось,
Очі б радістю заграли,
Муза б миттю відгукнулась,
Щось смішне продиктувала...
Тож прийдеться, друзі милі,
Ваші жарти смакувати
І на цій веселій хвилі
Сміху в чарку наливати...
Та й мені вже все одно,
Бузина чи дядько,
Бо для мене Ковалівка —
І мати, і батько!

* * *

Та, все-таки, подумала і Катьку згадала,
Як вона на 1 квітня бігати почала...

В ОГОРОДІ БУЗИНА...

Прийшов сусід з магазину і дружині каже:
«Біжи, мила, чимскоріш, пеньюари є в продажі»...
Біжить жінка, що є сили, аж кольки схопили,
А у склепі на прилавку від мух тюлі розложили...

Біжить назад, що є духу, злість в очах палає...
«З 1 квітня, дружинонько!», — чоловік її вітає.
Ось така-то бузина і такий-то дядько!
Ось як вперше модна Катька зробила зарядку!

30.03.2024

ВІД НЕДІЛІ ДО НЕДІЛІ

Від неділі до неділі
Швидко час минає...
І оглянутись не встигем,
Як її немає...
Тож прожіймо кожен день
Так, ніби останній...
Щоб він був, як звук пісень,
Як промінчик ранній...
Хоч сирени на світанку
Душу нам тривожать,
Помолімся Богу зранку,
Він нам допоможе...
Поважаймо кожну днину,
Шануймо неділю...
Прийдуть друзі на гостину,
Стріньмо хлібом-сіллю...
Добрі друзі, як рідня,
В горі й радості з тобою...
Щиро вдячна Богу я
За тих друзів, що зі мною...

31.03.2024

ПЕРШЕ КВІТНЯ

Знов Перше квітня завітало,
Сипнуло сонця повний міх...
Колись ми дружно жартували...
Немов полин, наш нині сміх...
Хоча й жартуємо, сміємось,
Життя без сміху – не життя,
На смерть щодня за нього б'ємось,
Назад немає вороття...
Бо українці – люди вдалі,
До всього здатні, хоч куди!

І проженуть в болотні далі
Убивць дикунської орди!
Весела стане Україна,
І сміх ряснітиме, як цвіт...
Полинуть жарти безупинно
На північ, захід, південь, схід!
Знов Перше квітня надворі,
Весна привіти посилає...
Добра і миру у житті
Я щиро людям всім бажаю.

01.04.2024

НА КРИЛАХ ПОЕЗІЇ

Автори: Марія Боечко
Любов Дутчак

ЛЮБЛЮ МЕЛОДІЮ ДОЩУ

Люблю мелодію дощу,
Вона нагадує тебе...
Як в ніч весняну грозову
Тулив до серденька мене...
Так ніжно-ніжно обіймав,
Здавалось, був то дивний сон...
Уста гарячі цілував...
Серця в нас бились в унісон...
Пройшли десятки літ розлуки,
А я тебе не забуваю,
Твої ласкаві ніжні руки,
Твоє хвилююче «кохаю»...
А час назад не повернути
І ми це добре розумієм,
Та смак кохання досі чути,
Лиш не здійсниться моя мрія...
Нам солов'їні трелі сняться,

Оті волошки сині в житі,
Шкода, що оминуло щастя,
Не довелось нам разом жити...
А так хотілось... Так хотілось
З тобою літечкам радіти,
Але, на жаль, все зупинилось...
І розійшлися ми по світу...

01.04.2024

ВІД ЩИРОЇ ДУШІ

*Шановній подрузі
Любочці Дутчак*

Безмежно дякую за дружбу
І за душевні почуття,
Що Ви зі мною не за службу,
Що об'єднало нас життя...
За добре слово, щире серце,
Яким Ви ділитесь з людьми,
Любові вірної озерце,
Яке чистіше від сльози...
Це щастя друзів таких мати,
Не часто так в житті буває...
Ви, як сестра, як рідна мати,
Нехай Вас Бог благословляє!

02.04.2024



ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ-30

Дорогі друзі, учасники літературно-музичного альманаху «ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ», щиро вітаю Вас із виходом у світ ювілейного випуску нашого спільного видання. Низький уклін Вам за Вашу невтомну творчу працю на літературній ниві, за матеріальну підтримку народження альманаху. Нехай «Джерельні дзвони» стануть комусь благодатним стартом у літературі рідного краю, а для когось добрим доповненням власної творчої скарбниці.

На обкладинці картина коломийського художника Олега Лобурака. Щиро вдячна за творчу співпрацю.

Альманах побачив світ у косівському видавництві «Писаний камінь», генеральним директором якого є Михайло Павлюк, технічним редактором — Віталій Стефурак. Щиро вдячна Вам, дорогі друзі, за нашу 22-річну творчу діяльність.

До речі, альманах «ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ» заснований 28 липня 2001 року в Ковалівці на Коломийщині. За 22 роки існування світ побачило 30 його випусків за власні кошти учасників видання. В ньому взяли участь 315 творчих людей Прикарпаття та інших регіонів України. Альманах виходить у світ 1-2 рази на рік.

Тримаймося! Разом до Перемоги України в нинішній жорстокій боротьбі за мир і незалежність нашої держави. Пам'ятайте, що література — це совість народу, поезія — вища форма існування мови, а Ваше слово — це зброя в боротьбі за існування рідної мови.

04.04.2024

ПЕРШИЙ КРОК...

Книжок багато прочитала,
Усіх тепер і не злічити,
Але й не думала-гадала,
Що буду їх сама творити...
Колись з маленької дитини
Пісні любила я співати,
Для випускної в школі днини
Зуміла пісню написати..
«Прощай, наш рідний восьмий клас»,—
В сльозах з подружками співали,
А вчителі хвалили нас,
Що гарну пісню вперше склали...
Той незабутній день у школі
Був першим кроком в творчий світ,
А нині в поетичнім колі
Продовжую той юний хід...
Книжки ввійшли в моє життя,
Неначе діти мої рідні,
Дають дорогу в майбуття
Усім звання поета гідним.
Знов вийшли в світ «Джерельні дзвони»,
В них мова рідна у пошані,
Їх кожне слово, наче дрони,
Летить стрілою в оркоманів..
Не буде в нашій Україні
«Язик» ворожий панувати,
А буде рідна, солов'їна,
Вкраїнська мова скрізь звучати!

05.04.2024

P. S. Пісню «Прощай, рідна школо»
я написала у травні 1968 року.
Це і був мій перший крок у світ
її величності – ПОЕЗІЇ...

БАГРЯНИЙ НЕБОЗВІД

Багрянний небозвід на сході,
Неначе вогнище палає...
Земля багряниться від крові,
Яку Герої проливають...
Вона наскрізно просочила
Родючий ґрунт, траву, квітки...
Які родили би, плодили
Для України на віки...
Та все понищила війна...
О! Ще б так знищила орду,
Яка непрошено прийшла
На нашу землю дорогу!
Плюндрує рідну Україну
Москальська наволоч щодня,
Із неба, з моря...без упину
Скрізь лізе сотнями русня!
Неначе жук той колорадський,
Все на шляху своїм з'їдає...
Так ворог, з духом ще радянським,
Народ мій славний убиває!
Та наші воїни-орли
Зметуть сволоту цю вонючу!
Хоча по всій землі хрести —
Врятують матінку родючу.
І буде небо багрянити,
Як пам'ять про захисників,
А в полі маки червоніти,
Мов кров загиблих донь-синів...

06.04.2024

ТУРБОТА – ПЛАТА ЗА ЛЮБОВ

Турбота – плата за любов,
Яку до когось відчуваєш,
Та ти свій стиль не поборов,
Тому жорстоким виглядаєш...
Здаєшся надто злим, холодним,
Хоч маєш добре й ніжне серце,
Наводиш тугу підколодним
Колючим поглядом із перцем...
Але ж душа твоя прекрасна
І цьому доказів сповна...
Не закривай її, будь ласка,
Бо доля й так у нас складна...
А слово щире і ласкаве,
І доторк ніжної руки
В душі розтопить сум гіркавий
І не допустить до сльози...

07.04.2024

МОЯ КВІТКА...

Моя квітка – портулак,
Квітка сили й витривалості,
Символічний долі знак
І моєї досконалості...
Із Бразилії походить
Моя квітка чарівна,
Хто під нею в світ приходить,
В того доля клопітна...
Клопітна, але щаслива,
В ній любов на все життя,
Стежка юності бурхлива
Й осінь тепла золота...
І моя душа, як квітка,
Потребує доглядання,
Така ж ніжна і тендітна,
Розквітає в мить кохання...

Бо кохання, мов роса,
Що у травні цвіт вкриває...
І моя цвіте душа,
Коли любить і кохає...

08.04.2024

КВІТНЕВА ЗУСТРІЧ...

Дев'яте квітня, вівторок... Надворі чудова весняна днина... Не менш прекрасний день і для мене. Сьогодні я приймала бажаних і приємних моєму серцю гостей – друзів по перу: Любку Дутчак зі Скопівки, Анничку Боднар з Отинії, Любку Костюк з Корнича, Ганнусю Сав'юк з Матеївців та Оксанку Кіцела-Удуд зі Спаса.

Всі вони приїхали по свої примірники ювілейного випуску альманаху «ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ-30», а заодно і поспілкуватися у дружньому колі. Дві години пролетіли, як одна мить... Якщо би була можливість, то нам би і цілої днини було мало. Добре мати добрих і надійних друзів, а коли вони ще й колеги по перу, то це взагалі справжнє щастя. Наша квітнева зустріч така ж прекрасна, як і сам місяць квітень, як неймовірно фантастична весна...

До речі, їм дуже подобається наша мальовнича Ковалівка. Кожного разу, коли учасники альманаху «ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ» приїжджають на творчі зустрічі поетів Прикарпаття, не обходиться без фотографій на пам'ять. Так було і цього разу. Хоча у вузькому літературному крузі, але пам'ятному для кожного з присутніх на все життя.

Щиро вдячна всім за підтримку і творчу дружбу. І як я можу не робити черговий випуск альманаху «ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ-31»? Не можу! Отож, «ДД-31» – БУТИ!!!

09.04.2024

НЕЗАБУТНЯ МИТЬ...

Кожна зустріч з друзями по перу – це незабутня мить для мене особисто. Щире спілкування згладжує мою самотність і вливає в мою душу промінчик світла і жаги до життя, натхнення до праці і творчості.

Отож, нині відбулася така незабутня і щаслива мить з Надією Манжуєвою з Нижнього Березова. З 2020 року вона є активною учасницею альманаху «Джерельні дзвони» і просто хорошою людиною з доброю і щирою душею. Зрештою, я можу так сказати про всіх авторів нашого спільного видання, тільки не всім випадає можливість мене відвідувати. Адже, крім поезії, у кожного своє життя, свої турботи і обов'язки.

Та жодна зустріч з друзями не минається без вірша, який я присвячую цій події як коментар до світлини, яку ми робимо на добру згадку про приємно проведений час і який пролітає, наче одна коротка мить...

* * *

Бувають миті незабутні
В житті у кожної людини...
Які вливають в наші душі
Щасливі й радісні хвилини...
Цінуймо їх, неначе скарб,
Вони не часто нам даються...
Бо це від Бога для нас дар,
А миті вихором промчуться...
Зате світлини все ж фіксують
Важливі миті у житті
І нашу радість фокусують,
Розмови цінні й дорогі!
Не буде нас із Вами, друзі,
Але залишаться світлини

Про зустрічі у дружнім крузі,
Про спільні радісні хвилини...

12.04.2024

ВЕСНЯНА ЮНІСТЬ

Весна в минуле мене кличе,
У той прекрасний юний час,
Коли в квітневий тихий вечір
Любов в обійми брала нас...
Весняна зелень нас ховала,
Здавалось, від усього світу...
Я щастя більшого не знала
З тобою в шатах первоцвіту...
А нині згадую тебе
І ночі наші світлозорі...
Не думалось, що все мине,
Немов камінчик в синім морі...
Онуків маємо вже нині
І сиві, наче голуби...
А юність вже лиш на світлині
На тлі далекої весни...
Той спогад серце моє гріє,
Хоч фінішу життя сягає...
Щасливий той, хто розуміє,
Що й досі хтось його кохає.

14.04.2024

20 КВІТНЯ, СУБОТА

Давно писала про свої роздуми дня... Не завжди є настрій... Хоча думок, що крапель у морі... А сьогодні звернула увагу на мої улюблені кущі каліни і бузку. Це єдиний куточок природи, який бачу у вікні... Вони ростуть поруч, тісно переплівшись

гілочками, наче обнялися один з одним... Бузок вже давно рясно вкрився великими бутонами неймовірно пишних квіток, а на калині їх ще не видно, навіть, кошиків майбутніх суцвіть... І мені стало чомусь сумно... Адже обидва кущі вкривалися цвітом завжди майже одночасно... Напевно, як і в нашому житті, не все відбувається так, як ми хочемо і чекаємо... На все свій час... І воля Божа.

Але радість зустрічі з подругою по перу Любою Досінчук з Коломиї зігріла мою невітшну душу. За цікавою розмовою на різні теми, а особливо про творчість і новий випуск альманаху «Джерельні дзвони», час пролетів блискавично... Промінчик доброти влила в наше спілкування моя незмінна подруга, сестра, помічниця, без якої нині я не уявляю свого життя, Оленка Пашник.

Господи, моїй вдячності Тобі немає меж. За все-все! За кожний прожитий мною день! За Твою опіку, яку бачу і відчуваю в найменших дрібницях від рідних, друзів і всіх-всіх людей, з якими маю можливість спілкуватися в нинішні нелегкі для мене часи...

А вранці, все-таки, народився вірш про калину і бузок...

* * *

Мій улюблений бузок
Пишним цвітом рясно вкрився,
А в калини ні пучок
До сих пір ще не відкрився...
Чом, калинонько, сумуєш
Й досі білий цвіт ховаєш?
Може, лихо якесь чуєш?
Чи й сама того не знаєш?
Чи ти холоду злякалась,
Що в Карпати прилетів?
І між листям заховалась

Від циклонових вітрів?
Розкажи мені, калино,
Що з тобою таке сталося?
Я тобою, мов дитина,
В кожную весну милувалась...
Твої квіти білосніжні,
Мов на гіллі голуби,
Такі світлі, такі ніжні...
Символ юності й краси!
Біля кожної хатини
В Ковалівці ти ростеш...
В Україні без калини
Ні куточка не знайдеш...

20.04.2024

ЖИТТЯ ПРЕКРАСНЕ

Усе моє життя
І що у нім було
Тепер в моїх книжках
Описує перо...
А всі мої думки
І майбутні плани
Заховані в рядки
Письменника АНДРАДЕ.

21.04.2024

«МОЯ ДУША ПОСПІШАЄ»

Вірш Маріо де Андраде (Сан-Паоло 1893-1945),
поета, письменника, есеїста та музикознавця.

Один із засновників бразильського модернізму.

* * *

Я порахував свої роки і виявив, що мені залишилося жити менше, ніж я жив раніше.

Я почуваюся дитиною, яка виграла коробку цукерок: перші він з'їдає із задоволенням, але коли розуміє, що їх залишилося небагато, починає насолоджуватися ними.

У мене немає часу на нескінченні конференції, де обговорюють статuti, правила, процедури, внутрішні положення, знаючи, що нічого не доб'ються.

У мене більше немає часу миритися з абсурдними людьми, які, незважаючи на свій вік, не вирости.

У мене більше немає часу боротися з посередністю.

Я не хочу брати участь у зустрічах, де бунтує роздуте его.

Я не терплю маніпуляторів і опортуністів.

Мене турбують ненависники, які намагаються дискредитувати здібніших, щоб узурпувати їхні посади, таланти та досягнення.

У мене занадто мало часу, щоб обговорювати заголовки. Хочу найнеобхідніше, бо душа поспішає. Без великої кількості цукерок в пачці.

Я хочу жити з людьми, які дуже людяні.

Люди, які вміють сміятися над своїми помилками, які не пишаються своїми успіхами.

Які не відчують передчасного покликання і не тікають від своєї відповідальності.

Які захищають людську гідність і хочуть бути лише на боці правди та справедливості.

Це те, що робить життя вартим того, щоб жити.

Я хочу оточити себе людьми, які вміють торкатися сердець інших.

Людей, які навчилися крізь важкі удари життя зростати через ніжні дотики душі.

Так, я поспішаю, я поспішаю жити з тією інтенсивністю, яку може дати тільки зрілість.

Я намагаюся не витратити жодної солодоці, яка в мене залишилася.

Я впевнений, що вони будуть смачніші за ті, які я вже їв.

Моя мета – дійти до кінця задоволеним, у мирі з собою, своїми близькими та своєю совістю.

У нас два життя, і друге починається, коли ти розумієш, що у тебе лише одне.

НЕДІЛЬНИЙ СЮРПРИЗ

Неділя... І знову приємний сюрприз. До мене завітав у гості воїн-десантник ЗСУ, талановитий поет і просто дуже хороша людина – Ростислав Іванчук з дружиною Олесею. Яке гарне молоде подружжя! Тільки жити в мирі і любові та рости своїх улюблених донечку й синочка! Але свої корективи внесла війна... Надто рідкісні однотижневі відпустки, як ковток свіжого повітря у задушному вакуумі, неймовірно щасливі хвилини в колі люблячої сім'ї...

Знайти час для відвідання людини, яка потребує спілкування зі своїми однодумцями, може знайти лише дійсно добрий і вірний друг. А ще коли їх пов'язує плідна творча співпраця, то тим більше зустріч бажана і цікава. Цього разу Ростислав Іванчук приїхав по свої примірники книжки «СЛОВО, ОБПАЛЕНЕ ВІЙНОЮ», яка вдруге побачила світ у видавництві «Писаний камінь» (Косів, 2024) і яку готувати до друку мені вже вдруге випала честь.

Книжка відважного десантника ЗСУ Ростислава дуже цікава, патріотична і зворушлива. Я би сказала, що це крик душі не тільки автора збірки, а кожного українського солдата нинішньої війни, всіх, хто ціною власного життя захищає волю та незалежність України. Написана в окопах, в час

небезпечних моментів між важкими і дуже відповідальними бойовими завданнями, кожний її рядок захоплює дух, а інколи неможливо обійтися без сліз...

Я дякую Богу, що зводить мене з такими чудовими, щирими душею, мудрими і дуже талановитими людьми. Як завжди, при розставанні зробили світлину на пам'ять... Час минає, що буде завтра, ніхто не знає... А фотомить фіксує теперішнє, щоби зберегти для майбутнього...

* * *

Цінуймо, друзі, кожну мить,
Не ігноруймо ні хвилини...
Бо час секундами летить...
Неначе пташка, кожна днина.
Летить у даль і не спіймаєш,
Здається, так і має бути,
Лише з роками нагадаєш,
Що вже нічого не вернути...
Ані вернути, ні зробити,
Що опустив колись в житті...
Шануймо всі щасливі миті,
Такі важливі й дорогі...

21.04.2024

СВЯТО КНИГИ

Сьогодні свято КНИГИ –
її ВСЕСВІТНІЙ ДЕНЬ!
Гордитись є причина –
Це пісня із пісень!
Бо книжку написати
Не кожному дано,
Багато можна знати,
Та треба ще й тепло...

Тепло в душі і в серці,
Любов і доброта...
Бо книжка, наче пісня, —
Її без слів нема.
Книжок й пісень у світі
Сьогодні є чимало,
Їх творять люди світлі —
Хвала їм, честь і слава!
Бо книжка — друг і вчитель,
Порадник незамінний...
А деколи й спаситель...
І лік душі відмінний!

23.04.2024

МАГІЧНА ДАТА

24.04.2024... Яка символічна дата! Три двійки і три четвірки... Кажуть, Бог любить трійцю. І я люблю... Всі під опікою Божої Трійці живемо...

А ще кажуть, що 24.04.2024 — це дзеркальна та магічна дата, коли можна загадувати бажання... Не знаю, правда це, а чи ні, бо все у Божих руках, та сьогодні ще до світанку якась незвідана сила розбудила мене, і сон, мов чарівною паличкою, вона забрала вже аж до білої днини... За вікном неймовірна тишина... Лише десь далеко пролунав спів перших півнів...

І, все-таки, між густим листям буйно розквітлого бузку у ще сонному небі виднівся ледь помітний відблиск народження нового дня... А в мене народжувався новий вірш... Так хотілося, аби щось ліричне, задушевне, та душі не накажеш, вона диктує те, що її болить... Хоча причин для болю інколи так багато, що й не порахувати... А сьогодні він такий, як у всіх... Лиш кожний по-своєму його відчуває, розуміє і висловлює...

ЗВИЧАЙНА ЛЮДИНА

Я не Стефаник і не Шевченко,
Не Франко й не Леся Українка,
Я звичайна людина з села —
Закохана в поезію жінка.
Я не Мавка, не Прометей,
Але хрест кам'яний свій несу
І живу я заради людей,
Україну всім серцем люблю.
І болять мене всі її рани,
Мов осколок війни у душі...
Ну, коли ж вона ВІЛЬНОЮ стане
І щезнуть вороги її всі?!
Але вірю: настане та днина
І здійсниться Кобзаря «Заповіт»:
Всі кайдани порве Україна!
Синьо-жовто розквітне ввесь світ!

24. 04.2024

ЛЮБОВ І ВІЙНА

Дві сили: любов і війна
Ніколи не будуть сумісні —
Війна убиває життя,
Любов — миру провісник...
Війна — це розруха і смерть,
Для неї нема оправдання...
Любов війну нищить ущент,
Світу несе процвітаня...
Любов окриляє життя,
Його найцінніша перлина...
Це суть земного буття,
Блаженства людського вершина.
Плекаймо любов у душі,
Ненависть в серця не впускаймо

Й не буде війни на землі,
Не буде нового і каїна.
А буде в нас вічна весна
В душі, на землі і повсюди...
Відкриймо любові серця,
Нехай вона йде поміж люди!

26.04.2024

ЦІННІСТЬ ЖИТТЯ

Всміхайтеся кожного ранку,
Молитвою день привітайте,
І все у Вас буде в порядку,
Погані думки відганяйте...
Подзвоніть своїм найріднішим
Та «Доброго дня!» їм скажіть,
То й буде день цей світлішим,
Щасливо його проживіть...
Обійміть кохану людину,
Поцілунок їй подаруйте
І, навіть, одну хоч хвилину
Ви настрою їй не зіпсуйте!
Як треба, порадьте щось людям
Чи просто послухайте їх,
Хай Ваші вуста не осудять
Й нікого не візьмуть на сміх...
І день Ваш пройде недаремно,
Відчуєте цінність життя,
Бо мить його кожна приємна
Вартує земного буття!
Всміхайтеся кожного ранку,
Молитвою день зустрічайте...
І щастя своє, до останку,
В руках своїх міцно тримайте!

27.04.2024

ВЕРБНА НЕДІЛЯ

Сонце оповило довкілля
Промінням своїм золотим...
Торжествує ВЕРБНА НЕДІЛЯ:
Вхід Ісуса в Єрусалим...
Осанна во вишніх! Осанна!
Ісус Україною йде...
І кожну її нині рану
Він з нами пліч-о-пліч несе..
Він смерть подолав на хресті,
Так і ми катів подолаєм,
А нині галузки вербні
Во славу Христа посвячаєм!
— Осанна, Ісусе, осанна! —
Співає Тобі Україна, —
З Тобою вона нездоланна,
Як весна, воскресне з руїни!

* * *

Пишу ці святкові рядки,
А серце аж рветься від болю...
Пішла би я залюбки
До Божого Отчого дому...
Пішла би, та доля така,
Що тільки душею я в нім...
Нелегка дорога життя,
Але її гідно пройдім...

28.04.2024

КОЛИ ВНУКИ Є...

Бувають щасливі хвилини
У кожного з нас у житті...
Найкращі вони у людини,
Коли внуки є дорогі...
Зустрічі з ними солодкі,
Обійми і їхні слова...

У житті ти не самотній
І опора є молода...
В онуках ми бачим себе
І юність далеку свою..
Хай щастя їх не мине,
В Божі руки їх віддаю...
В людей безліч мрій у житті,
А в мене лиш мрія одна —
Щоб мир панував на землі
Й щасливою була сім'я.

29.04.2024

МІЙ ЛЮБИЙ МІСЯЦЬ

Мій любий місяць, милий травень,
Сьогодні знову завітав,
Христа Ісуса в небі славив,
День Воскресіння наближав...
Земля в рясному білім цвіті,
Залита сонцем на світанні,
Завмерла в цілім Божім світі
У Великодньому чеканні.
Немов білесенькі пушинки,
Весняний цвіт униз злітав...
Стелив так травень всі стежинки,
Якими Господь наш ступав.
Христос ступив з Небес на землю
І нас усіх благословив,
Щоб жили в мирі, не даремно,
Щоб кожний вірив і любив...
Я вірю Господу Святому,
Він дарував мені життя,
У травні місяці — у ньому—
На Божий світ явилась я!

01.05.2021

ВЕЛИКОДНІЙ СЮРПРИЗ

Дорогі друзі, хочу поділитися з Вами доброю новиною: сьогодні вийшла з друку моя дитяча книжка «СКАРБНИЧКА-МАЛЬОВНИЧКА». Такий передсвятковий сюрприз зробив мені генеральний директор Косівського видавництва «Писаний камінь» Михайло Павлюк, за що я безмежно вдячна йому, а також комп'ютерникові Віталію Стефураку.

«СКАРБНИЧКА-МАЛЬОВНИЧКА» — збірка віршів з малюнками для дітей дошкільного та молодшого шкільного віку, яка стане у пригоді батькам, вихователям дошкільних закладів та вчителям початкових класів.

Книжка спрямована на виховання в дітей любові до України, до рідної української мови і книжок, поваги та любові до батьків, друзів, людей старшого віку. У доступній формі розвиває навички і вміння працювати, допомагати один одному, жити в мирі, злагоді і любові з рідними і близькими людьми.

У книзі подано віршований Український Алфавіт з ілюстраціями для розмальовки до кожної букви і вірша, що допоможе дітям розвивати творчу уяву і фантазію, ознайомить з народними традиціями і чудовою природою рідного краю. Їх намалювала вчителька Ковалівського ліцею і талановита художниця Оксана Григорчак. Щиро вдячна Пані Оксані за багаторічну плідну співпрацю на благо підростаючого покоління.

* * *

Вже «Скарбничка-мальовничка»
Побачила світ
І запрошує маляток
В цікавий похід...

Буде вчити їх читати,
Рідний край любити,
Та ще й гарно малювати
І добро творити...
Кожна книжка – добрий вчитель,
Знань усіх криниця,
Порадниця і цілитель,
Мудрості скарбниця...
Не лінуймося читати
Дар Божий щоднини,
Щоби світ могли пізнати,
Усіх знань вершини...

СКАРБНИЧКА

Скарбничку незвичайну
Дарую, діти, вам,
Скоріше відкриваймо,
Заглянемо, що там?
А там віршів багато,
Малюнки, казочки...
Читайте їх, малята,
Малюйте залюбки!
Любіть рідненьку мову,
Вивчайте, поважайте,
І українську книжку
Шануйте всі, читайте.
Є мов багато в світі,
Вкраїнська – найрідніша,
Як для матусі діти,
Вона є наймиліша.

01.05.2024

СТАРОСТІ ТЕТЯНІ

*Боднарук Тетяні Василівні –
старості села Ковалівка
присвячується*

Наша староста Тетяна –
Все уміє, усе знає,
Жінка мудра, бездоганна,
Про село всім серцем дбає!
Ковалівську господиню
З Днем народження вітаєм,
За все дякуємо нині,
Многа літа їй бажаєм!
Хай селом вона керує,
Бо цю справу вміло робить,
Все село її шанує,
Бо добро для нього творить.
В час війни, як рідна мати,
Про солдатів сільських дбає,
Вміє село об'єднати,
Нашим бійцям помагає...
Поклін нині Вам, Тетяно,
Від усіх ковалівчан,
Щира дяка і пошана
Від душі односельчан!
Щоб на другий рік діждали
Без війни і без тривоги,
Перемоги дочекали...
Хай допоможе всім нам Бог!

02.05.2024

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Христос воскрес! Христос воскрес!
На все село звіщають дзвони!
Летить «Осанна!» до небес,
В усіх церквах співають хори...

Цвітуть гуцульські писанки,
Духмяна пасочка, як сонце,
Ковбаска, на усі смаки,
І сир, і масло, й хрін в сторонці...
Навколо церкви вишиванки,
Немов веселка, виграють,
А кошики з самого ранку
Господньої посвяти ждуть...
Немов пацьоркове намисто,
Церковний двір святково відкрили,
В промінні сонячнім іскристо
Величний День благословили.
Така повсюди благодать,
Неначе в нас нема війни,
Ракети ніби не летять
На Україну від орди...
Де серце твоє, лютий враже?!
Де віра в Бога?! Де душа?!
Та Божа ласка нам покаже
Свій шлях до миру і добра!

05.05.2024

НАЙГОЛОВНІШЕ СВЯТО

Найголовніше Свято з свят
Зійшло на рідну Україну,
І кожний нині Богу рад
За воскресіння Його Сина!
За те, що нам гріхи простив
І на хресті життя віддав,
На всі віки благословив,
Щоб кожен з нас, як Він прощав...
Воскрес, щоб бути поруч з нами
У горі й радості — завжди!
Щоб не жили ми ворогами,
А були добрими людьми...
Почуймо голос Божий, люди!

Живім в любові і у мирі,
Хай ласка Божа буде всюди:
У кожнім домі і родині!
Христос воскрес! Воістину воскрес!
Лунає з наших вуст і серця!
Летить молитва до небес
За всіх, хто нині стоїть в берцях...
Щоб ми щасливо святкували
Великдень світлий у родині,
Щоб кожну днину цінували
На славу Божу й Україні.

05.05.2024

КАЛИНОВИЙ ЦВІТ

На Великдень калинонька
Квітучою стала,
Білим цвітом з Воскресінням
Весь двір привітала!
Господь Бог її ласкаво
Сонцем обійняв,
А у Світлий Понеділок
Дощиком полляв...
Та від сонця чорна хмара
Миттю відступила,
Бо на все у цьому світі
Божа воля й сила...
Діточки навколо церкви
Гаївки співають,
Ісусове Воскресіння
Щиро прославляють...
Лине світом хвала й слава
На честь Воскресіння...
Україна уповає
На Боже спасіння...

06.05.2024

ВІТАННЯ ЛЮБОВІ КОСТЮК

*Учасниці альманаху
«Джерельні дзвони» з нагоди
Дня народження*

Багато хочу Вам сказати
У цю святкову світлу днину,
Від серця щиро привітати
І Вас, і Вашу всю родину!
Яка щаслива Ви людина —
Ваш День з Великоднем припав,
Вітають друзі, і родина...
Й Ісус також Вас привітав.
«Джерельні дзвони» Вас вітають,
І я вітаю від душі...
Усі сьогодні Вам бажають
Всього найкращого в житті.
Творіть, кохайте, багатійте,
Здоров'я, миру і добра,
Щоднини тільки молодійте
На многії і благії літа!

07.05.2024

ВЕСНЯНИЙ ВЕЧІР

Весняний вечір над землею
Пливе у зорянім човні...
А я всім серцем і душею
Тебе чекаю уві сні...
Бо ти приходиш тільки в снах,
Мій незнайомцю загадковий,
І знов зникаєш, наче птах,
В небеснім просторі ранковім...

Без тебе, милий, я скучаю,
Прошу тебе: лиш не зникай,

В думках з тобою засинаю,
Бо ти для мене — справжній рай.
В твоїх обіймах я щаслива,
Приходь частіше уві сні...
Без тебе ніч сумна й тужлива
Аж до ранкової зорі.

Тебе чекаю я щоночі,
Хоч ти у мріях лиш живеш...
Люблю, коханий, твої очі —
Ласкавий погляд твій без меж...
Хоча незнаний і далекий,
Ти мою душу полонив
І на крилі, немов легека,
У світ казковий запросив...

17.04.2024

БЕЗ ТЕБЕ...

Без тебе світ цей не існує
Для мене, милий мій, коханий...
Усе життя тебе люблю я,
Ти в кожному мить мені жаданий...
Тобою мрію і живу,
Без тебе, наче день без сонця,
По морю щастя я пливу,
Моя любов в твоїй долоньці...
Кохання наше у серцях,
Як ватра, з юності палає...
І хоч з тобою ми в літах,
Воно й понині не зникає.
Пісень багато про любов —
Вона серця навек єднає...
Нема приємніших оков,
Які кохання посилає.

07.05.2024

ЗАГРАЙ, СКРИПАЛЮ, ПРО ЛЮБОВ

Світлій пам'яті друга дитинства,
однокласнику Дмитрові Біланюку,
віртуозу-скрипалю присвячую...

* * *

Заграй, Скрипалю, про любов,
Нехай згадаю свого друга...
Як тільки чую скрипку, знов
У серці моїм сум і туга...

О, як в руках його звучала!
То плакала, аж голосила...
А то сміялась, струни рвала...
Яка потужна в тобі сила!

Тебе Європа чула вся,
Ти Україну представляла,
Всі континенти обійшла,
Та в Косів рідний повертала...

А як тебе мій друг любив!
Беріг, лелівав, мов кохану...
Тобою він з дитинства жив...
Весь світ складав йому пошану!

Його мелодії звучать
Тепер для Ангелів на небі...
Хай струни твої не мовчать,
Їх для душі усім нам треба...

Заграй, Скрипалю, про любов,
Найпотаємнішу в душі...
Нехай згадаю серцем знов
Найкращі миті у житті.

09.05.2024

СВІТЛИЙ ПАМ'ЯТІ МАТУСІ

Минають швидко дні і ночі,
Миттєво проходять літа...
Зі мною завжди Ваші очі,
Любов і турбота свята...
Ви вчили мене в світі жити,
Людиною чесною бути,
Україну і Бога любити,
Щоб лихо в житті обминути...
Я пісню від Вас полюбила,
Науку, як губку, вбирала,
Ріднею, як Ви, дорожила,
Правдиві стежки вибирала...
Та в кожного доля своя,
І моя мене не минула...
Та наука Ваша свята
За приклад завжди мені була...
Хоч літ понад 30 минуло,
Як Вас поруч мене немає...
Я стежку до Вас не забуду,
Де Ваша душа спочиває...

11.05.2024

ДОРОГІЙ МАТУСІ

Як хочеться, Мамко, Вас обійняти
Й зі святом Матусь уклінно вітати,
Та Вас обіймають уже небеса...
І плаче невтішно моя душа...
Я б квіти весняні Вам дарувала,
Натруджені руки я б цілувала,
Які турбувались так ніжно про мене...
Чом рано без Вас лишилась я, Нене?!
Ви вчили мене по-чесному жити,
Вітчизну і Бога всім серцем любити,

Людей поважати, сім'ю берегти,
Трудом досягати своєї мети...
Від Вас я навчилась сильною бути,
Щоб труднощі долі всі перебути,
Про Вашу науку не забувала,
Вона у житті мене рятувала...
Як гірко, співала, щоб не ридати,
Навчилась від Вас, Матусю, співати...
Трималася гідно, як Ви мене вчили,
А Бог додавав мені духу і сили...
Я Вашу науку не забуваю,
Щоднини в молитвах Вас споминаю...

12.05.2024

ДО ДНЯ ВИШИВАНКИ

Вишиванка – генетичний код української нації, який об'єднує нас з кожним роком з новою силою. Вишиванка – символ приналежності до роду, який також є оберегом кожного українця та символізує любов, сім'ю, вірність, батьківщину, благополуччя та процвітання.

Для мене вишиванка – найулюбленіший одяг у житті з самого дитинства. У школі мої однокласниці ходили на уроки у шкільній формі, а я – у вишиваній сорочці. На екзамени в училищі та університеті теж з'являлася у вишиванці. В багатьох випадках у житті саме вишиванка мене виручала... І сьогодні я закохана у цей витвір народного мистецтва, цей найголовніший код і оберіг українського народу. І мій особисто.

* * *

Вишиванко моя, вишиванко,
Материнський святий оберіг,
Я з любов'ю тебе одягаю
Ще з дитинства далекого літ.

Переходиш від роду й до роду,
Як реліквія цінна з віків,
Символ вільного духу і коду
Українських дочок і синів.
Синьо-жовті лягають узорі
І барвисті доріжки-стежки...
Не любити тебе ми не можем,
Веселкові твої сорочки!
А на них і калина червона,
І барвінок хрещатий цвіте,
І лілія — квіточка Божа...
Все, чим серце наше живе...
Увесь світ тобі шану складає,
Ти ж найкраща окраса з усіх!
Україна в тобі розквітає —
Ти прадавній її оберіг!

14.05.2024

ВАЖЛИВИЙ ДЕНЬ

В календарі моїм життєвім
Десяток восьмий починаю...
Цей день важливий і суттєвий,
Ще скільки буде їх — не знаю.
Хвилинка кожна, мить космічно
Щодня летять у невідомість...
Буває інколи й комічно,
Та, слава Богу, є свідомість!
Ріка життєва повноводна
Зціляє душу мою й серце...
Немов екзамен, днина кожна
Мене несе в судьби озерце...
Пливу у човнику життя
У вічне Озеро Любові...
Весло — в Небесного Отця,
А пристань — у Господнім домі...

Бувають бурі і шторми,
Та Світло темінь переможе!
Зуміймо все в житті пройти –
Любов нам завжди допоможе!
Любов – це парус у човні,
Яким пливемо у майбутнє,
А День народження в житті
Для всіх ніколи незабутній...
І я люблю цей День важливий,
Його не можу не любити...
Я народилась на світ милий,
Щоб для людей добро творити.

15.05.2024

З ДНЕМ ВИШИВАНКИ!

Вишиванку свою одягнула,
Яку так давно вишивала...
Тепло її серцем відчула,
Наче мати, мене обійняла...
Нині рідна моя Україна
В барвистих узорах цвіте...
І навіть найменша дитина
У вишиванці гордо іде...
Україна і вишиванка
Не існують одне без одного,
Вишиванка усіх нас єднає!
Ми здобудем святу Перемогу!

16.05.2024

ЧАРІВНІЙ УКРАЇНОЧЦІ

Я знаю ВАС особисто,
Та й поезія нас поріднила,
В ріднім слові, могутнім і чистім,
Вашу душу щиру відкрила...

Молода, красива, привітна...
Ще й талант від Господа Бога...
Дарую найкращі Вам квіти,
Хай світлою буде дорога.
Здоров'я Вам, миру й добра,
Щохвилини щасливої долі,
Невтомної Музи й Пера,
Все життя в гаразді і любові!

17.05.2024

З ДНЕМ АНГЕЛА, ДОРОГА СЕСТРИЧКО!

Як добре тим жінкам, у кого є рідна одна чи, навіть, кілька рідних сестер. Є з ким розділити радість і смуток, поділитися успіхами чи невдачами, або просто поділитися своїми враженнями, почуттями, секретами...

У мене теж є рідна сестра Галинка...по татові. Це сумна історія мого життя. Завжди згадую цю болючу тему, бо саме вона стала гірким присмаком моєї долі... Коли мені було 8 місяців, а братові Миколі (19.08.1949 – 05.11.2012) 5 роцків, тато покинув нас з мамою і пішов до іншої жінки. У них народилася дочка Галина, а моя сестра...

Тато ніколи не цікавився нами, не спілкувався, а сестра тим більше. Вона і не знала про наше існування... Та доля, все-таки, нас звела на похоронах тата аж у 1997 році. Галина працювала в районній лікарні міста Глухова на Сумщині. Поки вона приїхала, весь процес поховання ми з братом взяли в свої руки... Хоча батько з новою сім'єю проживав у Коломиї, ми поховали його в нашому рідному селі Мишині...

Сестра Галина поїхала назад у Глухів... По нинішній день мені про неї нічого не відомо. Кілька разів я дзвонила їй на свята, а потім вона стала недоступна, напевне, змінила номер телефону... Ми-

нули роки... Звичайно, мені дуже прикро, що я для неї ніхто... Але Бог нам суддя...

Зате в моєму житті є щира подруга та ще й далека родичка, яка замінила мені рідну сестру. Це Оленка Пашник. Спочатку нас поєднала пісня у народному хоровому колективі Ковалівського Будинку культури «Просвіта», а потім — багаторічна робота в школі... О, яке в нас було чудове вокальне тріо! Ми могли дати двогодинний концерт без будь-яких обмежень... Могли, та все минає...

Починаючи з 2009 року, після першого перелому ноги, а їх було аж сім з одним переломом руки, а останній став фатальним, бо прикував до ліжка назавжди, Оленка стала для мене другим ангелом-охоронцем, після чоловіка Івана, і ще ріднішою, ніж рідна сестра. Навіть боюся уявити, що би я робила без них...

В останні півтора десятків років Оленка мені і сестра, і подруга, і колега по перу, і незамінна помічниця... А сьогодні в неї іменини — День Олени і Константина, який за старим календарем ми святкували 3 червня, а тепер, за новим календарем — 21 травня. Знаю, що вона з юних літ любить ромашки. Чомусь не прийшло мені на думку замовити для неї букет живих ромашок, тому написала вірш... Але цього літа я обов'язково подарую їй улюблені квіти...

* * *

Я ромашок для сестрички
Нині би нарвала...
І в День Ангела я б щиро
Їй подарувала...
Та ростуть вони у полі,
Далеко від хати...
А стежок уже туди
Мені не здолати...
Тому я їй посилаю

Квіти на малюнку...
Всю любов свою вкладаю
В ніжнім поцілунку.
Обіймаю щиро-щиро
Словами й душею...
Прошу в Бога щастя й миру,
Хай все будуть з нею.
А улюблені ромашки
В юність поведуть
І щоднини пелюстками
У душі цвітуть!

21.05.2024

ДЕНЬ МУЗИ І НАТХНЕННЯ

День Музи і натхнення
Святкують творчі люди...
Сумне в нас сьогодні —
Сліди війни повсюди...
Та СЛОВО силу має
В священній боротьбі,
У ворога стріляє,
Мов кулями, в строфі...
Лиш щирих українців
Воно натхненно гріє,
Мов сонячні промінці,
Любов між ними сіє...
Бо СЛОВО не убити
Ні дронам, ні ракетам...
А МУЗІ вічно жити —
Уклін за це поетам!
Невтомного пера
Усім бажаю нині,
Найкращі всі СЛОВА
Шлю Вам і Україні!

21.05.2024

НЕПОМІТНО РОКИ ПРОЛІТАЮТЬ

Непомітно роки пролітають
І спливають, неначе вода...
Але слід на землі залишають —
Їх не змиє ніяка ріка!
Ті сліди нам розкажуть про все:
Хто і як свої роки прожив,
Яку користь у світ наш несе,
А чи зло цьому світу зробив...
То ж стараймося гідно прожити
Всі роки, які Бог дарував,
І лиш добрі сліди залишити,
Щоби вдячно їх світ пам'ятав.
Це не легко буває, звичайно,
І роки, наче птахи, летять...
Ні хвилини в житті не втрачаймо,
Щоб не було за чим жалкувать...
22.05.2024

КОБЗАРЕВІ

*До 163-ї річниці перепоховання
Тараса Шевченка на Чернечій горі*

Йшли роки за роками... Минали...
Із далеких часів й по ці дні...
Як Шевченка перепоховали
Над Дніпром, на Чернечій горі...
Народився Кобзар в Україні,
В Україну й вернувсь назавжди,
Щоби словом своїм солов'їним
Всіх піднімати до боротьби.
Щоби волю свою захищати
Від московського ката-царя,
Який нам прикидався за брата,
А в умі була думка своя:

Українців рабами зробити,
А їх землю забрати собі...
Пролітали роки, наче миті,
Лиш думки не мінялись в кремлі.
І сьогодні ординська москв@
Свою мрію оту не лишає,
А з Чернечої линуть слова:
«Борітесь – поборете! Благаю!».
Обіцяєм, наш любий Тарасе,
Україну свою збережемо
Й урочисто до твого підніжжя
Перемоги вінок принесемо!

22.05.2024

СУМНИЙ ТРАВЕНЬ

Сьогодні в Україні вшановують пам'ять Героїв, які у різні часи історії нашої Вітчизни боролись за її незалежність і свободу, а, особливо, Героїв сучасної загарбницької війни путіна проти України. Тисячі наших відважних захисників і захисниць віддали своє життя за мирне існування України на всіх теренах держави і у світі.

Напевне, в Україні немає жодного села чи міста, де б не було могил загиблих на війні воїнів ЗСУ. І Ковалівка теж не виняток. Першим загинув Володимир Стражник (07.01.2023), через рік – Микола Морозюк (13.01.2024), а за ними Микола Огли, двоє пропали безвісти: Григорій Процишин і Віктор Стовп'юк.

Мирулого року на сільській площі Героїв посвячували банер Володимиру Стражникові, цього року – Миколі Морозюку. Через фізичний стан здоров'я я не була присутня, але мій вірш читала Оленка...

* * *

І цього року травень сумний...
Ракетними вкритий дощами...
Хоча й цвіт садами рясний,
У сльозах засмучені мами...
Жорстока війна забирає
Найкращих синів і дочок...
Весна буйним цвітом вкриває
На могилах свіжий горбок...
Та в душі надія живе —
Україна орду переможе,
В кожну хату мир принесе,
Подолася стадо вороже!
Сини наші, доні й онуки
Нам повернуть радість весняну...
Ми долю візьмем в свої руки
Й Україну рідну, кохану.
І знову оновляться дні,
Цвістимуть, як в травні весна...
Радітимуть всі матері...
А в серці пам'ять сумна...
Ця пам'ять у маках цвіте,
Неначе криваві сліди...
Хто за нас життя віддає,
Всіх пам'ятаймо завжди!
Не забудемо Вас ми, Герої!
Вам наша вічна пошана!
Ви з ворогом впали в двобої —
Світла Вам пам'ять і слава!
А живим ми Героям вклонімся,
Щоб усі вернулись додому!
За них Господу щиро молімся,
Щоб здобули святу Перемогу!

23.05.2024

ГІРКО СЕРЦЕ ПЛАЧЕ

Відцвіла калина...
І відцвів бузок...
Стала довша днина...
В літо вже місток...
Сонечком зігріте,
В співах солов'їв,
Літо розмаїте
Кличе в рай гаїв...
Гори, полонини,
Водоспадів шум
Звуть мене щоднини
У полоні дум...
Вітре, вітеречку,
Вранці прилети
Й на своїм крилечку
В рай той понеси...
Хай його почую,
Хоч ще раз побачу...
Як за ним сумую!..
Гірко серце плаче...
Вітер за віконцем
Листям шелестить...
Світить ясне сонце...
А душа болить...
О! Якби мій милий
Ніжно пригорнув...
Серця біль тужливий
Швидко би минув...

26.05.2024

ВІСТОЧКА ВІД ІСАЄВА

Сьогодні одержала в інтернеті повідомлення від Володимира Ісаєва (м. Рівне), ведучого телерадіопроект «Унікальна людина», якому недавно відіслала нові книжки, які в цьому році побачили світ. Подаю нижче його зміст.

«Чудовий подарунок отримав я сьогодні від Марії Боєчко, учасниці телерадіопроект «Унікальна людина», володарки титулу «Українська мадонна», нагородженої медалями «За заслуги перед рідною землею», «За заслуги перед Коломийщиною», «За заслуги перед Прикарпаттям». Авторка, упорядниця та редакторка 35 власних книжок та тридцяти випусків літературно-музичного альманаху «Джерельні дзвони» надіслала дві нові свої книги «Лабіринти долі» та «Скарбничка-мальовничка», тридцятий випуск альманаху «Джерельні дзвони» та збірку поезій військового десантника ЗСУ Ростислава Іваничука «Слово, обпалене війною» (за редакцією М. Боєчко). Щиро дякую!

У пані Марії — непроста доля: тридцять років прикута до візка, а тепер ще й до ліжка, але не може без творчості: пише книги, музику, редагує вірші, 23 роки поспіль видає «Джерельні дзвони», згуртовує українські таланти. Неймовірний творчий марафон навдивовижу мужньої і талановитої вчительки, поетеси, журналістки та фольклористки.

Звичайно, приємно чути такі слова від видатної людини у сфері української культури, тим більше тоді, коли тобі морально важко на душі. А сьогодні саме такий день: в Коломиї друзі по перу зібралися на презентацію книжки Ганни Сав'юк «Перли моєї душі», яку я готувала в минулому році до друку. Як би мені хотілося бути разом з ними! Раніше це було можливо, бо могла ще самостійно виїти надвір, з допомогою чоловіка сісти в машину,

а потім на візку заїхати у приміщення бібліотеки...
А що тепер? Не можу, навіть, сама стояти на ногах!

Вісточка від Володимира Ісаєва спонукала мене до думки, що треба працювати, а не жаліти себе. У людей буває ще гірше! Наприклад, багато наших Героїв війни залишилися без рук і ніг, але не здаються... Є з кого брати приклад.

27.05.2024

ВЕСНА ЗА ОБРІЙ ВІДЛІТАЄ

А час на місці не стоїть... Календарна весна вже на відході... Вона була надмірно теплою і квітучою... Кінець травня став очевидним початком літа...

Люди давно вже засадили грядочки, городи, засіяли поля... Інтернет заповнений світлинами охайних засаджень дбайливих господинь... Чого там тільки нема! І огірочки, і цибулька, часник, редиска, капуста, полуниці, картопелька... Дивлюсь на них і згадую свою грядочку, на якій так любила працювати... Все там було, як у людей. Сусіди ходили дивитися на мій улюблений куточок відпочинку, а не праці... Жодного бур'янця, рівні рядочки моїх саджанців... Краса!

Як це було давно! Тепер там цілина... І мої спогади... І війна в Україні...

* * *

Весна за обрій відлітає,
Кінчається її пора...
Землею літечко ступає,
А скрізь неписана краса!

Барвистим ліжником встелила
Весна галяви й полонини...
Поля й городи засадила...
Не мала вільної хвилини!
Сади до плоду запиляла,
Щоби врожай багатий дали...
Закоханих серця єднала,
Щоб на рушник весільний стали...
Красуня місію свою
В куточку кожному здійснила,
Лише одну святу мету –
Війну ворожу не спинила...
Вже три весни на Україні
Цвіли й за обрій відлітали...
А скільки воїнів донині
Життя за весни ці віддали?!
Яке ж нас літечко чекає?
Яка нам стелиться дорога?
Один лиш Бог на небі знає,
Коли почуєм: «ПЕРЕМОГА!».
Та руки ми не опускаймо!
Весняний день годує рік!
І перемоги всі чекаймо!
Ми сильні, наче моноліт!

28.05.2024

МІЙ НАСТРІЙ...

Мій настрій сьогодні тривожний,
Та в серці надія живе:
Настане той день переможний,
І мир в кожную хату зайде!
В нас щастя й любов запанує...
Пропаде навек ворожнеча...
Добро кожне серце відчує...
Розсіється душ порожнеча...

З'єднаються люди у мирі,
Позбудуться зла й недовіри...
Українці будуть щасливі!
Дай, Боже, нам щирої віри!
Я дякую Богу за все,
За те, що на світі тримає,
Що спокій наш береже,
Любов нам усім посилає.

* * *

Сьогодні я проснулася від звуку:
Пташки за вікном ранок вітали...
Промінчики сонця гладили руку...
Небесним теплом весь світ зігрівали...
Бо холоду нині всюди багато —
Він душі людські льодом скував...
Хай в серці любов горить, як багаття,
Щоби мир між людьми панував!
Щоб роси ранкові падали чисті,
Без осколків смертельних ракет...
І дні всі були без сліз, променисті...
І більше не чули ревіння шахед...
Щоби всі прокидались під звуки
Стоголосся солов'їних гаїв...
Віддаймо усе ми Господу в руки,
Живім на землі, як Бог нам велів.

29.05.2024

ЗГАДКА ПРО МИШИН

Мишин — це село, в якому я народилася 15 травня 1953 року в хаті, побудованій прадідом Миколою Попадюком (вулична кличка — Батко) ще в 1898 році. Про це ми дізналися, коли хату

розібрали для побудови нового будинку для моєї племінниці Марійки Кущак-Максим'юк у 1998 році. Отож, хата послужила нашій родині рівно 100 років.

Сьогодні з неї був би чудовий Музей історії села. Був би... Але людина мислить, а Бог креслить... На жаль, в мене, навіть, немає світлини нашої хати. Зате по пам'яті я відтворила родинне помістя на малюнку до найдрібніших деталей... Хоч якусь згадку лишила для своїх нащадків про материнське обійстя, де пройшло моє дитинство і шкільні роки...

А сьогодні випадково побачила в інтернеті замітку ключівського краєзнавця Миколи Савчука про рідне село, яка була поміщена в енциклопедії СРСР, виданої в 1971 році. Що змінилося за пройдені 53 роки? Давайте, спочатку прочитаємо ці короткі відомості.

«МИШИН — село, центр сільської Ради. Розташований обабіч шосе Коломия — Яблунів, за 12 км від районного центру. Населення — 2915 чоловік.

В селі розміщено центральну садибу колгоспу «Ленінський шлях». Господарство зерно-тваринницького напрямку, має 1250 га землі.

Є восьмирічна школа, клуб, бібліотека. Шкільний ансамбль «Трембіта» з успіхом виступав у Москві (і я в його складі) та Києві, нагороджений грамотами.

У писемних джерелах Мишин уперше згадується 1416 року як новозасноване село. Вже 1802 року тут видобували буре вугілля.

В Мишині зберігся курган доби бронзи. На території села також розкопано 7 поховань культури карпатських курганів. Біля села знайдено крем'яні знаряддя праці доби неоліту".

Цікава історія... Як і в кожного населеного пункту. Та кожна історія міняється... Давно немає

колгоспу «Ленінський шлях» (слава Богу!). В минулому і учнівський гуцульський ансамбль пісні і танцю «Трембіта», який радував своїми виступами все Прикарпаття 50 років, і в якому я мала честь брати участь з 1965 по 1968 роки. Немає і вугільних шахт, закритих у 1968 році через нерентабельність... Все минає... Але життя триває...

А рідна хата, як жива істота, дуже часто мені сниться... Звідти й почалося джерело моєї творчості... І першою натхненницею цього джерела була моя мама — Попадюк Параска Михайлівна (Параска Баткова. 03.01.1931 – 06.12.1993). Все, що нині маю і чого досягла, я завдячую дорогій матусі, яка мені сказала: «Як собі постелиш, так і випишся. За нас немає кому заступитися, ти повинна сама за себе подбати в житті і ніколи нікому не робити зло». Слова матері по нині є дороговказом мого життя...

СПОГАДИ ПРО ДИТИНСТВО

Дитинства світла долі мить
Була у кожного в житті...
Як жаль, що швидко так летить,
Та не забути нам ті дні...
Закрию очі й знову бачу
Під стелею стару колиску
І піч велику, на пів хати,
І кременц з дзеркалом до блиску...
І сволок з дерева високий,
Пучки духмяної трави...
Мисник з тарелями широкий,
На стінах давні образи...
Під вікнами стояла лава,
На ній куделя з веретенем...
Згадала все моя уява,

Що звем тепер ми оберегом...
Не мали ми ляльок, машинок,
Як нині мають малюки,
Та наші ігри, відпочинок
Вели ми дружно, залюбки...
А як Різдва усі чекали —
Колядки вчили і щедрівки...
А на Великдень в ігри гралась —
В народні ігри! І в маївки...
Купались влітку у потоці,
Карасиків у нім ловили...
Нас Бог беріг на кожному кроці,
До церкви з мамами ходили...
Минули ті щасливі дні,
Неначе їх в житті й не було...
До нас приходять лиш у сні,
Та серце дні ті не забуло...

30.05.2024

ОСТАННІЙ ДЗВОНИК

Сонце привітно з неба сіяє,
Кожному ніжний шле промінець,
Дзвоник останній в школі лунає —
Року навчальному нині кінець!
Радісні діти і педагоги —
Підсумки знань добротні зібрали,
Премії різні і нагороди
Всім переможцям радо вручали...
Море усмішок, квітів, вітань...
Щастю межі, здається, немає...
Випускникам — мільйон побажань...
Шлях невідомий всіх їх чекає...
Юність рікою ллється в дворі...
Серце батьківське повне любові...
Будьте щасливі, школярики всі!

Світлої Вам і мирної долі!
Дзвоник останній свій пригадала...
Погляд тривожний рідної мами...
Шлях невідомий з Богом долала...
Скали життя лупала знаннями...
Школа моя давно вже минула...
Нині святкує зміна нова...
Тільки роки я ті не забула –
Пам'ять про них у серці жива...

31.05.2024



РОЗДІЛ ІV.

ТВОРЧЕ ЛІТО-2024

ДІТИ – НАШІ КВІТИ

*До Міжнародного дня
захисту дітей*

Наші діти – любі квіти,
Щастя й радість на землі...
Наші діти – сонце, світло,
Нам ніяк без них в житті!
Наші діти – це надія,
Днів майбутніх сподівання...
Це найкращий дар і мрія,
Плід любові і кохання...
Миру й щастя рідним дітям
Й дітям всіх країн планети,
Сонця, ясної блакиті,
Снів спокійних, без ракети...
Світлого дитинства, долі,
Здійснення усіх бажань...
Безкінечної любові...
Мудрості в Країні Знань...
Наші діти – це багатство,
Найвагоміший наш плід...
Їх не можна не любити –
В них продовжуємо рід.
Хай всі діти, наче літо,
Щастя нам несуть, тепло,
Розквітають, наче квіти,
Всім на радість і добро!

01.06.2024

ВЕЛИКА РАДІСТЬ

У нас тепер такі часи, що радіти мало коли приходиться. Затяжна руйнівна війна, знищені всі найважливіші інфраструктури, постійне відключення електроенергії, зростання цін на товари споживання, комунальні послуги...всього і не перелічити. А життя, слава Богу, триває. І хоч будь-яка добра новина приносить світло в душу й дає наснаги триматися на плаву...

Але є такі новини, що запам'ятовуються на все життя і радості від них немає меж. Ось така чудова звістка ластівкою прилетіла нині в нашу велику родину: моя онучка Марійка в Лондоні народила синочка, для нас із дідом — правнука Арсенчика! Хай росте здоровим і щасливим, на радість батькам і всій родині, на славу Божу та Україні.

* * *

Ступає червень по Україні
Під спів пташок і звук сирен...
А в нас велика радість нині:
Козак родився в нас — Арсен!
Гарненьке миле янголятко
На грудях неньки смачно спить,
І так йому ще все однако,
Що в ріднім краю бій гримить...
Що на землі його рідненькій
Іде агресорська війна...
Він лиш прийшов в цей світ біленький...
Його чекала вся рідня!
Йому ж в цім світі виростати
І вчитися його любити,
Україну, рід свій захищати,
Щоби всі в мирі могли жити...
То ж спи, маленьке соколятко,
Рости здоровим і щасливим

На радість рідним, мамці й татку,
Та набирайся духу й сили...
Хай Бог тебе оберігає
Від всяких бід і ворогів,
А Мати Божа обіймає
Впродовж усіх твоїх років!
Люби сестричку Андріанку
І захищай, як підростеш,
Шануй родину, татка й мамку,
І Україну рідну – теж!

03.06.2024

ВІТАННЯ ЖУРНАЛІСТАМ

Коломия – славне місто!
В ньому люди всі чудові...
Коломийські журналісти
Незборимі в ріднім слові.
Їх перо завжди на пульсі
Життя й долі України,
Щохвилини вони в курсі
Про події всі й новини...
Про Героїв нині пишуть
На усіх важких фронтах,
Для історії слід лишать
На газетних сторінках...
У руках їх не гармати,
А перо, міцніше сталі,
Словом вміють розказати
Про цікаві всі деталі...
На культурнім нині фронті
Вони перші виступають,
Своїм словом і пером
Перемогу наближають...
Журналістам Коломиї,
Всім володарям пера

Побажання мої щирі
На прийдешні всі літа!
А найбільше – Перемоги,
Миру, творчого натхнення,
Всім любові і здоров'я,
Божого Благословення!

06.06.2024

ЖИТТЯ, ЯК КВІТКА

Наше життя, наче квітка,
День за днем його зриваєм,
Мов тонесенька решітка –
Все у ньому просіваєм...
Світлі й чорні дні бувають,
Нас тривожать безупинно,
Сум і радість посилають
Впереміжку щохвилино...
Їх ми мусим пережити,
Скуштувати, перейти...
Ображатися, любити...
Все нам, Господи, прости!
Нам властиво помилятись,
Та вбивати – боронь, Боже!
Життям треба милуватись!
Тут любов лиш допоможе...
То ж любім цей білий світ,
Бережім його, як квіти,
Щоб не гинув людський рід,
А міг жити і радіти.

07.06.2024

ВІСТОЧКА З ВЕРХОВИНИ

Чисто випадково мені потрапила в руки районна газета Верховинщини «Верховинські вісті». На літературній сторінці часопису «Струни Черемоша» є стаття про мою творчість під назвою «Жінка із сонцем в долонях». Написала її журналістка з села Голови Ярослава Поп'юк-Максим'юк, подруга одної із учасниць альманаху «Джерельні дзвони» Марії Грушак. До речі, вона є й моєю доброю подругою і талановитою колегою по перу.

Стаття велика, цікава. Мені самій було інтересно її читати і знову спогадами полинути у той прекрасний гуцульський край, де 52 роки назад я починала свою педагогічну діяльність, а водночас і творчу... Таке не забувається... Пам'ятаю кожний свій крок по цій самобутній мальовничій землі... Тому безмежно вдячна Пані Ярославі за чудовий допис про мене у верховинській газеті, що вилилося в коротенький вірш. Як завжди, емоції просяться на папір...

* * *

Згадала я гуцульський край,
Де творча юнь стежки топтала...
Ходак Великий, наче рай...
Тоді про те я ще не знала...
Пройшли роки, а ніби вчора —
Все нині в пам'яті живе...
Краса природи, мила школа...
Хіба забудеш усе це?!
Ті перші кроки, ще несмілі...
Уроки, хор, пісні, аркан...
Вони, мов вихор, пролетіли...
Та стали кроком в творчий стан...

Отак прямую і понині
З гуцельським духом у душі...
Вклоняюсь нині Верховині
За незабутні творчі дні.

08.06.2024

СЛОВО ПРО ДРУГА

До Дня друзів

Як важливо мати
Друга у житті,
Щоб, як рідна мати,
Вірним був тобі...
Щоб тебе почув він,
Завжди розумів
І прийшов на поміч
В час тривожних днів...
Ніжив, коли щемно,
Горе поділяв
І радів душевно,
Як ти успіх мав...
Всюди був би поруч —
В справах і думках...
Його ніжний погляд
Грів нас у серцях...
Так надійно мати
Друга у житті,
Поруч відчувати
В радості й біді!
Вірних друзів щиро
Нині я вітаю,
Щастя всім і миру
Від душі бажаю!
Ви — моя опора,
Радість і натхнення,
Прошу щиро в Бога
Всім Благословення!

09.06.2024

ПРИСВЯТА КОВАЛІВЦІ

О рідна мила Ковалівко!
Найкращий краю на землі!
Моя ти пристане, домівко,
Вклоняюсь низько я тобі!
Мене гостинно прихистила,
Бо тут початок мого роду,
На все життя я полюбила
Твої простори і їх вроду...
Ти рідним домом мені стала
На всі роки моєї долі...
Зі мною все в житті долала
Стежками Божої любові...
Тебе я нині прославляю,
Ковалівко моя мила,
Добра і злагоди бажаю,
Перемоги всім і миру!
Живих діждатися синів,
Які воюють на війні...
Дітей, онуків зі світів
У стіни рідні, дорогі...

10.06.2024

Я ПРОШЕПОЧУ ЛІТУ...

Я прошепочу літу щось на вушко,
На жаль, лише в уяві, у думках,
Бо у вікні я бачу тільки смужку
Зелених шатів й неба у хмарках...
Промінчик сонця, що крізь шибку лине
В мої хороми й душу, повну сліз,
Ранкове соло за вікном пташине
Несуть мене в казкові мандри, в ліс...
І я біжу у царство квітів в мріях,
В ромашковім купаюся ставку,

Росу співаю з їх духмяних війок —
Холодну, чисту, як бальзам, п'янку...
На крилах вітру полечу в Карпати,
Да в'ються срібні ріки, водоспади,
Де на трембітах й дримбах вміють грати,
Де гір і снігових вершин каскади...
Де на галявинах зелених море
Суниць, малини, афінів, ожин...
І райдуги метеликів, і бджоли
Збирають з квітів сонячний пектин...
Поїду в древній Косів, Верховину...
Відвідаю увесь гуцульський край
І зазнимкую не одну світлину
Про наш чудесний український рай...
Частина літа на моїх колінах,
Йому про мрії всі я прошептала...
Десь стихла пісня ніжна солов'їна...
А я свій біль про літо дописала...

10.06.2024

ПОСЛАННЯ ВОРОГАМ

*Під впливом думок про наслідки
воєнних подій в Україні...*

Чому Україна така нещаслива?!
Віками полюють на землю її!
А нині підступна москва юродива
Веде в Україні смертельні бої...
Чому, супостати, всім вам не сидиться
У ваших дрімучих лісах, болотах?!
Вам наших багатств українських кортиться
І націю вільну спалити у прах?
Чи легше вам стане від цього, катюги?
Чи буде спокійно у вас на душі?
За жертви страшні, руїни, наруги

Горіти вам в пеклі, в гарячій смолі!
Та вам Україну не стерти ніколи
Ні з карти, ні в білому Божому світі!
Бо всі українці — це люди свободи,
Любов'ю і миром навіки сповиті!

11.06.2024

ЖІНОЧЕ ЩАСТЯ

У чім наше щастя, я знаю
Як жінка, як мати, людина...
Це діти, любов їх без краю,
Це дружня сім'я і родина.
Це злагода в домі, повага,
Кохання палке, розуміння,
Здоров'я, здобута пошана
В людей на усі покоління...
Це праця любима і друзі,
І кожна хвилинка в житті,
Як бачиш сестру у подрузі,
Не плачеш одна в самоті...
Щасливі ті люди у світі,
Що іншим себе віддають,
Уміють кохати, любити,
Свою совість не продають...
Учімося бути щасливими,
Бо щастя у наших руках,
Душею не будьмо фальшивими,
Бо випурхне щастя, як птах...
Без лірики вірш мій, на жаль,
Хоча і любов в кожному слові...
Тривога повсюди, печаль...
Щасливі всі будьте, здорові!

11.06.2024

У ЧАС ПОЛУДНЕВИЙ

По-літньому засіяло
Сонечко червнєве,
Крізь віконце привітало
У час полудневий...
І я йому посміхнулась,
Та вітру чекаю,
Бо до нього розмовоньку
Я сердечну маю:
«Прилинь, вітрику, здалечка,
Спинись на хвилину,
Візьми мене на крилечка,
Хай з тобою лину...
Понеси мене в садочок,
Де цвіте калина,
Де я з милим зустрічалась
В вечірню годину...
Віднеси й на луг зелений,
Де високі трави,
Де із милим на Купала
Сонце зустрічали...
Ще понеси в сині гори,
Де ліси дрімучі,
А між ними гірські води,
Водограй кипучий...
Та ще мені хоча би раз
У Крим полетіти
Й на пісочку теплесенькім
З милим посидіти...
У Гніздо би Ластівчине
Ще разок піднятись
Й на перилах із вершини
Морем милуватись...
Ще б на катері біленькім
Знову опинитись
Й на дельфінів гру веселу

З палуби дивитись...
Не понесеш мене, вітре!
Це я добре знаю...».
Сльозу спогадів я зітру,
У вірші сховаю...

12.06.2021 - 12.06.2024

* * *

Які спогади солодкі!
В молодість на мить вернули!
В часи милі, та короткі...
Які серце не забуло...
Є про що усім згадати,
Кожний з нас був молодим...
Неможливо лиш вертати —
Все минулося, як дим...

12.06.2024

ГОСПОДНЄ ВОЗНЕСІННЯ

Увесь світ в Господніх руках,
На все Божа воля в житті...
Воскреслий Ісус в небесах —
Це наш Оберіг на землі...
Він вдруге на землю зійде,
Щоб суд свій над нами чинити...
Спитає людей за усе,
Чи вміли по-божому жити...
І кожен за себе в одвіті —
Всі вчинки, немов на долоні...
Любов'ю Ісуса зігріті,
В гріховнім не будем полоні.
Бог вказує вірну дорогу,
Та в кожного вибір є свій,
І кожен з нас сам свою долю
Зшиває у довгий сுவій...

Нитки підбирає душевні,
Що виткані із почуттів,
Не пагубні, а милосердні —
Їх ткав кожний так, як хотів...
Є час розкидати каміння,
Є час його і збирати...
Шануймо святе Вознесіння,
До Нього свій погляд звертати...

13.06.2024

ДНІ МОГО ЖИТТЯ

Є дні святкові і буденні,
А в мене свято є тоді,
Як гості маю я натхненні,
Такі жадані й дорогі!
Їх очі ніжністю так сяють,
Бадьора усмішка і щира
Мене щоразу зігриває,
Вливає в будні мої силу.
Ці зустрічі, немов бальзам,
На зранену у болях душу...
Як мало треба усім нам,
Коли біда якась нас сушить...
Я Богу дякую за все,
За добрих друзів у житті...
Моя віддушину плыве
В одному з друзями човні...

13.06.2024

МОЯ ГОРТЕНЗІЯ

Моя гортензія кохана
Розквітла знову під вікном,
Як тільки блисне сонце зрана,
Чарує всіх її бутон...
Міняє колір кожна квітка —
Яка ж природа витівниця!

Нам очі вабить впродовж літа
Моя красуня-чарівниця.
Картини б з неї малювати,
Красу її нерукотворну,
Я ж можу вірш лиш написати
Про квітку свою неповторну...
Багато квітів на землі,
І знаних людям, і незнаних...
Та кожний має для душі
Одну лиш з них, як і коханих...

14.06.2024

ТАКЕ ВЖЕ ЖИТТЯ...

*19-й річниці онучки Надійки
присвячую*

Таке вже життя, моя внучко,
Неначе летиш на коні,
За щастям женешся так рвучко,
Яке лиш приходить у сні...
А, може, воно біля тебе?
І поруч з тобою живе?
Немовби сонечко з неба,
Любов'ю голубить тебе?
Оглянься, дитинко, навколо,
Хто серцем боліє за тебе,
Тобі у долоньку готовий
Зірничку дістати із неба!
Хто руку тобі простягає
Чи в радості, чи у біді...
Таке вже життя в нас буває:
То під конем...то на коні...
Тому обминай всі дороги,
Які заведуть в нікуди...
Хай легкими будуть пороги,
До мрій своїх з Богом іди.

16.06.2024

ДЕНЬ БАТЬКА

Слова про батьків читаю чудові,
І жаль та сум розтривожили душу...
Мій тато із Богом вже на розмові...
А я лиш пам'ять в молитві ворую...
Від нього не знала ласки, тепла...
Без батька життя усе пролетіло...
Йому я була дитина чужа...
Хоча найріднішою бути хотіла...
Дитинство і юність... Все проминуло...
Сама я давно і мати, й бабуся...
Та біль свій дитячий я не забула...
І все ж я за батька й досі молюся...
Мені не судити неньку і тата –
Така вже була Всевишнього воля...
Та всіх я прошу – дітей не лишати,
Бо дуже гірка в безбатченків доля!
А нині війна батьків забирає,
Несе біль і сльози в кожную родину...
Отче Небесний, Тебе я благаю,
Татів захисти, і маму, й дитину...
Щоб кожне дитя росло у любові
І отче плече завжди відчувало,
Не знало повік сирітської долі
І в щасті обох батьків виростало...

16.06.2024

МОЄ ХОБІ

Життя миле і прекрасне,
І цікаве водночас,
Якщо маєш хобі класне
І не тратиш марно час...
Кожен хобі своє має:
Хтось малює, вірші пише,
Хтось танцює чи співає,

Хтось дитя мале колише...
Але хто б що не робив,
Треба справу цю любити,
Щоб душевний наш порив
Міг всім радість приносити...
Чи картини, чи книжки,
Вишиванки, квіти, сад...
Все творімо залюбки,
Множмо світ краси й принад..
Моє хобі життям стало —
Закохалась в Музи світ...
З кожним днем воно зростало,
У книжках лишило слід...

17.06.2024

МОЄ ПЕРО...

Що із того, що духом я сильна,
Що маю море мрій і надій,
Коли тіло моє, мов безжильне,
Не можу ходити, стати у стрій...
Так! Що з того, що світ цей люблю,
Всім серцем його побачити хочу...
Сама ж, як той камінь, в болях сиджу,
Нікого й нічим в житті не морочу...
Мій порятунок — невтомне перо,
Яке усе знає, чує і пише...
І все, що в житті моєму було,
В мемуарах нащадкам я лишу...

18.06.2024

А ЧАС ЛЕТИТЬ...

А час летить... Немов жар-птиця,
Яку не в силі ми зловити...
Не здоженеш і в колісниці
Колись щасливі життя миті...

А так хотілось би вернути
Хоча б хвилину отих днів...
І з ними в радості побути...
Насправді... Не в полоні снів...

Не в казці ми, на жаль, живемо,
А в світі різних протиріч...
Стежками власними ідемо,
То в ясний день, то в темну ніч...
Тому так добре друга мати,
Щоб із тобою був завжди
І руку міг тобі подати
В годину радості й біди...

19.06.2024

УРОКИ ПРИРОДИ

Стіну високу і зелену
Сплели калина і бузок,
Здається, що торкнеться неба,
І кожний видно в ній листок...
Під сонцем золотом блистить...
У дощ — під краплями тяжіє...
В погоду — ніжно шелестить...
Додолу гнеться в буревії...
Бузок калину пригортає,
До неї тулиться гіллям,
Її в негоду захищає,
Все ділить з нею пополам!
Дивлюсь на них й душа радіє —
Природа приклад подає:
Ніхто нам зла не заподіє,
Якщо любов між нами є!

20.06.2024

ПРИВІТАННЯ ПОДРУЗІ

*Марії Стримбіцькій з нагоди
Дня народження присвячується*

Хоч спогади минають,
А дата та сама...
І Вас усі вітають,
А разом з ними я...
Щоб ще багато літ
У щасті Ви прожили,
Не знали горя й бід,
Всім радість приносили...
Щоб друзі Вас й родина
Любили, поважали,
Щоби лихі години
Весь рід Ваш обминали...
Хай радість повнить хату,
Онуків сміх лунає...
Душі творінь багато
Хай Муза посилає...
Земних дарів Всевишній
Щодня хай Вам дарує,
Всім мріям найсвітлішим
Шлях здійснення торує...

20.06.2024

ГОСТІ З ЯБЛУНОВА

З Яблунова гості завітали —
Маленькі сестроньки-дівчата.
Ви тільки б чули, як співали!
Неначе з неба ангелята!
Бабуся Марта — щибетушка!
Понад усе внучаток любить,
І наче рідная матуся,

Їх доглядає і голубить...
Дівчатка милі і веселі,
Неначе панночки із казки...
Бо в добрій вирости оселі,
Де ніжність є, любов і ласка.
Таких бабусь усім бажаю,
А бабусям внучаток милих...
Всевишній хай благословляє
Онуків і бабусь щасливих!

20.06.2024

ЧЕРВНЕВА НІЧ

Червнева ніч вже землю вкрила
Своїм чаруючим серпанком,
Свічки на небі запалила,
Щоб нам світили аж до ранку...
Притихло все в глибокім сні,
Повсюди тиша аж дзвенить,
Лиш де-не-де в нічному вікні
Іскринка світла миготить...
Мабуть, проснулося дитятко,
До нього ненечка устала,
Взяла на руки немовлятко
Чи у колиці колисала...
І в тиші лилась колискова
Про котиків чи про дубочки...
Летіла нічка пречудова,
В ній спали мирно сини й дочки...
Це так було ще до недавна,
Допоки не прийшла війна,
Допоки Україна славна
Не опинилась в кігтях зла...
І стали ночі неспокійні...
Ревуть ракети і сирени...
Та будуть ще вони надійні,

Як щезнуть пси від нас скажені...
Засяють зорі переможні
Над Україною всією,
Не будуть ночі в нас тривожні
Під мирною її зорею!

22.06.2024

ЗЕЛЕНІ СВЯТА-2024

Трійця, П'ятидесятниця або Зелена неділя — особливе свято, його святкування прив'язане до Великодня. Саме тому дата його щороку змінюється. Трійця припадає на 50-й день після Світлого Христового Воскресіння.

Великдень 2024 року християни східного обряду відсвяткували 5 травня, відповідно Трійця припала на неділю, 23 червня. А завтра, в Зелений понеділок, за новим календарем будемо вітати Іванів та Іванок з Днем Ангела. Правда, ми привикли відзначати Івана-Купала 7 липня. Прийдеться відвикати...

Хоча мені тепер все одно, коли яке свято. Вже скоро буде 2 роки, як я не ходжу. Тому мені не до свят, бо всі дні однакові... Одна різниця, що не можна вишивати. А так хотілося б поїхати межі люди, в першу чергу — до церкви, на могилу до мами... І просто проїхатися селом, як я любила це робити. Любила... І тепер люблю...в уяві... Добре, що хоч можу ще тримати перо в руці...

* * *

Пречисте небо голубе
Крізь листя бачу у вікні,
Й уява світла враз несе
Мене в ліси, поля, гаї...
Яка краса! Яка краса
В промінні сонця золотім!

А я весела, як дитя,
Біжу й купаюся у нім...
Вузенька стежечка лежить
Поміж квіток і трав густих,
Пташиний хор вгорі дзвенить,
Аж стрибунець в траві притих...
Казкові пахощі повсюди
Розлило літо із відра...
Перо оспівує етюди...
А в них уся моя душа...
Хотіла б в цю красу пірнути
Не у вірші, а наяву...
Та не усьому в житті бути...
Що Бог дає, отим живу...
Зелені Свята надворі,
Церковні дзвони скрізь лунають...
Вклонімось Трійці Пресвятій,
Хай всіх Вона благословляє!
Хай мир усім нам принесе
І довгождану Перемогу,
Нам Україну збереже...
Молімся, люди, щиро БОГУ!

23.06.2024

РОМАШКИ

Брела я в ромашковім полі,
Між квітів легенько ступала...
Немов в пелюстковому морі,
Хвильки білопінні торкала...
Вони ж такі ніжні-преніжні,
Як диво-зірнички в траві,
Їх крильця тонкі білосніжні
Скупались в ранковій росі...
Тендітні голівки в віночку
До сонця красуні підняли...

Мов донечки рідні й синочки,
Матусеньку-Землю вітали...
Природа різцем своїм вмiлим
Сама кожну квітку різьбила...
Перо ж моє з аркушем білим
Цю оду ромашкам творили...
Я з ними бродила у полі,
Ромашки тулились до ніг...
І слово за словом поволі
Мій смуток рядочками ліг...

24.06.2024

СПОГАДИ ФЕЙСБУКА

27 червня 2024 року, четвер... Відкрила планшет... І фейсбук нагадав приємну подію з мого життя. Рівно рік тому мені вручили краєзнавчу премію імені Євгенія Паранюка – краєзнавця, видавця, культурного діяча Івано-Франківщини. Про це я поширено описала в попередній своїй книжці «Лабіринти долі».

Премію вручали переможцям у селі Хмелівка Богородчанського району, на Батьківщині видатного краєзнавця, з нагоди 100-річчя від Дня його народження. Але я не була присутня через свій стан здоров'я. Нагороду вручив мені дома, в Ковалівці, голова Коломийського міськрайонного товариства імені Тараса Шевченка «Просвіта» Василь Глаголюк, який і висунув на здобуття цієї відзнаки декілька моїх книжок зразу.

Аж не віриться, що з того часу вже проминув цілий рік. А ніби все було вчора... Все без змін... Здоров'я не покращилося, війна не закінчилася, а ще більше загострилася (сьогодні вже 855 день!)... Хіба що побачили світ кілька нових книг: «Лабіринти долі», друге доповнене видання десантника ЗСУ

Ростислава Іваничука з Коломийщини «Слово, обпалене війною» і два випуски літературно-музичного альманаху «Джерельні дзвони» (№29-№30).

До речі, саме сьогодні почали друкувати 31-й випуск нашого альманаху «ДД-31», в якому знову взяли участь майже 70 авторів (440 с.). Вони мають бути готові до зустрічі поетів Прикарпаття в Ковалівці, яку плануємо зробити 27 липня, в суботу. Вперше не 28 липня, як усі попередні роки, а 27-го у зв'язку з транспортом: в неділю немає потрібного рейсу автобуса з Коломиї в Ковалівау. Також вже опрацьовано майже 200 сторінок моєї нової книжки «Під крилом Ангела». Стараюся не гаяти марно час, а використовувати його по максимуму в міру своїх фізичних сил.

Не написала сьогодні і вірша про цю подію, не хочу повторюватися, і настроїв підвів... Не пишеться... Щодня гинуть наші захисники... Що з того, що вже знищено майже 550 тисяч окупантів, а вони лізуть і лізуть, як саранча... Мене болить душа за наших Героїв, адже і вони щохвилини на волосині смерті за нашу рідну Україну, за нас... Вже взялися і за наше Прикарпаття: на світанку Зеленого понеділка пошкодили один із корпусів Івано-Франківського Університету нафти і газу, дитячий садок і житлові будинки (800 вибитих вікон)! Сьогодні над Коломиєю збито два ворожі шахеди...

А кремлівському узурпатові хоч би що! Він ще й умови ставить перед Україною: здати без бою Миколаївську, Херсонську та Харківську області, плюс до тих, що вже окуповані, припинити курс вступу України в ЄС і НАТО, допомогу від США та інших країн. Наглості немає меж... На жаль, він бачить і розуміє, що проти нього відкрито ніхто не виступає. Говорити можна багато, але конкретних дій нема. Зрештою, для путіна ніякі закони не існують — що хоче, те і робить...

Хіба можна написати вірш при такому настрою? Ні, неможливо. Хіба що, щиро помолитися Богу за наших захисників, за Україну і нашу перемогу над ворогом.

ДЕНЬ КОНСТИТУЦІЇ УКРАЇНИ

Українська Конституція —
Основний Закон, інструкція,
Як нам треба усім жити
Й Україну боронити...
Яка у нас рідна мова
І державна вся будова,
Який Прапор, Герб та Гімн —
Про це знати треба всім...
Всі Закони щоби знати,
Від паплюгів захищати,
Шанувати рід, любити
Й головне — по правді жити!
Є на все свої закони,
І права, і заборони,
Лиш уважно їх читаймо,
В житті чесно виповняймо!
А чи так є в Україні,
Знаєм добре усі нині!
Менше треба говорити,
Для народу щось робити!
Не казати, обіцяти...
А конкретно щось міняти...
Менше слів, побільше справ,
Щоб народ наш не страждав!
То ж міркуйте добре, люди,
І в державі гаразд буде!
Й Конституція рідненька
Буде батько нам і ненька!
Всі наведемо до Бога —

Буде мир і перемога!
Конституцію тоді
Поважатимуть усі!
Будуть всі по правді жити,
Гідно честю дорожити,
Всі Закони вповняти
І щасливо проживати!

28.06.2024

СИВОЧОЛА МОЯ КНЯГИНЕ

Написати вірш про Конституцію неможливо без вірша про Україну. Неймовірні труднощі переживає нині наша країна. Ворог завдав колосальних збитків нашій державі, вони вже вимірюються трильйонами доларів! На Одещині в День Конституції від ракетного удару зайнялося і згоріло ціле пшеничне поле, яке ось-ось чекало жнив... Скільки праці і грошей згоріло за лічені хвилини, бо надворі невиносима літня спека...

І так цілодобово окупанти нищать нашу рідну землю і майно... Та що майно! Гинуть сотні невинних жертв, а найболючіше — діти й цивільне населення міст і сіл. Про втрати воїнів ЗСУ вже й не згадую, бо щоднини над Україною лине скорботне «Плине кача...». Знищено енергетичну систему держави, почалися довгі систематичні відключення світла... Пишуть, що так буде тривати аж до 2026 року! Це лише крапелька в морі з усіх нинішніх проблем! Не мені про це писати...

А ми, прості смертні, віримо, що Україна переможе, молимося круглодобово. Хто як може, допомагає нашій слаavnій Армії. Боже, почув і вислухай нас! Збережи нашу рідну Неньку-Україну, яку ми дуже любимо і всім серцем вболіваємо за її подальшу долю...

* * *

Сивочола моя Княгине,
Усі думи про тебе мої!
Я тебе, моя рідна Святине,
Не чужі не заміню краї.
Бо люблю твою мову барвисту,
І пісні, й вишиванку, й природу,
І коралів чудове намисто,
Що жіночу доповнюють вроду.
Твоя доля й моя – нероздільні,
Вболіваю за всі твої муки,
Вірю в дні твої світлі і вільні,
Віддаю тебе всю в Божі руки.
Хай Пречиста тебе вберігає,
А Всевишній дає добру долю!
Землі кращої в світі немає,
Я молюсь за народ наш і волю.
Щоб у мирі ми всі проживали,
І війна закінчилась навіки,
Щоби горя вже більше не знали
Й жили в злагоді всі твої діти.
Україно моя, Берегине,
Усі думи про тебе мої,
Я тебе, сивочола Княгине,
На чужі не заміню краї!

29.06.2024

З ЮВІЛЕЄМ ТЕБЕ, МИЛА ДОНЮ!

НЕДІЛЯ, 30 ЧЕРВНЯ 2024 РОКУ. Щороку **30 ЧЕРВНЯ** є одною з найважливіших дат у моєму житті! В цей день Бог подарував мені дочку Людмилу.

То була теж неділя, ніколи не забутня! Цілий тиждень лилися затяжні дощі, що спричинило неймовірну повінь. Наша річка Лючка вийшла з бе-

регів і затопила всі прибережні околиці населених пунктів по обидва береги. Дуже великих збитків вона завдала людям в затоплених місцях.

А в Ковалівці вода обійшла міст через річку Лючку і відрізала село від центрального шосе Коломия-Яблунів-Косів. Таким чином, чоловік мене встиг вранці привезти в родильний будинок, який тоді функціонував у Ковалівській районній лікарні і повернувся назад. Та ввечері, коли народилася донечка, він не мав можливості відвідати мене, бо від моста до основної дороги вода йшла валом...

О, яка то була благодать, мати свою лікарню! У ній лікувалися люди з усіх сусідніх сіл і, навіть, з інших районів, бо наші лікарі мали високу репутацію по ефективності лікування та догляданню пацієнтів. Медсестри ходили коло мене, як біля писаного яйця, так говорять наші люди. Як жаль, що в приміщенні колишньої лікарні тепер лише амбулаторія, майже весь двоповерховий корпус займає реабілітаційний центр для пересталіх... А чоловік приїхав аж на другий день, коли спала вода...

Пройшло 50 років... Сьогодні в моєї донечки золотий ювілей! Раді би ми її обійняти, привітати особисто, та вона далеко від нас — в Лондоні, у своєї старшої дочки Марійки обіймає новонародженого онучка Арсенчика. Хай їм Бог помагає і береже!

А ми з дідом разом з нашими друзями Оленкою Пашник і Марійкою Комищук та з онучкою Надійкою відсвяткували ювілей Людочки у вузькому колі дома. Заспівали «Многая літа» по Вайберу. Якраз в цей час наша дочка теж була на Дні народження в парку маленької дівчинки-таджички, який проводили емігранти в українському дитячому садку, куди Людочка привела онучку Андріаночку. Дай, Боже, щоб у 2025 році всі були дома! Моє ж привітання полетіло до іменинниці в Лондон по Вайберу, а також залишилося на сторінці цієї книжки...

* * *

Мила Доню, дорога,
В тебе нині славна дата —
Ювілейна, золота!
Дозволь тебе привітати.
Хоч бабуся ти вже вдруге,
Добра мама і дружина,
Ти для мене завжди будеш
Мила донечка й дитина.
Для нас з татом найдорожча
За усе, що в житті маєм,
З ювілеєм, прехороша,
Тебе з радістю вітаєм.
Хоч далеко ти сьогодні
Від подружок і родини,
Блага всі земні й Господні
Шлем тобі ми на чужину.
Нехай келихи життя
Щастям повняться до краю,
Була б разом вся сім'я,
Я Всевишнього благаю.
Добра, миру і здоров'я
Нехай буде повна хата,
Щоб зустрілася в любові
Не одна ще славна дата.
Щоб скінчилася війна
В Україні нашій рідній,
Щоб зібралась вся рідня
У сім'ї єдиній вільній!
Тож чекаєм тебе, Доню,
Твоїх донечок й внучата,
Щоб в батьківському ріднім домі
Бути разом в будні й свята!

30.06.2024.

СМАЧНІ ЗАГАДКИ

Давно писала для дітей. Відколи вийшла дитяча книжка-розмальовка «Скарбничка-мальовничка», щось нічого не пишеться. Просто вирішила, що досить тих книжок, які вже побачили світ. А коли не ставиш перед собою якусь мету, то й нічого не лізе в голову.

Зате в інтернеті щодня організовують різні літературні конкурси, в яких я інколи беру участь. Маю біля 50-ти дипломів, грамот, подяк за перемогу в цих поетичних змаганнях. Правда, на даний час менше беру участь, проїлося.

Але конкурс загадок мене зацікавив і я одна за одною продовж тижня написала кілька загадок. У 2020 році я видала книжку «Смачні вірші», тому тепер виникло бажання написати «Смачні загадки». Писала загадки про ті овочі і фрукти, про які ніхто до мене не написав. Що з цього вийшло, читайте.

* * *

Із одного корінця
Нас росте багато,
Кучеряве листя маю,
А зовуть менем.

(Салатом)

* * *

Не китайська я столиця,
Хоч подібну назву маю,
Українську я сестрицю
Дуже часто заміняю.

(Пекінка)

* * *

Невеликі, соковиті,
Їх на дольки розділяють,
З ними діти і великі
Новий рік усі стрічають...
Наче сонечка маленькі,
Миколай усім дарує,
Цілу зиму залюбки
Кожен фрукти ці ласує.

(Мандаринки)

* * *

Не черешня я й не вишня,
І не сливкою зовусь,
В мене й кісточка не лишня,
І у сестри їм годжусь.
Є червона, є й жовтенька,
І за смаком більш кисленька,
Та в аджиці я смачна,
А в компоті — запашна.

(Алича)

* * *

Так багато написали
Загадок цікавих друзі,
А про мене не згадали...
Це уже не по заслuzі!
Від простуди всіх рятую,
Росту в кожному дворі,
Мою вроду всі цінують,
Символом вважають всі!
У віночки заплітають
Білий цвіт чи спілі грона,
У піснях всі величають
В Україні й за кордоном!

(Калина)

* * *

Круглі шарики червоні
На кущах ростуть всі рясно...
Мають братиків, сестричок,
Зеленіють, потім красні...
Мариновані, сирі,
Тушковані і в салатах,
Соковиті і смачні...
Прошу, друзі, відгадати.

(Помідори)

* * *

Не афина, не чорниця,
Не смородина і не ожина,
Хоча така ж і чорнолиця,
А зовуть менеа.
Кущ я рясно покриваю,
Вітамінів безліч маю.
Споживайте мене, друзі,
Й доглядайте по заслuzі.

(Лохина)

* * *

Мов бурштинове намисто
Хтось розвісив на гілки,
Та зривати, як навмисно,
Не дають нам колючки.
Хоч варення з них та джеми,
І компоти – смакота!
Та зібрати їх проблема:
Вся в подряпинах рука!

(Аґрус)

* * *

Я є дерево правічне,
Бо давно я народилось,
Є багато книжок різних,
Де б про мене говорилося.
Ягідки мої смачні,
Схожі дуже до ожини,
Їх збирають на землі,
Бо падуть, коли достигли.
Особливо люблять їх
Хлопчики й дівчата,
Трудно упізнати всіх —
Чорні губки й рученята.

(Шовковиця)

* * *

Фіолетові й синенькі,
Довгастики ми смачненькі,
І сиренькі, і сушені,
І в компотах закручені —
Нас усяких полюбляють,
Жменями з гілок зривають.
Джем й повидло найсмачніше,
Відгадайте нас скоріше!

(Сливи)

* * *

І варені, і печені,
І найбільш, коли сирі,
У повидлі і у джемі —
Будь-якими ми смачні!
Люблять нас дорослі й діти,
Нами повні всі сади,
Треба тільки попотіти,
Щоб зірвати восени.

(Яблука)

23-30.06.2024

КРАСЕНЬ ЛИПЕНЬ

Знову милий красень Липень
В рідний край наш завітав
І промінням сонцеликим
Вранці землю привітав...
Я всміхнулась мимоволі,
Липень юний свій згадала,
В нім творилась моя доля:
На рушник з коханим стала...
Поцілунки ті медові,
Обіймання до світання
Не забудуться ніколи,
Хоч в душі вже осінь рання...
А в дворі, як у житті:
Спека, вітер, дощ і грім —
Все сплелось в одному дні,
Як на обрії людським...
Тихо ніч липнева землю
Прохолодним рядном вкрила
І прогнала спеку червня,
Щоб природа відпочила...
Ось так з Липнем ми зустрілись
В перший день його приходу,
А вночі думки роїлись...
І складали йому оду...

01.07.2024.

НЕЗАБУТНІЙ ПОЦІЛУНОК

Бувають моменти в житті,
Які неможливо забути...
І як би ти не хотів,
Ніколи їх нам не вернути.
І я такий в серці ховаю —
Від згадки, мов струмом по тілу...

Була молода... Пам'ятаю...
Ту мить повернути б хотіла...
Між нами любов спалахнула –
На неї ми права не мали...
Її ми обоє відчули,
Та в поглядах лиш дарували...
Наблизився день розставання,
Останній для нас...і сумний...
Боліла душа від кохання,
Хоч був ти не мій, а чужий...
Думками була вже в дорозі...
Ти серцем мій біль відчував,
Неждано з'явивсь на порозі
Й до губ моїх раптом припав...
То був поцілунок прощальний,
Який не забуду ніколи...
Хоч перший він був – і останній...
Та найсолодший у долі!
У ньому сказав ти про все:
Про пристрасть, любов...і прощання...
Мене згадка часто несе
В ту мить між нами останню...
Багато вже літ проминуло,
Ще більше води утекло...
А серце тебе не забуло...
Нектар твоїх губ зберегло...

06.07.2024

ЦВІТ ЖАСМИНУ

Життя складається із митей,
Щасливих, інколи сумних...
Віночком долі тісно звитих,
Але в житті ніяк без них...
Роки летять, та слід лишають
Глибоко в серці і в душі,

І часто в пам'яті зринають,
Колись щасливі й дорогі...
Вже скоро п'ять десятків літ,
Як ми за партою сиділи,
Мені ти дав жасмину цвіт
Й торкнувсь руки, якимось несміло...
Професор лекцію читав,
Історію якусь тлумачив...
Мені «люблю» ти написав
Й дививсь, немов уперше бачив...
Тебе, як друга, я сприймала,
Та не забуду погляд твій —
Блакить в очах твоїх сіяла...
І вмить забрала спокій мій...
Духмяний аромат жасмину
Вмить аудиторію залив...
І всі роки ці безупину
У спогадах за мною плив...
Та доля в кожного своя
І різна кожному судилась...
У кожного своя сім'я...
Лиш мить ота в душі лишилась...

07.07.2024

...МОЛОДИЙ...

(Мт. 9,15)

МОЛОДИЙ — це значить коханий,
Наречений всього життя,
В часи добрі й в часи погані
ВІН з тобою аж до кінця...
МОЛОДИЙ — це значить, що вірний,
Ніколи нікого не зрадить,
Прощає все нам, що негідне,
Завжди допоможе, порадить...
МОЛОДИЙ — це повний надії,

Сподівань, життя і любові...
ІСУСЕ, здійсни мої мрії,
Відкрий мої очі у **ТОБІ**...
Це ж **ТИ** – **МОЛОДИЙ, НАРЕЧЕНИЙ**
Церкви і усього народу,
Чекаєш усіх нас на небі,
ТИ з нами від роду й до роду!
Ведеш нас за руку, **КОХАНИЙ**,
Як Церкву святу, бережеш,
В любові своїй нездоланній
ТИ в кожному серці живеш...
Лиш не всі його відкривають,
Не чують присутність **ТВОЮ**,
Тому й зло повсюди гуляє,
Робить справу чорну свою...
Відкрийте серця свої, **ЛЮДИ**,
Прийміть **МОЛОДОГО** любов,
І мир запанує усюди –
Щасливі всі будемо знов!

07.07.2024

КРИВАВИЙ ОХМАТДИТ

8 липня 2024 року, понеділок... Страшна звістка облетіла Україну і увесь світ: в результаті ранкового ворожого ракетного удару зруйновано **Національну дитячу спеціалізовану лікарню ОХМАТДИТ**. Лікарню, в якій щороку проходили лікування понад 20 тисяч тяжко хворих дітей з усієї України і, навіть, з-за кордону; лікарню, в якій щодня знаходилося на стаціонарі до 600 дітей різного віку, більшість яких з матерями.

Світлини зруйнованого дитячого Храму здоров'я приводять у шок... Покалічені діти, матері, лікарі та інший медичний персонал... Пізніше стане відомо, що загинуло 33 людей, з них: 4 дітей, 2

лікарі, а поранено — 113 чоловік. Це при тому, що ще не всі розвали величезної багатоповерхівки розібрали...

Здається, жодної байдужої людини зі свічкою не знайдеш, крім, звичайно, московитів та їх імперських дружків, яким війна, як мати рідна. На жаль, таких немало серед сучасних правителів на всіх континентах світу... Але світ мовчить... А вся Україна в глибокому траурі за невинно убієнними... Армагеддон XXI століття продовжується: завтра — 860-й день війни...

ОХМАТДИТ...

**Що ж витворяєш ти, іроде клятий?!
Де ж твоє серце і совість людська?!
У чому вина малих Ангеляток,
Яких нині вбила твоя рука!!!**

**Досить! Зупинися, кате лукавий!!!
Горіти б тобі в пекельнім вогні!
За Охматдиту всі жертви криваві,
За рани маляток і матерів...**

**Чому ж ти мовчиш, о світе могутній?!
Невже не болить тебе Україна?!
То ж знай, й тобі відгукнеться в майбутнім
Кожна сльозинка її і руїна!**

08.07.2024

75-ТА РІЧНИЦЯ НАТО

НАТО річницю святкує —
На нього маєм надію...
Війна ж його не турбує,
Щоб не гнівити росію...

Сімдесят п'ятий вже рік
НАТО еліту збирає,
А Україні в цей пік
Нічого не обіцяє...
Слова... Пусті лиш слова
Линуть з високих палат...
Вони не варті й гроша —
Радий кремлівський пілат!
Саміт ніякий, закони
Впливу не мають на нього,
Ні будь-які перепони —
Зло все від ката самого!
Лідери світу це знають
Й чим допомгти Україні,
Та лиш себе захищають —
Воєн не хочуть, руїни...
Вся Україна в вогні...
І темнота її вкрила...
Зате могутня в борні —
Міцний її дух і сила!
І віра міцна до Бога,
В захист Його, допомогу,
Щаслива з Богом дорога
Нам принесе Перемогу!

11.07.2024

АФРИКАНСЬКА СПЕКА

Африканська спека прийшла
І накрила всю Україну...
На полях гаряча пора,
Щоб зібрати кожну зернину...
А в повітрі пахне вогнем,
Як від сонця, так від ракет...
У хлібах горить чорнозем,
Де упав ворожий шахед...

Вже хлібів гектари згоріли,
Пшеничні поля у золі...
Москалі би дуже хотіли
Україну стерти з землі...
Але наша рідна Вітчизна
З усіх сил незламно стоїть...
Не одна болюча вже тризна
Гнітить серце кілька століть...
І ще довго буде боліти,
Поки зло імперське живе,
Треба суть його зрозуміти,
Хто нам смерть віками несе!
Де гетьмани рідні, українські?
Де їх честь і совість, народе?
Щоб земля свята, материнська,
Назавжди позбулась забродів!

12.07.2024

ГАРЯЧА ПОРА

Ні один листок не шелесне,
Вітерець у далі десь подався...
Невмолимо сонечко пече...
Хто де міг, від спеки заховався...
Наче ватру липень запалив,
У повітрі полум'ям пашить...
Ніби піч розпечену відкрив,
І навколо вся земля горить..
Ось так липень всіх теплом частує,
Не жаліє жару і в тіні*...
Зате річка холодком чарує —
Подарунок щедрий дівторі..

* Сьогодні в Ковалівці на нашому термометрі в тіні було +40⁰, а на сонці взагалі неможливо дихати. Гаряче повітря прийшло з Африки. Високу температуру повітря прогнозують від 11 по 25 липня. Не виключено, що така ж спека повториться в серпні.

Бо вода – найкращий порятунок
В літню спеку людям і природі,
Наймиліший липня поцілунок
На гарячій літечка підводі...
Лиш на фронті непроста пора –
На воєнним і на польовому,
На обох геройська боротьба
За життя і хліба кожну тонну...
Милостивий Боже, захисти
Кожного солдата й хлібороба,
Із Небесним військом поможи
Встановити всюди Перемогу!

13.07.2024

ЛІТО В КАРПАТАХ

Пахне літо МАТІОЛАМИ,
ЧЕБРЕЦЯМИ і ЗЕЛОМ,
Кожна квітка гуде БДЖОЛАМИ...
В КЛУНЯХ ДЗБАНКИ із ВІНОМ...
Он видніється РЯДЕНЦЕ
Жовтих СОНЯХІВ на НИВІ,
Наче в золоті озерце –
Такі пишні і красиві!
РУТА-М'ЯТА запашна
Аромати скрізь розлила...
Літа красного пора
Рідну землю оповила...
Розмаїття квітів, трав
Неможливо описати...
Хто б їх бачити бажав,
Слід в Карпати завітати...

13.07.2024

НАМАЛЮЮ ЛІТО...

«Намалюю літо фарбами кохання»
Й полечу уявно в чарівну красу
Зустрічати сонце золотисте зрання...
Над усе люблю я літнюю пору!
Кольори веселки розведу росою,
Бо у ній відтінки юності живі...
В цій красі кохались, милий, ми з тобою!
Незабутні й нині зустрічі оті...
Різнобарв'я квітів літо дарувало,
Аромат любові голови п'янив...
А для нас, коханий, нічки було мало,
Місяченько-свідок вже й за обрій плив..
Я в душі малюю фарбами кохання,
Незабутнє літо в нашому житті...
Ще побачим, милий, не одне світання,
Лиш згубилась юність наша десь в траві...
15.07.2024

ГЕРОЮ УКРАЇНИ

*(Володі Стражнику
та всім Героям ЗСУ)*

Ти в небо Янголом злетів,
Та в серці нашім назавжди,
Ти бив нещадно ворогів,
Щоб люди в мирі всі жили.

Вітчизні вірно Ти служив,
Навік Героєм її став...
Нам пам'ять добру залишив,
За нас життя своє віддавав.

Герої наші не вмирають,
Вони ідуть у небеса,
В молитвах наших воскресають...
Навік в душі Твоє ім'я.

17.07.2024

ІРИНІ ФАРІОН (посмертно)

Ірина Фаріон померла у Львові в п'ятницю, 19 липня, о 23:20 після вчинення на неї замаху. Близько 19:30 невідомий вистрілив Ірині Фаріон прямо у скроню біля її будинку на вул. Масарика у Львові. Як стане пізніше відомо, вона з валізою направилася до дочки і онуків, з якими зібралася в поїздку на море... До лікарні пані Ірина поступила у критичному стані. Попри зусилля медиків врятувати Ірину Дмитрівну не вдалось.

«Крихкість життя. Ми так мало перебуваємо на цій Землі! Якихось 70-80 років. Я не розумію, як можна це марнувати? Як можна не використати той час, щоб віддати все, що маєш? Я маю знання – я ділюся ними. Якщо маю гроші – також їх віддаю на армію, на свій проєкт чи ще на щось. Це і дає найбільшу силу. А ще найбільша сила в тому, що кожна людина має усвідомити своє покликання. Моє покликання – нести людям правду про нас самих, про українців, щоб вони стали сильні через видатні українські постаті...», – це слова вірної українки-патріотки, ярої поборниці за утвердження української мови в Україні, мовознавиці і політика, депутатки ВР VII скликання, науковиці та активної громадської діячки...

Похорони Берегині українського слова, мовознавиці Фаріон Ірини Дмитрівни, відбулися 20 липня у Львові на Личаківському кладовищі. Тисячі лю-

дей прийшли попроситися зі справжньою Українкою, в особі якої Москва випустила чергову кулю в державність України, її волелюбну націю, як колись у Василя Стуса, Георгія Гонгадзе, В'ячеслава Чорновола, Володимира Івасюка, Ігоря Білозіра, Кузьму та інших українських діячів...

Та цим убивством ворожа імперія тільки ще більше згуртувала українську націю проти себе і в боротьбі за остаточне визволення Незалежної України, за українську мову і літературу, історію і культуру, за українську державність...

* * *

Тебе убили, Берегине,
За рідну мову, Україну,
Ти їх любила до загину,
Життя поклала на офіру...
Ти не боялася нікого,
Всім правду різала відверто...
Ти Словом була злісно, строго,
Боролась з ворогом уперто...
Ти не померла, Ти жива,
Бо кожне Слово Твоє – КОД!
Українська мова – це душа,
Це наша воля, наш народ!
Ти стала прикладом для всіх,
Як треба рідне боронити,
Як рідну мову українську
Понад усе в житті любити!

20.07.2024

РІЧНИЦЯ ВЕСІЛЛЯ

Сьогодні знову, мій супруже,
Річниця нашого весілля...
Життя єднає нас подружнє,
Радіє з нами все довкілля...

Липневе сонечко голубить
Наш рідний дім і рідний край,
Усяке зло навколо губить,
Щоб панував у домі рай...
Бо сонце — Світло Сина-Бога,
Яке Він людям дарував,
Подружжя — це свята дорога,
В якій нас Господь поєднав.
А на річницю нам, коханий,
Онучка правнука вродила...
Сім'я — фортеця нездоланна,
У ній вся міць і наша сила.
Торік весілля золоте
У нашу хату завітало...
Хай літо б нас ще не одне
З річницею щорік вітало...

22.07.2024

ЗУСТРІЧ ПОЕТІВ ПРИКАРПАТТЯ В КОВАЛІВЦІ 27 ЛИПНЯ 2024 РОКУ

27 липня 2024 року, субота. Як на замовлення, прекрасна сонячна днина після різкого похолодання і непогоди... Ковалівка в очікуванні поважних гостей — поетів мальовничого Прикарпаття... Сьогодні в сільському Будинку культури традиційна зустріч учасників літературно-музичного альманаху «ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ», якому виповнюється 23 роки і який в 31-перше побачив світ у Косівському видавництві «ПИСАНИЙ КАМІНЬ» (гендиректор Михайло Павлюк).

В опівдні з різних куточків нашого краю прибувають гості: з Верховинського, Косівського, Надвірнянського, Коломийського районів, з Києва, Івано-Франківська, Калуша і Коломиї. Квіти, привітання, обійми, дружні поцілунки, знайомство з но-

вими авторами і роздача нового 31-го випуску альманаху, підготовленого і виданого спеціально для цієї зустрічі. До речі, в січні цього ж року побачив світ ювілейний 30-й випуск альманаху «ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ».

Ох, якби ж то можна зупинити час! Чотири години творчого спілкування пролетіли, як одна мить... Друзі по перу читали свої поезії, ділилися власними творчими новинками та досягненнями, обмінювалися книжками, жартували, сміялися... і плакали... Дякували Богу всім нашим славним захисникам за те, що маємо можливість зібратися у дружньому поетичному колі і поспілкуватися від щирої душі, прославляючи рідне слово, найкращу в світі рідну українську мову. Адже РІДНЕ СЛОВО нас і збило сьогодні на чергове щорічне відзначення заснування в 2001 році літературно-музичного альманаху «ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ» в маленькому Прикарпатському селі – Ковалівка, яке до 1968 року було розвиненим шахтарським містечком промислової Коломийщини.

Щиро вдячна всім шановним авторам альманаху за приємну активну участь в зустрічі, адже присутніх було понад півсотні чоловік (а всього в альманасі «Джерельні дзвони» за роки його діяльності взяли участь 315 авторів, як професіоналів, так і початківців пера). Як завжди, гостей щиро привітали школярі Ковалівського ліцею під орудою директорки Будинку культури шановної Людмили Лук'янівни Комащенко. Відрадно, що діти дуже майстерно виконали авторську пісню Марії Боечко про Ковалівку, яка була написана понад 20 років тому і стала візитівкою села.

Вітала учасників зустрічі і директорка ліцею шановна Оксана Віталіївна Боднарук. Вона наголосила на тому, яке велике значення відіграє сьогодні українська мова в усіх сферах суспільного життя

України, особливо в боротьбі з російським агресором та імперіалізмом на культурному фронті. Тому в літературі надзвичайно важлива місія – прославляти, поширювати і утверджувати державну українську мову в своїх творах і книжках, в пресі, в інтернеті, на зустрічах з читачами та інших культурно-освітніх заходах.

Зі щирим привітанням до всіх присутніх звернувся настоятель Ковалівської церкви святого Дмитрія Солунського греко-католицької громади села і активний учасник альманаху о. Руслан Надвірнянський, який поблагословив усіх і побажав творчого натхнення та невтомного пера всім учасникам зібрання.

Вітав дзвонарів і співак-гітарист з Ковалівки Ярослав Рибак. Приємно, що наш талановитий односелець брав участь у зйомках нової версії фільму «ДОВБУШ». Творче вітання дарував гостям і музичний редактор альманаху, багаторазовий переможець міжнародних і всеукраїнських конкурсів та фестивалів музикант Мирослав Ільків виконанням в'язанки українських народних пісень на губній гармоніці.

Щирозадушено вітала шановне товариство і мешканка села Віта Козачевська, яка приїхала у відпустку в рідне село з далекої Італії. Жага до рідного слова, до спілкування з однодумцями (в минулому Віта Миколаївна працювала директором нашого Будинку культури) серцем привела її на зустріч з творчими людьми краю.

Час зустрічі пролетів блискавично, але в кожного з учасників залишилися якнайкращі враження, спогади і безліч світлин на добру згадку про зустріч поетів Прикарпаття - 2024 в Ковалівці. Всі учасники, натхненні творчим запалом, взяли старт на підготовку до друку чергового випуску альманаху «ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ – 32». З Богом, дорогі

друзі по духу і перу, і разом до миру та Перемоги України над запеклим ворогом української нації і всього українського, а насамперед – української мови, літератури, культури. Слава Україні! Героям слава!

*Засновниця і головний редактор
альманаху «ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ»
Марія Боєчко з Ковалівки*

ВІДГУКИ УЧАСНИКІВ АЛЬМАНАХУ ПРО ЗУСТРІЧ ПОЕТІВ В КОВАЛІВЦІ

ВАСИЛЬ МИХАЙЛИЩУК
(Коломия)

О, Ковалівко, радості княгине,
Моя душа до тебе знову лине
І перламутри щастя розсіває,
Бо знов Боєчко всіх писак скликає.
Так, так, писак, не бійтесь цього слова:
Багата-пребагата рідна мова,
А ті, що пишуть сухо, вони писаки,
На серці квітнуть насолоди маки.
Від слів, що мама вчила вимовляти,
Квітнуть мальви втіхи біля хати,
Квітує радість і квітує доля,
А з ними ми, державність наша, воля.
Хоч тяжко нині, бо війна проклята
Забрала в когось сина, доньку, брата,
Та не зламала духу, сили, волі,
Достигли знов жита у чистім полі,
У даль безмежну наша пісня лине,
О, Ковалівко, радості княгине,
Довкіл приємні і знайомі лиця,

Усмішка щира звідусіль іскриться.
Ген на цимбалах вітер тихо грає,
Веселу пісню соловей співає,
Багрянцем світять кетяги калини,
О, Ковалівко, радості княгине.
Через роки, через життєві гони
Вітають нині нас «Джерельні дзвони»,
До сонця пнуться долі паростини,
О, Ковалівко, радості княгине.

27.07.24

МАРІЯ ГРУШАК

(с. Голови, Верховинський район)

ПРИВІТ, КОВАЛІВКО!

І знов Ковалівка. Я крикну: «Привіт!»
І голову свою схиляю низенько.
Давно не була тут... Проїшов уже рік,
Боліло, страждало серденько.
Хотіла я друзів побачить своїх,
Яких я зустріла в селі Ковалівка,
Яких об'єднала, згуртувала усіх,
Українська Мадонна — Боєчко Марійка.
І знову задзвонили «Дзвони Джерельні»,
Сьогодні уже тридцять перший раз...
Плаче Україна... Бої йдуть смертельні,
Та скаче уперто норавливий Пегас.
І рими нічні вперто в голову лізуть,
І літери чітко лягають на білий папір,
Кров капає з серця, бо боляче ріжуть,
М@ск@льські собаки, їх батя-вампір.
Та якби не було, ми рук не опустимо,
На зустріч приїдемо всі, як один,
Бо дружбу за гроші ніколи не купимо,
І хай Вам всім буде з роси і води.

І те, що здружила нас всіх Ковалівка,
І те, що ми зараз за дружнім столом,
Я вдячна за дружбу, Боєчко Марійка,
І це, як у казці, не опишу пером!

27.07.2024

МАРІЯ СТРИМБИЦЬКА

(с. Красне, Надвірнянський район)

Емоції зашкалюють.
Стан душі важко описати...
Я побувала у чарівному куточку,
де панує спокій, любо, умиротворення.
Родинний затишок! Село Ковалівка!
Матуся зібрала своїх дітей, і кожен під її крилом
хоче зігрітися і бути окриленим.
Так! Ми щасливі, що маємо таку духовну
Берегиню,
яка формує наш світогляд, дає стимул проходити
важкі випробування, удари долі.
Для себе я відкрила багато нового,
відчула тепло сердець своїх колег,
мала можливість вперше зустрітися
з талановитими поетами, котрі у своїх творах
несуть Світле, Чисте, Сокровенне.
Для них доля нашої України
залишається на першому місці!
Глибокі почуття словами не передати.
Це все завдяки нашій невтомній Бджілочці,
Неймовірній Людині, Боєчко Марічці!

Щиро дякую за 31 номер літературно-музичного
Альманаху «Джерельні Дзвони»,
де надруковані мої поетичні твори.
Один Бог знає, як важко розслабленим пальчиком

набирати поезії 315 авторів впродовж 31-го випуску.

Молюся за Вас, надзвичайно талановита подруго,
щоби Господь кріпив ваш дух, давав сили і
наснаги

ще довго бути упорядником і редактором
потрібного
нам і читачам альманаху «Джерельні Дзвони».

* * *

Сонечко світить — днина чудова,
До Ковалівки в'ється дорога,
Там нас чекає творча родина,
Дорога серцю кожна людина...
Щирі обійми, личка щасливі...
Молодь й дорослі душею красиві,
Всіх згуртувала Марічка Боєчко,
Любо попасти у творче гніздечко.
Повага, мудрість, досвід, знання,
В «Джерельних Дзвонах» співає душа,
Мені комфортно, як в себе вдома,
Прошу поетам Ласк щедрих в Бога.
Найбільш благаю Бджілці невтомній
Трудитись довго в «Джерельних Дзвонах!»,
Серце відкрите для усіх маю,
Щиро люблю, ціную й поважаю!

27.07.2024



СВІТЛАНА МОЛОТКОВСЬКА

(м. Калуш, івано-франківська область)

Дорогі мої!

Емоції зашкалюють! Тому я поетапно починаю все розгрібати в думках і на слові.

Я щаслива! Нарешті я дочекалась свого першого випуску альманаху «Джерельні дзвони-31».

Я безмежно вдячна Марії Боєчко, засновниці цього альманаху, талановитій письменниці, жінці з великої літери, яка зуміла згуртувати всіх нас, яка не тільки надихає, але й веде нас своїм мудрим поетичним словом.

Саме Марія Боєчко звернула увагу на мою поезію і запропонувала друкуватись в збірці з багатьма видатними і вже знаменитими поетами нашого Прикарпатського краю.

Вчора 27.07.2024 року в селі Ковалівка відбулась моя перша зустріч з Марією Боєчко, а також з усіма колегами по перу. Це неповторні і незабутні миті життя залишаться надовго в моїй пам'яті. Я надіюсь, що ця зустріч не остання! Дякую ЗСУ за мирну зустріч!

ЛЮБОВ ДУТЧАК

(с. Скопівка, Коломийський район)

Який вчора день чудовий
Й надзвичайний вдався,
Тільки самим позитивом
Всім запам'ятався.
А збрала нас до купи
Боєчко Марічка,
Вона така ніжна й мила,
Як в садочку Чічка.
Із Космача «Едельвейси»

Сюди завітали
Й Березівські «Посиденьки»
Заграли в цимбали.
В Ковалівці, мабуть, люди
Дзвонарів відчули,
Бо це так приємно було,
Ми гори здригнули.
Ну так, ніби землетрус тут
Десь десятибальний,
Але кожний був щасливий
І, звичайно, файний.
Приїхала із Головів
Грушачка Марійка,
Вона просто надзвичайно
Позитивна жінка.
Як почала усіх членів
Вона обіймати,
То декому би хотілось
З нею й переспати.
А ще була тут новенька
Медсестричка мила,
Така світла, як зіронька,
І дуже вродлива.
Вона може лікувати
Душею і словом,
Ну і, звісно, помагати
В безнадії хворим.
Михайлищук бідний мусів
Дмитрика підняти
І на своїх сильних плечах
П'ять хвилин тримати.
Був поет Іван Війтенко
В моднім капелюсі,
Борода його вже сива
І немолоді вуса.
А Осадчий заспівав нам
Так про Коломию,

Що мене до нині пісня
Ця чудова гріє.
Говорив Книжко Богдан
Про всякі трафунки,
Дорікав, що я в сім'ї
Змінила стосунки.
Ну, а я тому не винна,
Бо не согрішила,
Через лисину його
Відомим зробила..
Кожний з нас у Ковалівці
Мав сі чим хвалити,
Бо говорив масні слова,
Аж сі хоче жити.
Харизмою дивувала
Усіх Саша Рута,
Її рівня ми не можем,
На жаль, досягнути.
Вибачайте, що говорю
Всякі вам дурниці,
Бо я собі сільська баба,
А не із столиці..
Емоції зашкалюють,
Так хочу творити,
То ж читайте Запрошую...
Завіса відкрита...

28.07.2024

ЛЮБОВ КОСТЮК

(с. Корнич, Коломийський район)

Я не була в Ковалівці, хоч мала надію,
Усе швидко так змінилось, що я не радію.
Мені дуже так хотілось усіх обійняти,
Щось про себе розказати, щось про вас узнати.
Добре, що є у фейсбуці усі ваші фото,
То я буду розглядати нині у суботу.

Усіх міцно обіймаю та радію дуже
І за тебе, подруженько, і за тебе, друже!
Дуже ми усі хороші, всі талановиті,
Хоча зараз, у цей час, всі серця розбиті...
Всім бажаю перемоги, ще більше писати,
А Марії Іванівні до купи складати.
Це хороша дуже жінка, бджілка-трудівниця,
Яка гарна вишиванка та гарна спідниця.
Будьте нам завжди здорові, любимо безмежно,
Хай Господь оберігає з неба обережно!
Рік не буду вже чекати, щоб з Вами зустрітись,
Біжу нині у «Суцвіття», щоб Вами зігрітись.
Хочу, щоб все розказали, порадію з Вами,
Як реп'ях, за Вас тримаюсь руками й ногами.
До Марії Іванівни приїду додому,
Бо не можу пропустити зустріч цю свідомо.
То ж чекайте мене в гості, ще подруга їде,
Посидимо, поговорим зранку до обіду.

27.07.2024

ЛЮБОВ ГРИГОРЧУК

(с. Лісна Слобідка, Коломийський район)

Ой сьогодні серце моє звеселилося,
Бо в «Джерельних дзвонах» я «засвітилася».
Й хоч вірші мої ще не видавалися,
Та багато позитиву я набралася.
Радо всі віталися й обіймалися,
І багато дуже фотографувалися.
І вірші свої читали, й веселилися,
Джерелом натхнень своїх всі ділилися.
Ще багато в Вас мені треба вчитися,
Але не лінуюсь я потрудитися.
Хочу й я маленьким дзвоником стати,
І вірші свої разом з метрами видавати.

27.07.2024

ЛИПЕНЬ – 2024

Липень відпливає
Ген за небокрай,
Та в душі лишає
Ніжну пектораль...
Хоч є в ній чимало
Смутку кольорів,
Літо в липні слало
Всім медових днів...
І життя вирує
Бідам всім на зло,
Серпень вже крокує
На щастя і добро!

31.07.2024

ВІДЛІТАЄ ЛИПЕНЬ

Відлітає липень медовий,
Залишає рідний наш край...
Нелегким він був...все ж чудовий...
Повний сонця квітучий розмай...
Так хочеться жити й радіти,
Забути про біди, війну...
Щасливими бачити діти,
Їх радісну тільки сльозу.
Щасливих людей, батьків, друзів
Бачити б тільки щодня...
Мирне небо на виднокрузі...
Квітуче навколо життя...
Відлітає липень медовий...
На порозі серпень стоїть...
Хай буде для всіх він чудовий!
Кожен день у любові живіть!

31.07.2024

о. РУСЛАН НАДВІРНЯНСЬКИЙ

У нашому житті часто буває так, коли нам потрібна підтримка і допомога, тому нам потрібно вміти висловлювати підтримку та вдячність людині, яка робить для нас щось важливе, вкладаючи душу і серце... Так, я про нашу незвичайну жінку Марію Іванівну Боєчко. Звичайно, одного «дякую» деколи буває не достатньо, деколи потрібні теплі слова, що йдуть від серця, а найкраще висловити свою подяку закріпивши ділом.

Подвійно радію і пишаюся, що є на світі такі чуйні, щедрі душею і небайдужі люди, як Марія Іванівна. Завжди па'ятатиму їй добро і щире материнське серце до всіх нас... Нехай тільки добрі люди зустрічаються на її шляху і нехай тільки добрі новини будуть у її житті! Добре, що наш світ тримається на таких добрих і чуйних людях, як Марія Іванівна і всі наші друзі з альманаху «Джерельні дзвони».

Хочу побажати всім світлого і мирного неба, міцного здоров'я, невтомної Музи, твердої віри і щоб у житті все вдавалося легко, а Бог був завжди з Вами поряд.

ОЛЕНА БОГУЦЬКА

(м. Новий Розділ, Чернівецька область)

Сьогодні отримала подарунок від неймовірної жінки, письменниці, укладача і редакторки збірника творчих людей Прикарпаття «Джерельні дзвони», пані Марійки Боєчко.

Вона надіслала мені альманах «Джерельні дзвони-31», в якому я зустрілася з поезією цієї авторки, а ще побачила творчі доробки моїх любих друзів Марії Грушак і Йосипа Бакая та й знайомлюсь із самотньою творчістю письменників, про

яких чую вперше. Вражена своїм відкриттям, яка наша земля багата талантами!

Дякую пані Марії ще за один подарунок – це книжечка для дітей «Скарбничка- мальовничка», вже знаю, кому її подарую. Починаю співпрацю із пані Марією і вже надіслала до наступного видання низку своїх творів. Надіюсь на плідотворне творче єднання.

НАДІЯ МАНЖУЄВА

(с. Нижній Березів, Косівський район)

Ця жінка сильніша за всіх,
Бо в душі в неї сяє сонце!
Пройшла вона безліч важких доріг,
Та в душі не закрила віконце!
Вона щедро усім дарує
Свою мудрість, душі тепло!
Працелюбністю всіх дивує,
Перемагає біду і зло!
Допоможе усім завзято
І підкаже, не підведе!
У душі в неї завжди свято,
З ним по життю вона йде!

28.07.2024



РОЗДІЛ V.

СЛОВО ДРУЗІВ

ЛЮБОВ ДУТЧАК

*(с. Скопівка (біля Отинії),
Коломийський район,
поетеса, учасниця «ДД»)*

* * *

Щиро дякую Вам, друзі,
За вітання такі милі...
Ми, як рідні, в творчій крузі,
Тож і будьмо всі щасливі!
Ваші любі привітання
Занесу у книгу ДОЛІ,
Шлю навзаєм Вам бажання!
Живіть в мирі і любові!
А колись, дай Бог дожити,
Прочитаєм ці рядки,
І як вмiли ми дружити,
Пригадаєм залюбки!

11.01.2024

* * *

Як приємно завжди на душі,
Коли їду я в ту Ковалівку,
Після того пишуться вірші,
Бо живе там Пречудова Жінка.
Мов сестричка, є вона мені,
Я весну квітучу у ній бачу,
То ж поклін віддам нині земний
Й за тепло, й любов її віддячу.
Хоч сьогодні був холодний день,
Наше дружнє коло збагатилось,
Заспівали разом ми пісень,

Дві сестрички в хаті ще зустрілись.
Тепла атмосфера, почуття,
Які зараз ллються в наші вірші,
З цих хвилин складається життя
І любити хочеться ще більше.
Дві Марічки серцю дорогі,
І співоча Дівчина Оленка,
Розтопили ми теплом сніги,
Звеселились наші всі серденька.

10.01.2024

ДЯКУЮ, БОЖЕ, ЗА ВІРНИХ ПОДРУГ!

*(Марія Стримбіцька, учителька,
поетеса, учасниця альманаху «ДД»,
с. Красна, Надвірнянський район)*

* * *

Ще темно надворі, а сон втікає...
— Чому не спиш?— себе питаєш.
Сьогодні не хотілось довго спати:
Поїздка планова, треба вставати.
З молитви, як завжди, почався ранок.
Горнятко кави запашної на сніданок.
Ще невеличкий шлях треба здолати,
З подругами зустрітися, обнятися.
Для мене зустріч ця багато значить.
Цінність життя, в якому Волю Божу бачиш.
Ту радість я не в змозі передати,
Щаслива мить...душа хоче співати.
Щирість в очах, Любов нас зігриває.
За вірних подруг подяку Господу складаю.
Прошу для них у Бога щедрих Ласк,
Щоби Господь благословив всіх нас!

10.01.2024

БОГДАН ТКАЧУК

*У повазі та захопленні силою духу
(Богдан Ткачук, журналіст,
Ковалівка-Коломия)*

* * *

Ти будь хоч Зевсом, Цезарем, спартанцем,
Молись за жінку цю і ввечері, і вранці.
Молись за її жагу до життя,
Що пломеніє в смутку вишиттям...
Учися в неї шанувати час,
Що прикрощі і відчай їй припас
Для знищення всіх прагнень і надії.
Він не зумів убити її мрії
Та тягlostі до завтрашнього дня,
В якому не зима морозить,
А квітне сподіваннями весна...

31.12.2023

ПОДОЛЯК ГАННА

*(Учителька, учасниця «ДД»,
с. Космач, Косівський район)*

* * *

Живе в Ковалівці пречудова жінка,
Трудиться в домівці, як невгамовна
бджілка.
Сили та натхнення черпає у Бога,
Ой яка нелегка життєва дорога...
У житті все було: і вітри, і грози,
Холодили серце лютії морози.
Дошкуляли болі і плакали очі,
А в сни приходили спогади дівочі.
Довгими ночами не стуляла й ока,
Ой була ж до неї доленька жорстока...
Та добреє серце доля не зламала,
Бо писала вірші – і душа співала.

То не просто вірші, то талант від Бога,
Скільки ж у них мудрості, яка всім підмога!
На крилах поезії чарівних літає,
Прекрасні ікони хрестиком вишиває.
Любить квіти, леліє, щодня доглядає,
Дочку та онучок до серця пригортає,
Своїми віршами друзів єднає.
Не дозволяє своїй долі у житті коритись,
Не плакати-сумувати, а Богу молитись
І з вірою у щасливе майбутнє дивитись.
Не вічно ж ворогам по нашій землі ходити,
Все плюндрувати, грабувати, палити...
Хай живе у наших серці віра, любов і надія,
Хай тішить нас своїми піснями, віршами
Мужня й незламна Боєчко Марія.
Дай, Боже, їй 100 років прожити
І в «Джерельні дзвони» ще довго дзвонити.
05.11.2023

ВІДЛУННЯ ЗУСТРІЧІ

(Вітання Любові Дутчак)

* * *

Я побачила сонце в долонях,
В оченятах цих вогник горів,
І не чулось фізичного болю,
Гарний настрій той біль перекрив.
Тут мелодія ніжна лунала,
Говорили жінки про життя,
Серце кожної з них заспівало
Й проявляло в цей час почуття.
Три чужі і не рідні по крові,
І у кожної доля своя,
Та єднає їх трьох добре слово,
Між собою вже — ніби сім'я.

12.02.2024

ВІТАННЯ ОЛЕКСАНДРИ КОСОВСЬКОЇ

(Дякиня УГКЦ, поетеса, учасниця «ДД»,
с. Глибока, Коломийський район)

* * *

Щиро вітаю!
Всі квіти весни:
Підсніжники, бриндушки,
Первоцвіт і крокуси,
Всі види тюльпанів —
Найдорожчій нашій Пані
Марієчці, Марічці —
Карпатській Смерічці
ЗА поезію, пісні,
За «Сонце в долонях»,
За «ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ»,
ЩО по світу дзвонять!
Будьте здоровенькі
ПІД Святим Покровом
Небесної НЕНЬКИ.

01.03.2024

* * *

Давай від горя Твого
Віднімемо горе моє,
А радість мою
Додамо до Твоєї,
І стане привітним
Небо вечірнє сумне,
Із зірок небесних
Сплетем золотисті лілеї.
Давай журбу Твою
Поділим на журбу мою,
А добро моє
Помножим на добро
Душі Твоєї,
І тоді я для Тебе зірву

Найкращі квіти
Землі моєї.
І привезу до Марічки —
Карпатської Смерічки,
Вічно зеленої,
Богом осіненої,
В любові зігрітої
На довгі щасливі літа.
Обіймаю, серцем з Вами.

02.04.2024

МОЯ ПЕРЛИНОЧКО

(Вітання Любові Дутчак)

* * *

Ви зустрілись мені на дорозі
Й повели у Поезії світ,
Ви Натхнення моє, моя Муза,
В Вас Духовний Промінчик горить.
То дай, Боже, ще довго світити,
Я за Вами услід буду йти,
Щоб Ви щастям могли володіти,
Щоб свій хрест вдалось легко нести.
Люблю Вас, як сестричку рідненьку,
І бажаю здоров'я повік,
Нехай радісно б'ється серденько,
Щирі друзі Вам були, як лік.

02.04.2024

КВІТНЕВА ЗУСТРІЧ

(Любов Дутчак)

* * *

Дві Люби, дві Ганни, Марічка й Оксана
Зійшлися всі разом у день цей весняний.
В душі благодать кожна з них відчуває,
А серце радіє і ніжно співає.
В оселі Боєчків є аура світла,
Тут жінка живе, схожа з Сонечком літнім.
Вона нам промінчики свої пускає
Й теплом своєрідним усіх зігріває
Ми тішимось нею, вона, як родзинка,
Така солоденька і любляча жінка.
Я тішуся дуже Вами, дівчатонька милі,
Бо бачачи Вас, я почувалась щаслива.

09.04.2024

ГАННА САВ'ЮК

*(Вчителька, поетеса, учасниця «ДД»,
с. Матеївці, Коломийський район)*

* * *

Летіла, мов на крилах,
Я у Ковалівку,
Бо там живе дуже мила
І чудова жінка.
Вона добра і вродлива
Й любить працю дуже,
Альманах «Джерельні дзвони»
Читай і ти, друже!
Бо Марія Іванівна усіх згуртувала
Й альманах «Джерельні дзвони»
започаткувала.

І сьогодні, в день весняний,
Коли усе квітне,
Ми їдемо в Ковалівку,
У село привітне.
Бо на нас уже чекають
Там «Джерельні дзвони»,
І Боечки нас вітають
На гостині вдома.
Тут духовно збагатились,
Досвіду набрались,
Задоволені й щасливі
Додому вертались.
Тому дякуємо дуже
За зустріч чудову,
За гостинність й мудре слово
Вам й Вашому дому!

09.04.2024

ЩАСЛИВІ РАЗОМ

*(Любов Костюк, телефоністка,
поетеса, учасниця «ДД»,
с. Корнич, Коломийський район)*

* * *

А тут приємно, світло, мило,
Тут атмосфера просто клас.
Сьогодні я така щаслива,
Що побувала саме в Вас!
Наша незламна, сильна жінка,
Наша опора і любов.
Дзвеніли «Дзвони» нині дзвінко
У Ковалівці знов і знов...

І працьовита, і вродлива,
Не жінка, а просто «Богиня».
Любима наша й золота –
Марія Іванівна така.
Бажаю Вам сто літ ще жити
І нас усіх в гості просити.
Бажаю миру і любові,
А головне – будьте здорові!

09.04.2024

ДОВГООЧІКУВАНА ЗУСТРІЧ

*(Оксана Кіцела-Удуд, тістовод, поетеса,
учасниця «ДД», с. Спас, Коломийський район)*

* * *

Я так спішила, їхала і йшла,
Щоби потрапити у цей дім чудовий:
Тут, кажуть, сила є така,
Що проживають тут у злагоді й любові.
Хочу набратись цього позитиву,
Щоб знову могла вірші я писати.
Не знаю, як я дякувати маю
Пані Марічці, Любочці і всім,
Хто запросив мене сьогодні
У цей чудовий поетичний дім.

09.04.2024

СЛОВО ПОДРУГИ ЛЮБОВІ ДУТЧАК

Отримала новий альманах «Джерельних дзвони-30», де надруковані в котрий раз мої вірші. Дуже тішуся своїми здобутками. Дякую пані Марії Боєчко за те, що приєднала мене в цю Неймовірну Спілку Талановитих Людей.

А цими днями в мене радість потрійна. Маю збірку «Джерельних Дзвонів», побувала в гостях в пані Марічки і ще отримала її чудову збірку «Лабіринти долі». Тож мушу, як завжди, після цих приємних вражень щось написати.

* * *

В руках тримаю нове видання,
Що називається «Лабіринти долі».
Читаю й відчуваю, що стерня
Цю авторку у ноги босі коле.
Бо скільки літ вона по світі йде
Нелегкою дорогою від дому
І за собою нас усіх веде,
Та не зважає на постійну втому.
Навколо лабіринти всякі є,
Але ця жінка має силу волі,
І вихід з лабіринтів тих знайде,
Хоч добре серце крається від болю.
Душа у неї ангельська й проста,
Нікого не образить своїм словом,
Пані Марія просто, як свята,
А скільки в неї ласки і любові.
Хоч важко жінці тут вдається все,
Але вона у відчай не впадає,
І мужньо й терпеливо хрест несе,
А попри вірші, жінка вишиває.

Мільйони хрестиків у неї в вишитті,
Мільйони слів у книгах наших «Дзвонів»,
Це творять її руки золоті,
Вона завжди у творчому полоні.
Ніхто не чує, як душа болить,
Коли весь світ побачить лиш в віконце,
Ну, а яка приємна є та мить,
Як друзі по перу дарують сонце.
Хоча вона є сонечком для нас,
Отим Світилом нашим у дорозі,
Лише би довго вогник не погас,
Щоби від радості з'являлися лиш сльози.
Нові обличчя хочуть ще її,
«Джерельні Дзвони» мусять довго жити,
А Голова цієї творчої сім'ї,
Повинна з нами разом ще творити.
Тому здоров'я побажаєм їй усі,
І добрими словами окриляймо,
Тепло в гостинний дім її несім,
Любим цю Жінку й серцем обіймаймо.

14.04.2024



АННА ЛЕВИЦЬКА-ГЕНИК

*(Підприємниця, поетеса, учасниця «ДД»,
с. Нижній Березів, Косівський район)*

* * *

Весна подарувала і мені
Таке приємне до душі!
Дружні зв'язки наші міцні,
Взяли у збірку й мої вірші!
Я дякую пані Марії,
Що не забула і мене!
Так кожному дарує мрії,
В компанію свою бере!
Тридцятий – ювілейний випуск
Зібрав багато тут віршів!
Багато друзів і знайомих
У Ковалівку до Марії
Із творчістю усіх привів!
«Джерельні дзвони-30»!
Єднаймося! До Перемоги йдім!
Тримаймося! Творім!

15.04.2024



УКРАЇНСЬКІЙ МАДОННІ!

(Марія Грушак, поетеса, учасниця «ДД»,
с. Голови, Верховинський район)

* * *

Хочу побажати в день такий чудовий,
Щоб моя подруга – найкраща з усіх,
Зустрічала з друзями рік прийдешній, новий,
Щоб лунав у хаті її дзвінкий сміх.
Я бажаю років ще багато жити,
І творити радість, і нести любов,
Щоби цвіли роки, як волошки в житі,
І «Джерельні Дзвони» всім співали знов.
Щоб плакали очі, та тільки від щастя,
І любов нев'януча крила піднімала,
Щоби проходили мимо всі нещастя,
Муза кожен вечір в гості прилітала.
Дорога Марічко! Ви наша Мадонна!!!
Всіх нас зігріваєте ласкою, теплом,
Бо душа велика, щира і бездонна
Накриває всіх поетів люблячим крилом.
Я дуже радію, що сьогодні друзі
Прийдуть привітати,
Побажати миру, добра і достатку,
Я Вас теж вітаю й хочу побажати,
Щоб у Вас завжди було все в порядку.
Море квітів, поцілунків, слів добрих, чудових,
Подарунків, подарунків безліч чи без ліку,
І усмішок, і потіхи від рідних, знайомих,
Побажати і я хочу щасливого віку.

15.05.2023

ВІТАННЯ ЛЮБОВІ КОСТЮК

Найщиріші вітанячка, наша Берегине,
Зичу Вам здоров'я, щастя, а найбільше миру.
Зичу Вам добра в оселю, хай рікою ллється,
Хай задумане, бажане, усе удається.
Ви прекрасна, мила жінка, чарівна, вродлива,
Не одну Ви маму доньці нині замінили.
Тож бажаю Вам прожити років ще багато,
Та до себе запросити на столітнє свято!
Люблю Вас та обіймаю, у щічку цілую,
Нашу дружбу, світлу й чисту, дуже я ціную.
Хай ця дружба лиш міцніє, стає все сильніша,
Посмішка хай Ваша сяє, стає яскравіша.
То ж у світлий день цей хочу бажати й бажати...
Та скоріше обійняти й Вас поцілувати.
З Днем народження вітаю, кохання до віку,
Щоб прожили ще сто років з Вашим чоловіком!
Щоб дзвеніли гучно «Дзвони», щоб пісня лунала,
В Ковалівці Берегиня наша процвітала.
Все найкраще, що є в світі, сьогодні дарую,
Як приїду в Ковалівку, міцно поцілую!

15.05.2024

ВІТАННЯ ГАННИ КОСЮК

*(Директорка БК, поетеса, учасниця «ДД»,
с. Молодятин, Коломийський район)*

Квітує травень білим цвітом,
Пташиний хор виспіває пісень.
Усе для Вас, щира Мадонно,
У цей святковий світлий день.
Хай струни серця виграють святково,
Хай душу переповнює веселий сміх і жарт,
Щоб в Вашім небі вічно сонечко сіяло,
І радість все світилася в очах.

Хай доля завжди щастя обіймає
Так мелодійно, мов у хвилі трав,
Хай вистачить наснаги Вам і сили
І для сім'ї, й для творчих справ.
Із Днем народження я Вас вітаю!
Хай МУЗА долю виведе у світ.
Здоров'я, миру, радості бажаю
На многа, многа, многа літ!!!

15.05.2024

ЛЮБОВ КУРГАНСЬКА

(Поетеса, учасниця «ДД»,
Хмельницька область)

* * *

Мирного, чистого неба від блакиті
На кожен день, на всі Ваші життєві миті!
Хай Бог щодня цілує Вас у щічку,
Благословляє день прийдешній, нічку!
У купелі цілющого здоров'ячка купає,
В любові всюдисущій пеленає!
Хай повна чаша всякої земної благодаті
Щодня царить, панує в Вашій хаті!
Хай Янгол-охоронець пригорта добро
І в сторону відводить всяке зло!
Фортуну, Успіх, Перемогу
Хай простеляє Бог Вам на дорогу!
Щоб від людей приймали тільки всяку
Глибоку щиру шану і подяку!
Бажання Ваші хай збуваються усі:
Самі великі, сокровенні і малі!
Гармонія душі Вашої й тіла
Переплітаються уміло!
Душа була щоб Ваша вічно молода,
Квітуха щоб буяла там Весна.

15.05.2024

ПОДРУЗІ МАРІЇ

*(Відгук Любові Дутчак
після дружньої зустрічі)*

* * *

Цю жінку мені Бог подарував,
Я йду завжди з обіймами до неї,
Вона така, немов роса із трав,
Чарівна, мила, як квіткова фея.
От вчора знову я сюди прийшла,
Хотіла бачити, аж серце пульсувало,
Гортензії її біля вікна
Мене також привітно зустрічали.
Іду без стуку в двері, бо там жде...
Чекає дуже подруга Марія,
В цієї жінки серце золоте,
Тільки одна єдина в неї мрія.
Не вілла і не гроші, друзі, ні,
Простенька дуже й заповітна мрія,
Вона весь світ лиш бачить у вікні,
І тут в кімнаті лан постійно сіє.
Тому здоров'я так потрібно їй
І мужності, щоб все те подолати,
Це скарб найбільший жінці дорогій,
Все решта вона здатна ще надбати.
Багато літ, як може, так живе,
Ніхто не бачить сліз її ночами,
Але любов із себе жінка ллє,
І ця любов іде отут між нами.
В ній сила волі, дух, як сталь, міцний,
Любов всі труднощі її перекидає,
Та й, звісно, помагає Бог святий,
Завжди з упадку жінку піднімає.
Тому вклоняюсь нині їй до ніг,
Біла Лебідко, Бджілко невгамовна,
Чекаю, коли знов прийду на цей поріг,
Щоби тепла набратися тут повно.

14.06.2024

ЕПІЛОГ

Липень 2024 року вже став історією з усіма його проблемами, тривогами, сумними і радісними подіями, новинами...з усім тим, що називається життя. Хотіла і я закінчити разом з ним свою книжку... Але людина мислить, а Бог креслить... Життя продовжується...

Вже чотири дні крокує серпень по землі. Сьогодні неділя, 4-го серпня 2024 року. На Івано-Франківщині відбулася важлива історично-духовна подія: XII Всеукраїнська Патріарша проща до Галицької чудотворної ікони Божої Матері у Крилосі Івано-Франківської області. Очолював прощу Патріарх УГКЦ Блаженніший Святослав.

Це духовне дійство від початку і до кінця я дивилася по «Живому телебаченні» і молилася разом з паломниками з усіх областей України (їх було кілька тисяч) за мир на нашій рідній землі, за перемогу України в сьогоднішній пагубній для української нації війні. А слова Блаженнішого Святослава: «Українська церква — це духовний меч України» спонукали мене, навіть, написати вірш, який подам нижче цього допису.

Під час трансляції прощі я побачила новозбудовану церкву й увесь духовний центр колишнього Галицького князівства, і пригадала весну 1991 року, коли на Крилоській горі проходив I Всеукраїнський зліт молоді України, в якому брав участь учнівський фольклорний колектив Ковалівської ЗОШ I-III ступенів «Берегиня», в складі якого була і я з дочкою-випускницею Людмилою, сестрою Оленкою та іншими вчителями школи. Це було незабутнє видовище і неймовірні враження, духовне піднесення і гордість за історію рідного краю.

Прошли три десятки літ, а я бачу все, ніби вчора: прекрасні пейзажі, серед яких залишки стіни Галицького князівства... Нині все це заново від-

будовано і вражає своєю унікальністю та святою величністю... А над усією Галичиною лине багато-голоса молитва за мир в Україні, за український народ і незламні ЗСУ, за Перемогу над ворогом... Спаси нас, Отче Небесний, захисти і благослови, дай сили пережити ці нелегкі часи і жити в мирі, злагоді й любові нам, нашим дітям, онукам — всім майбутнім поколінням...

* * *

Українська Божа церква —
Меч духовний України,
Віра справжня і безсмертна
Християнської родини.
Віра щира, сокровенна
В Сина Божого Живого,
На віки благословенна
Для малого і старого...
Віра в мир земний і вічний,
Який Бог нам заповів,
Переможе зло трагічне,
Щоб добром весь світ зацвів!
Щоби сили злі пропали
З України й всього світу...
Щоб народи поважали
Церкву Божого Завіту...
Згине клятий сатана
Від молитви вселюдської
В упованні на Христа,
Його Божої Любові!

04.08.2024

НЕДІЛЬНІ ГОСТІ

Кожна людина – щаслива, коли зустрічає на своєму життєвому шляху добрих людей, а зустрічі з ними переповнюють душу неймовірними емоціями і приємними враженнями.

Таким був для мене сьогоднішній день. До мене завітали гості з Корнича: Славочка Городницька-Іванчук (заступниця директора з навчально-виховної роботи Великобудищанського ліцею Диканського району Полтавської області, заслужена вчителька України, поетеса, краєзнавиця, журналістка, активна учасниця альманаху "ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ"), студент 4 курсу юридичного факультету Львівського Національного університету імені Івана Франка Михайлик Гаврилюк, вчителька Коломийської міської школи №8 Леся Василівна та моя незмінна подруга і дорога сестричка Оленка Пашник.

Сказати, що я була неймовірно втішена нашим багатогранним творчим спілкуванням, це нічого не сказати. Михайлик читав свої вірші, співав авторську пісню про писанкову Коломию, показував надзвичайно чудові власні картини та малюнки, які майстерно виконані власноруч. Надзвичайно талановитий юнак. З нього вийде велика творча ЛЮДИНА, а поки що він буде новим учасником альманаху "ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ".

Слухами ми і вірші Пані Славочки, неймовірно талановитої майстрині рідного слова! Читала і я свій новий нинішній вірш "Галицька проща" та виконала дві мої авторські пісні "Листопад" і "Україно моя, Берегине".

Час пролетів так швидко, що ми й не помітили, як настав момент прощатися. Зате на згадку залишилися чудові світлини. Колись буде що згадати, бо життя не стоїть на місці, а все ближче і ближче наближає нас до причалу річки, що називається ЖИТТЯ...

Я щиро вдячна недільним гостям, які подарували мені справжнє мистецьке свято. Вдячна і Ганні Сав'юк з Матеївців, яка з таким же чудовим візитом відвідала мій скромний дім в день Медового Спаса (1 серпня) і, наче невтомна бджілка, наповнила мою душу солодким творчим нектаром. Хай Вас усіх БОГ БЕРЕЖЕ І БЛАГОСЛОВИТЬ!

04.08.2024

СЕРПЕНЬ ТЕПЛОМ ОБІЙМАЄ

Серпень теплом обіймає...
Рум'янить плоди у садах...
Калинові грона багрянить...
Тренує пташок в небесах...
Вже скоро їм знов відлітати
У теплі далекі краї...
Якби ж і мене могли взяти
На крила тендітні свої...
Я б там чарівні знайшла трави
Від усіх недуг на землі,
Людей щоби лікувати
У тілі слабим і в душі...
Щоб літо могли смакувати
І Спаса Святого дари...
Цікаві мандрівки здійснити
В красі будь-якої пори...
О Спасе наш любий, наш Боже,
Святе Твоє Преображення!
Твоя лиш любов допоможе
Здобути усім нам спасення...
А серпень дорогу вже стелить
Подрузі своїй золотій...
Вуаль з павутинок мережить...
І з моїх нездійснених мрій...

06.08.2024

ЗАГЛЯДАЄ ОСІНЬ У ЛІТО

Заглядає вже осінь у літо,
Застеляє хмаринками небо...
Налітає холодний враз вітер,
Вже від спеки ховатись не треба...
Надворі все кругом похмурніло,
І замовкли веселі пташки...
На душі теж чомусь посмутніло,
Мучать серце невтішні думки...
Ми з природою й плачем, й радієм,
Бо пов'язані міцно із нею –
Воскресаєм весною, світлієм...
Восени дозріваєм душею...
А щоліта цвітемо, як квіти,
І живемо, неначе у казці...
Ми усі на Землі Божі діти,
Як Природа, в Його Божій ласці...

08.08.2024

УКРАЇНІ – 33

До Дня Незалежності України

Війна... Війна! Москальська війна!
Скільки невинних вбила людей!
Розперезався ірод з кремля,
Море крові розлив...і смертей!
Україна йому заважає,
Незалежність гризе вражу душу,
Вільна нація очі муляє,
Його заздрість імператорська душить!
До законів радянських привик,
Як у тюрмі, все тримати в руках,
Давно зняв свій «братерський» ярлик,
Який вбрав ще в гнилих болотах...
Україна ж росла, розквітала,

Здобувала прихильність народів,
Усім миру й свободи бажала,
Не чекала удару забродів...
А тепер вона вся у руїнах,
Та ніколи рабою не стане!
Москаля розіб'є в рідних стінах,
Нехай світ його сутність розгляне!
Бо Україна – держава добра,
Їй не потрібні завоювання,
Не потрібна убивча війна,
А розбудова і процвітання...
Українці покажуть життям,
Що ми нація мирна і вільна,
Перемога всміхнеться всім нам –
Незалежність її нероздільна!
Україна була, є і буде!
І її нині знає пів світу!
Вона волю і мир роздобуде
На усі прийдешні літа!
Пам'ятаймо всіх наших Героїв –
України найдорожчий цвіт!
Вони в українській історії
Залишили безсмертний нам слід!

24.08.2024



МУЗИЧНА СКРИНЬКА



УКРАЇНО МОЯ, БЕРЕГИНЕ

Слова і мелодія М. Боєчко



Ук-ра-ї-но мо-я, Бе-ре-



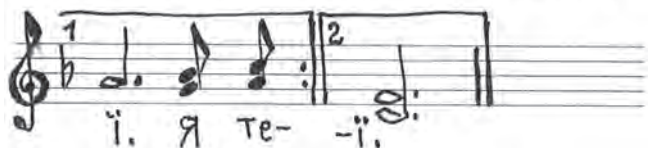
ги-не, у-сі ду-ми про те-бе мо-



ї. Я те-бе, мо-я рід-на Свя-



ти-не, на чу-жі не за-мі-ню кра-



ї. Я те- -ї,

Україно моя, Берегине,
Усі думи про тебе мої!
Я тебе, моя рідна Святине,
На чужі не заміню краї.

Бо люблю твою мову барвисту,
І пісні, й вишиванку, й природу...
І коралів червоне намисто,
Що жіночу доповнюють вроду.

Твоя доля й моя — нероздільні,
Вболіваю за всі твої муки,
Вірю в дні твої світлі і вільні,
Віддаю тебе всю в Божі руки.

Хай Пречиста тебе вберігає,
А Всевишній дає добру долю!
Землі кращої в світі немає,
Я молюсь за народ наш і волю.

Щоб у мирі ми всі проживали,
І війна закінчилась навіки,
Щоби горя вже більше не знали
Й жили в єдності всі твої діти.

СТРАЖДАЛЬНА МАТИ-УКРАЇНА

Слова і мелодія М. Боєчко

Am H B
 Го-рять роз-стрі-ля-на зем-ля, Ме-
 F7 Am
 тал аж пла-вить-ся і гнєй-ся. ле-
 Dm
 мать ра-ке-ти із-да-ля, від
 F F7
 ви-бч-хів аж сер-це рве-ться! Без-
 Am Dm F7
 ву-се вра-го он хло-п'я, від них крч-ва-ва сінг-не
 F Dm Am
 ру-жа. -Си-ноч-ку мій, мо-є ді-тя, вкра
 1. F F7 Am
 ї-на. Нень-ка пла-че, ту-жить. Си-
 2. F F7 Am
 ї-на - Нень-ка пла-че, ту-жить.

Горить розстріляна земля,
Метал аж плавиться і гнеться,
Летять ракети іздала,
Від вибухів аж серце рветься.
Безвусе впало он хлоп'я,
Під ним кривава стигне ружа...
— Синочку мій, моє дитя! —
Україна-ненька плаче-тужить...

Піднесла очі у блакить
Згорьована матуся сива,
До неба «Отче наш» летить
За кожного на фронті сина!
За батька, друга і за брата,
Коханого і дідуся...
— Живими будьте, всі солдати,
Бо Ваша місія свята!

Страждальна Мати-Україна
Свою довірила Вам долю,
Ви сильна Армія, єдина,
Ви нашу захистіть свободу!
Війною спалена земля
У мирі жити нас благає...
Як мати рідна і свята
Любов свою нам посилає...

МАЛЬВИ

Слова і мелодія М. Боєчко

НА-сі-я-ля МА-ми Кві-тів Бі-ля ХА-ти,
ЩОБ НАС зу-стрі-ча-ли із до-ріг Кри-ла-мих,
Пр.
МАЛЬ-ви, МАЛЬ-ви, МАЛЬ-ви, Кві-ти Ук-ра-ї-ни,
МАЛЬ-ви, МАЛЬ-ви, МАЛЬ-ви, Ві-сі і Чер-во-ні,
2.
СПО-ГАС про Ди-ти-тво, МА-ми-ні сіе-жи-ни.
Ніж-нос-ті і Лю-бо-ві.



Насіяла мати
Квітів біля хати,
Щоб нас зустрічали
Із доріг крилатих.

ПРИСПІВ:

Мальви, мальви, мальви —
Квіти України,
Спогад про дитинство,
Мамині стежини.
Мальви, мальви, мальви
Білі і червоні
Кличуть нас додому
Ніжності й любові...

Мальви під віконцем
Розцвіли, як сонце,
Нас вони чекають
У рідній сторонці...

ПРИСПІВ:

Мальви, мальви, мальви...

Доля простеляє
Нам різні дороги,
Та ми пам'ятаєм
Батьківські пороги...

ПРИСПІВ:

Мальви, мальви, мальви...

ПІСНЯ ПРО КОВАЛІВКУ

Слова і мелодія М. Боєчко

ЗА РІ-КО-НУ НА ГОР-БОЧ-КУ МО-Є РІД-НЕ-
 Є СЕ-ЛО, У ВИШ-НЕ-ВО-МУ ЄА. БОЧ-КУ
 ЗУСТ-РІ-ЧА-Є ВСІХ ВО-НЬ. **ПРИСВІВ** КО-ВА-
 ЛІВ-КО, КО-ВА-ЛІВ-КО, РІД-НА
 ТАЙ ВЕС-НЯ-НИМ ЦВІ-ТОМ, ЛЮ-БЯМ
 МО-Я СТІ-РО-НА, КО-ВА-ЛІВ-КО,
 РА-ДІСТЬ ПРИ-НО-СИ, НЕ-МА В СВІ-ТІ,
 КО-ВА-ЛІВ-КО, ПРИ-СТА-НЕ МО-ГО ЖИТ-
 КО-ВА-ЛІВ-КО, СЕ-ЛА
 ТЯ, РОЗ-КВІ-КРА-ЩО-ГО, ЯК ТЯ.

За рікою на горбочку
Моє ріднее село,
У вишневому садочку
Зустрічає всіх воно.

ПРИСПІВ:

Ковалівко, Ковалівко,
Моя рідна сторона,
Ковалівко, Ковалівко,
Пристане мого життя,
Розквітай весняним цвітом,
Людям радість приноси,
Нема в світі, Ковалівко,
Села кращого, як ти.

Тут родина моя й друзі,
Материнська земля,
Тут калина цвіте в лузі
І любов живе моя.

ПРИСПІВ:

Ковалівко, Ковалівко...

Тут і пісня краще лине
І танок більш запальний,
У людей тут дух орлиний...
Ти для мене край святий!

ПРИСПІВ:

Ковалівко, Ковалівко...

ЗГАДАЙ, КОХАНИЙ МІЙ

Слова і мелодія М. Боєчко

Зга-дай ко-ха-ний мій, той час зга-
дай! Як ми з то-бо-ю сіри-лись на-ве-
-ні. Бу-яв то-ді чу-ть-вий мі-сяць
май, і цвів бу-зок у всій йо-го кра-
сі. І цвів бу-зок, і цвів бу-
зок, і цвів бу-зок у всій йо-го кра-
-сі. -сі.

Згадай, коханий мій, згадай,
Як ми з тобою стрілись навесні...
Буяв тоді чудовий місяць май,
І цвів бузок в усій його красі.
І цвів бузок, і цвів бузок,
І цвів бузок в усій його красі.

А ти мене легесенько обняв
І ніжно так до серця притулив.
Над нами місяць зорі випасав,
А ти слова любові говорив.
А ти слова, а ти слова,
А ти слова любові говорив.

Яка щаслива я була тоді,
Що й годі десь такої пошукать!
А дні спливали швидко, мов у сні,
Як жаль, що їх не в силі ми вертать.
Як жаль, що ми, як жаль, що ми
Як жаль, що їх не в силі ми вертать.

Цей спогад часто душу мою рве,
Чому в житті нас доля розвела?
А та весна у пам'яті живе,
Хоча й на скронях квітне сивина...
Живе весна, живе весна,
Хоча й на скронях квітне сивина.

БУЗОК

Слова і мелодія М. Боєчко

Вздвж до-ро-ги бу-зок кож-ний звір при-кря-шав, на-те
санів-ся ві-нок ве-се-лю-вий без-кра-їй, буз бі-ло-му
цві-мі по-лу-бо-му, чер-во-нім сирізь ви-тає в по-
віг-рі а-ро-мат не-по-втор-ний, Бу-зок, бу-зок, бу
бу-зок, бу-зок, бу
зок - вес-ни ча-рів-ний цвіт, під ним сто-я-ли
зок - це ю-нос-ті по-ра, щас-ли-ві бу-ли
вдвох у но-ло-дот-ті літ. Бу- я
вдвох, щас-ли-ва бу-ли я.

Вздovж дороги бузок
Кожний двір прикрашає,
Наче сплівся вінок
Веселковий, безкрайї...
То у білому цвіті,
Голубому, червонім...
Скрізь витає в повітрі
Аромат неповторний...

ПРИСПІВ:

Бузок, бузок, бузок —
Весни чарівний цвіт...
Під ним стояли вдвох
У молодості літ.
Бузок, бузок, бузок —
Це юності пора,
Щасливі були вдвох,
Щаслива була я.

Це є запах весни
Ніжно-ніжно духмяний,
Що несе нас завжди
В світ краси незрівнянний.
Квітне всюди бузок —
Травня диво-ознака,
Наче в юність місток
Біля рідної хати...

ПРИСПІВ:

Бузок, бузок, бузок...

ЛИСТОПАД

Слова і мелодія М. Боєчко

Лис-то-пад, лис-то-пад, лис-то-пад, Не сті-
ми у лю-бо-ві мій сніг, в сад мо-є-ї ду-ші,
мо-їх мрій не ле-ти, лис-то-пад, і не вії.
Хай ко-хан-ня ще дов-го цві-те, Пе-люст-
ки ще вог-нем хай же в-рі-ють, бо ли-ше нам ли-стов при-не-
се о-те щас-тя, я-ко-го всі мрі-ють.

Листопад, листопад, листопад,
Не спіши у любові мій сад,
В сад моєї душі, моїх мрій
Не лети, листопад, і не вий...
Хай кохання ще довго цвіте,
Пелюстки ще вогнем хай жевріють...
Бо лише нам любов принесе
Оте щастя, якого всі мріють...

Листопад, листопад, листопад,
Ти у вальсі з листками кружляєш,
Кожен день наяву і у снах
Осінь милу свою обіймаєш...
Хочу бути щаслива, як ти,
І у вальсі з коханим летіти...
Не спіши, листопад, не спіши
Мою душу дощем остудити...

Листопад, листопад, листопад,
Ти приходиш якось невпопад,
А я в мріях лечу у весну,
В неповторну дівочу пору...
Але час, наче річка, пливе
У осінній життя листопад...
І роки, немов листя, несе
У сад спогадів, юний наш сад...

ОЙ ЛІТА МОЇ, ЛІТА

Слова і мелодія М. Боєчко

Мо-ї вес-ни від-цві-яи, лі-то
ніж-не про-май-ну-ю, від-жов-ті-ли вже ся-
ди і на о-сінь по-вер-ну-ю. Ой лі-
та, мо-ї лі-та, чом так шви-дко про-
ті-ли, тавчу-шія мо-ло-да, хоч і
скро-ні по-си-ві-ли...

Мої весни відцвіли,
Літо ніжне промайнуло,
Віджовтіли вже сади
І на зиму повернуло...
Ой літа мої, літа,
Чом так швидко пролетіли?
Та в душі я молода,
Хоч і скроні посивіли...

Весни знову зацвітуть,
Буде й літечко гаряче,
Сади золото вберуть,
Та зима прийде одначе...
Зимо-зимонько, прошу,
Мені серце не студи,
Снігом душу молоду
Холодити не спіши...

Хай любов у ній цвіте,
Наче квіти навесні,
І до щастя хай несе
На коханому крилі...
Ой літа мої, літа,
Не губіть весняний цвіт,
На порозі вже зима,
А в душі лиш двадцять літ.

ПІСЛЯМОВА

Кожну свою книжку я старалася закінчити в кінці року, щоби підбити підсумок життя за прожитий мною той чи інший рік від початку й до кінця. А в цьому, 2024 році, зробила виняток. До Нового 2025 року ще так далеко, а книжка вже готова до друку. Чого чекати? Кажуть, що на все свій час... Але сьогодні такі часи, коли не знаєш, що тебе чекає буквально через одну-однісіньку секунду, тим більше, в моєму становищі...

Читаючи духовний журнал «Слово між нами», мені запов у душу вислів польського поета і священника Яна Твардовського: «Спішіть любити, люди так швидко минаються!». А я так люблю людей, життя, навколишній світ і все-все, що і хто мене оточує... Тому і спішу зробити якнайбільше для людей те, що у моїх силах і що може принести їм користь — це КНИЖКИ. Крім того, книжки стали тепер сенсом мого існування, вони, наче рідні діти, хоча різні, але такі любимі і дорогі...

Отож, дорогі друзі і читачі, книжка «Під Крилом Ангела» виходить у світ на кілька місяців швидше, ніж всі мої попередні видання. Дякую Господу Богу, що дав мені сили написати її за такий короткий період. Настає момент, коли ти розумієш, що треба спішити робити добрі справи, жити, любити, бо життя таке коротке, наче одна мить... А людина на землі, як маленька росинка, яка зникає від ранішнього сонечка і несеться до неба...

З любов'ю і повагою завжди
*Ваша **Марія Боєчко** з Ковалівки*
08.08.2024

ЗМІСТ

СЛОВО АВТОРКИ	3
----------------------------	----------

РОЗДІЛ І. ПІД КРИЛОМ АНГЕЛА

Вірші – моє життя	5
Жінка – велике чудо	6
Спогад про хустку	7
Унікальна людина	8
Різдво – 2024	9
Недільний сон	10
Сумна калина	11
Зустріч з подругою	12
Вітання Андріанці	13
Різдвяний дарунок	14
В очікуванні дива	15
Зійшло Різдво	16
Передноворічне	17
Новорічне привітання	18
Коляда	19
Вальс на все життя	20
Візит друзів	21
Гладіолуси	22
Кривава ніч	22
З Новим 2024 роком!	24
Вітання друзям по перу	26

РОЗДІЛ ІІ. ЗИМОВІ ЛАБІРИНТИ

З Новим роком! З Василем!	27
Я щиро вірю у любов	28
Повернення	29
Водохрестя – 2024	30
Лист собі	30
Пером істини	31
Сумний спогад	32
Щаслива зустріч	33
Пером душі	34

Зима і війна	35
Спогади... Спогади...	36
Подарунок з Верховини	36
Будь проклята, війна!	37
Одне кохання	38
Боже-Спасе!	39
Квіти любові	39
Світлій пам'яті Героїв Ковалівки	40
День Соборності України	41
Другий рік війни	41
700 днів війни	42
Мета	43
Промені щастя	43
Прийде квітуча весна	44
Місія наша земна	45
Майбутньому правнукові	46
Ключ істини	46
Код земного існування	47
Малюнок з уяви	48
Твій погляд	49
Вже рік минув	50
Моя весна	50
Кажуть люди...	52
Подяка людям	52
Любов усе перемагає!	53
Код мого серця	54
Єднаймося, українці	54
Українське село	55
Так ніхто не кохав	56
Кохая, вірю і прощаю	56
Небесна Сотня	57
Хто сказав, що мова не на часі?	58
Два роки війни	59
Двадцять чотири...	60
Європа мовчала	61
Музи української цвіт	61

РОЗДІЛ III. ВЕСНЯНІ МОТИВИ

Перший день весни	63
Така, як весна	65
Історія одного дня	65
День письменника	67
Садок вишневий коло хати	70
Кобзареві – 210 років	71
«Борітеся – поборете!»	72
Перший Оскар України	72
Знову рік промайнув	74
А життя триває... ..	74
Два кольори	75
«Поезія – це неповторність»	76
Ліна Костенко	77
День щастя	78
День Поезії	78
Володарям пера	79
Адамант	80
Краса душі	81
Оксані Григорчак	82
Завзяття... ..	83
Поетам з інтернету	83
День сміху	84
В огороді бузина... ..	85
Від неділі до неділі	86
Перше квітня	86
Люблю мелодію дощу	87
Від щирої душі	88
Джерельні дзвони-30	89
Перший крок... ..	90
Багряний небозвід	91
Турбота – плата за любов	92
Моя квітка... ..	92
Квітнева зустріч... ..	93
Незабутня мить... ..	94
Весняна юність	95
20 квітня, субота	95

Життя прекрасне	97
«Моя душа поспішає»	97
Недільний сюрприз	99
Свято книги	100
Магічна дата	101
Звичайна людина	102
Любов і війна	102
Цінність життя	103
Вербна неділя	104
Коли внуки є... ..	104
Мій любий місяць	105
Великодній сюрприз	106
Скарбничка	107
Старості Тетяні	108
Христос воскрес!	108
Найголовніше свято	109
Калиновий цвіт	110
Вітання Любові Костюк	111
Весняний вечір	111
Без тебе... ..	112
Заграй, скрипалю, про любов	113
Світлій пам'яті Матусі	114
Дорогій Матусі	114
До дня вишиванки	115
Важливий день	116
З Днем вишиванки!	117
Чарівній Україночці	117
З Днем Ангела, дорога сестричко!	118
День Музи і натхнення	120
Непомітно роки пролітають	121
Кобзареві	121
Сумний травень	122
Гірко серце плаче	124
Вісточка від Ісаєва	125
Весна за обрій відлітає	126
Мій настрої... ..	127
Згадка про Мишин	128

Спогади про дитинство	130
Останній дзвоник	131

РОЗДІЛ ІV. ТВОРЧЕ ЛІТО-2024

Діти – наші квіти	133
Велика радість	134
Вітання журналістам	135
Життя, як квітка	136
Вісточка з Верховини	137
Слово про друга	138
Присвята Ковалівці	139
Я прошепочу літу...	139
Послання ворогам	140
Жіноче щастя	141
У час полудневий	142
Господнє Вознесіння	143
Дні мого життя	144
Моя гортензія	144
Таке вже життя	145
День батька	146
Моє хобі	146
Моє перо...	147
А час летить...	147
Уроки природи	148
Привітання подрузі	149
Гості з Яблунова	149
Червнева ніч	150
Зелені Свята-2024	151
Ромашки	152
Спогади фейсбука	153
День Конституції України	155
Сивочола моя Княгине	156
З ювілеєм тебе, моя доню!	157
Смачні загадки	160
Красень липень	164
Незабутній поцілунок	164
Цвіт жасмину	165

...Молодий...	166
Кривавий Охматдит	167
Охматдит...	168
75-та річниця НАТО	168
Африканська спека	169
Гаряча пора	170
Літо в Карпатах	171
Намалюю літо...	172
Герою України	172
Ірині Фаріон	173
Річниця весілля	174
Зустріч поетів Прикарпаття-2024	175
Відгуки учасників альманаху...	178
Василь Михайлищук	178
Марія Грушак	179
Марія Стримбіцька	180
Світлана Молотковська	182
Любов Дутчак	182
Любов Костюк	184
Любов Григорчук	185
Липень-2024	186
Відлітає липень	186
о. Руслан Надвірнянський	187
Олена Богуцька	187
Надія Манжуєва	188

РОЗДІЛ V. СЛОВО ДРУЗІВ

Любов Дутчак	189
Дякую, Боже, за вірних подруг!	190
Богдан Ткачук	191
Подоляк Ганна	191
Відлуння зустрічі	192
Вітання Олександри Косовської	193
Моя Перлиночко	194
Квітнева зустріч	195
Ганна Сав'юк	195
Щасливі разом	196

Довгоочікувана зустріч	197
Слово подруги Любові Дутчак	198
Анна Левицька-Геник	200
Українській Мадонні!	201
Вітання Любові Костюк	202
Вітання Ганни Косюк	202
Любов Курганська	203
Подрузі Марії	204
Епілог	205
Недільні гості	207
Серпень теплом обіймає	208
Заглядає осінь у літо	209
Україні — 33	209

МУЗИЧНА СКРИНЬКА

Україно моя, Берегине	212
Страждальна Мати-Україна	214
Мальви	216
Пісня про Ковалівку	218
Згадай, коханий мій	220
Бузок	222
Листопад	224
Ой літа мої, літа	226

ПІСЛЯМОВА	228
------------------------	------------

БОЄЧКО Марія Іванівна

ПІД КРИЛОМ АНГЕЛА



“Писаний Камінь”

Косів
2024

<i>Набір і редакція</i>	Марія Боєчко
<i>Відповідальний за друк</i>	Михайло Павлюк
<i>Технічний редактор</i>	Віталій Стефурак
<i>Музичний редактор</i>	Мирослав Ільків
<i>Помічниця редактора</i>	Олена Пашник
<i>Кур'єр і водій</i>	Іван Боєчко
<i>Картина на обкладинці</i>	З інтернету

Видрукувано в ПП “Писаний Камінь”

Свідоцтво Держ. реєстру: серія ДК, № 5083

Івано-Франківська обл., м. Косів,
вул. Незалежності, 28.

Тел: 067 342 07 47

E-mail: Evrika-pk@ukr.net

Підписано до друку 25.08.24. Формат 60x84\16.

Папір офсетний. Друк офсетний.

Умов. друк. арк. 18,6. Обл.-вид. арк. 7,24.

Тираж 100 прим. Замовне 632.















Зустріч поетів Прикарпаття в Ковалівці 2024

РЕДАКЦІЙНО-ВИДАВНИЧА ГРУПА



Марія
Боєчко



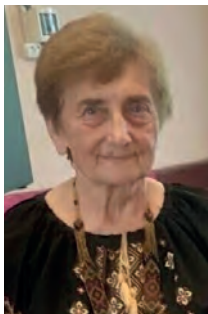
Михайло
Павлюк



Віталій
Стефурак



Мирослав
Ільків



Олена
Пашник



Іван
Боєчко